

Căn Anh Không Hề Sai

Contents

Căn Anh Không Hề Sai	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	36
11. Chương 11	41
12. Chương 12	44
13. Chương 13	49
14. Chương 14	52
15. Chương 15	56
16. Chương 16	59
17. Chương 17	62
18. Chương 18	66
19. Chương 19	70
20. Chương 20	76

Căn Anh Không Hề Sai

Giới thiệu

Đêm khuya gió lớn, khắp nơi không một bóng người cho dù cô “không phải là người” cũng không nên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/can-anh-khong-he-sai>

1. Chương 1

Giang Phong Duệ cực ghét đêm tối.

Đối với đêm tối anh có một kí ức vô cùng thê thảm cho nên điều anh hận nhất chính là không thể nào làm cho nó vĩnh viễn biến mất.

Kể từ cái đêm định mệnh đó anh không còn cách nào để có tự tin mà đi giữa ban ngày bởi vì trên mặt anh bỗng xuất hiện một loại ấn ký.

Ấn ký của ma quỷ.

Giang Phong Duệ nhìn mình trong gương. Đó là khuôn mặt của loài người, một nửa bên mặt anh tuấn đẹp tựa thiên thần còn nửa bên kia thì xung quanh vùng mắt xuất hiện một ấn ký hình sao năm cánh màu hồng đậm, đó không phải bớt cũng không phải do bẩm sinh mà là khi anh mười sáu tuổi trong đêm tối đó, một người đàn ông thần bí đã lưu lại ấn ký này trên mặt anh.

Nghe nói đây là ấn ký phong ấn của ma quỷ giáo hội gọi là “hoa văn ác ma”, thế kỉ mười chín ở Luân Đôn Anh Quốc từng xuất hiện một tay giết người hàng loạt tên Jack trong hồ sơ lưu lại có nói dấu máu phát hiện ở hiện trường đều có hình thù như vậy.

Không ai có cách xoá đi ấn ký này bao gồm cả cha anh thân là một bác sĩ nổi tiếng của khoa ngoại chỉnh hình cùng mẹ anh là quản lý của công ty khoa học kĩ thuật sinh vật.

Hai người dù sao cũng chỉ là công dã tràng sau khi họ ngoài ý muốn qua đời, anh thừa kế lại công ty khoa học kĩ thuật của mẹ sau đó đầu tư một lượng kinh phí cùng nguồn nhân lực lớn trải qua nhiều năm nghiên cứu vẫn không tìm ra phương pháp nào xoá đi cái ấn ký quái quỷ này.

Anh nghĩ có lẽ đây là số mệnh của anh, dấu vết ma quỷ này nhất định sẽ theo anh cả đời và mọi người cũng sẽ vĩnh viễn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn anh.... ..

“ Ghê tởm!” Giang Phong Duệ rửa thầm một tiếng nắm tay hung hăng đánh một quyền vào tấm gương khiến nó nứt một vết dài đồng thời máu cũng theo kẽ tay anh rỉ ra.

Anh không cảm thấy đau chỉ cảm thấy vô cùng tức giận. Anh hận bản thân mình, hận khuôn mặt đáng nguyền rủa này của anh, hận ánh mắt của mọi người xung quanh khi trước mặt anh thì làm bộ cung kính nhưng trong lòng lại âm thầm khinh bỉ anh.

Anh biết trong lòng bọn họ nghĩ thế nào——anh chính là con của ma quỷ tốt nhất là nên tránh xa anh một chút ngàn vạn lần không nên đắc tội với anh nếu không, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Bọn họ tuân theo từng mệnh lệnh của anh nhưng hoàn toàn không phải xuất phát từ sự tôn trọng mà là sợ hãi.

Bọn họ đều sợ anh tất cả mọi người đều sợ anh.

Vấn đề là tính khí của anh thì hơi nóng nảy thật lại có chút tài phú quyền thế hơn người bình thường nhưng anh một chút cũng không đáng sợ, anh không giết người cho tới bây giờ cũng chưa từng có hành động nào quá khích khiến mọi người phải dè chừng, không những vậy anh còn cố định quyên góp tiền cho các tổ chức từ thiện, tài trợ nhiều hoạt động cộng đồng nhưng mọi người vẫn đối xử với anh như đối với một ác ma.

Đây là số phận sao?

Không, anh không tin số phận lại như vậy anh không phục.

“ Bất kể như thế nào mình nhất định phải nghĩ cách.....” Anh lẩm bẩm tự nói, cầm áo khoác tây trang đang vắt trên ghế dựa đi ra ngoài.

“ Chủ tịch đã đến giờ mở hội nghị.” Thư kí tới gõ cửa phòng anh.

“ Biết rồi.” Anh gạt đầu, chuẩn bị xong mới bảo thư kí mở thiết bị chat webcam để họp.

Bởi vì ấn ký trên mặt nên anh rất ít khi xuất hiện, bình thường đều thông qua điện thoại hoặc giấy tờ để điều hành nghiệp vụ của công ty.

Hôm nay mở cuộc họp này, chủ yếu là để kiểm tra tình hình vận chuyển buôn bán của công ty trong sáu tháng đầu năm, đồng thời cũng lập kế hoạch tiêu thụ trong nửa năm còn lại thuận tiện nghe bộ phận phát triển báo cáo tiến độ nghiên cứu loại thuốc mới.

Cuộc họp rất nhàm chán thế nhưng anh lại rất nghiêm túc vì trong suy nghĩ của anh không còn chuyện gì thú vị hơn là quản lý công ty khiến công ty không ngừng lớn mạnh, kiếm thật nhiều tiền đường như đã trở thành thú vui duy nhất của anh.

Dĩ nhiên là còn có Du, nếu như cô ấy không ở ngoài lầu lồng cùng lũ bạn xấu mà tình nguyện về nhà ăn với anh một bữa cơm thì anh sẽ rất vui vẻ thậm chí còn có thể cảm nhận được một tia hạnh phúc.

Trừ Du ra trên đời này không ai có khả năng khiến anh vui vẻ. Chỉ tiếc, Du đối với việc làm cho anh vui dường như không mấy hứng thú nên rất ít khi sử dụng.

Giang Phong Duệ nghiêng rằng, không có tiền đồ chờ dài một hơi, Du trẻ tuổi lại xinh đẹp như vậy tất nhiên sẽ chọn việc vui vẻ với thế giới bên ngoài còn nếu chọn cùng một chỗ với người “anh trai” không mấy thú vị này cũng thật uất ức cho cô.

“..... Xin hỏi, chủ tịch có chỉ thị gì không?”. Đến cuối buổi họp quản lý bộ phận R&D* nơm nớp lo sợ hỏi. (*: bộ phận nghiên cứu và phát triển)

Anh nhìn ra được anh ta đang lo lắng về tiến độ nghiên cứu phương pháp bỏ đi ấn ký trên mặt anh đồng thời anh cũng biết kế hoạch vẫn không có tiến triển gì.

Không cần hỏi, hỏi chỉ càng thêm tức giận.

“Tan họp.” Anh tuyên bố, tắt màn hình chat webcam.

Thư kí đứng dậy, liếc nhìn vẻ mặt u ám của anh cẩn thận mở miệng: “Chủ tịch, vậy bây giờ tôi sẽ mang biên bản cuộc họp ra ngoài sửa sang lại.”

“Không cần, bây giờ cũng muộn rồi anh tan làm đi ngày mai sửa lại cũng được.”

“Vâng, vậy tôi đi trước.”

Đưa mắt nhìn thư kí rời đi, Giang Phong Duệ liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay mới hơn tám giờ.

Du nói sẽ tham gia tiệc ngủ của bạn tốt nên tối nay sẽ không về vậy là chỉ còn mình anh với đêm dài đằng đẳng.

Bình thường anh sẽ đọc sách hoặc xử lý công việc nhưng không biết tại sao tối nay tâm trạng anh đặc biệt không tốt thế nào cũng không tập trung được, thật vất vả chịu đựng đến quá nửa đêm anh quyết định ra ngoài đi dạo.

Mấy năm gần đây, anh đã tạo thành thói quen ban ngày tận lực ít đi ra ngoài cuối cùng khi bóng tối ảm đạm anh sẽ đội mũ kéo xuống thật thấp mượn bóng tối che giấu đi nửa khuôn mặt xấu xí của mình.

Như vậy, sẽ không sợ người đi đường nhìn anh với ánh mắt kinh sợ.

Vừa nghĩ tới đây, Giang Phong Duệ nhếch môi tự giễu.

Rõ ràng là người ghét nhất đêm tối nhưng lại chỉ có thể đi lại trong đêm tối nói ra thật là trào phúng, cho dù anh luôn ngạo mạn, quật cường nhưng không thể không thừa nhận bộ dạng của mình thật đáng sợ.

Đêm đã khuya, một mình anh lẻ loi đi trên đường mọi âm thanh đều tĩnh lặng chỉ có ánh trăng soi sáng cả một vùng, tối nay ánh trăng rất quý dị ánh sáng bàng bạc mơ hồ bị nhuộm một màu đỏ ảm đạm.

Ánh trăng như vậy rất thích hợp để yêu ma quỷ quái ra oai tác quái.

Anh buồn cười mà nghĩ, ý niệm vừa thoáng qua trong đầu khoé mắt vô tình lướt qua nóc toà nhà đối diện hai bóng người nhanh chóng bay vút qua.

Không thể nào?

Anh ngạc nhiên nhìn hai bóng người đang truy đuổi gấu gao, một vọt lên cao một bay xuống thấp bất ngờ một trong hai bóng đen bỗng rút ra một khẩu súng lục liên tiếp nã đạn, bắp đùi người kia lập tức bị thương sau đó ngã quỵ xuống đất.

Bóng đen phía trước hình như đã phát hiện ra Giang Phong Duệ nhưng không bỏ đi ngay mà ngược lại còn nhanh chóng tiến về phía anh, thấy sắp va người anh bóng đen ấy mới khẩn cấp phanh lại.

Đó là một người đàn ông toàn thân mặc đồ đen, đeo mặt nạ phía sau mặt nạ lộ ra một đôi mắt sắc bén, giảo hoạt.

Cặp mắt kia, dường như là.....màu đỏ.

Cổ họng Giang Phong Duệ đột nhiên khô khốc, tim đập rộn lên.

Trong trí nhớ, anh cũng từng gặp một người đàn ông có đôi mắt màu đỏ như vậy lúc ấy anh mười sáu tuổi.

Người đàn ông nhìn anh có chút kinh ngạc như muốn xác minh điều gì hần đưa tay lấy chiếc mũ của anh xuống cẩn thận đánh giá, sau khi nhìn rõ mặt anh ánh mắt trở nên hứng thú, sắc đỏ trong mắt loé sáng.

“Thật tốt quá, rốt cục ta cũng tìm được người.”

Câu nói vừa dứt khiến Giang Phong Duệ có chút chần động, anh bất giác rung mình không thể tin được mở to mắt.

Người này sẽ không phải là người đàn ông năm đó chứ?

“Chỗ này.....còn đau không?” Người đàn ông đeo mặt nạ phảng phất như nhìn thấu suy nghĩ của anh, vừa đưa tay vuốt ve ấn ký trên mặt anh vừa hỏi khẩu thập phần nguy hiểm.

Giang Phong Duệ cảnh giác lui về phía sau.

Người đàn ông đeo mặt nạ cười nhạt: “Nói thật, ta cũng rất muốn tìm cơ hội ôn lại chuyện cũ nhưng bây giờ có chút không tiện.” Vừa nói, hần vừa cởi áo choàng xuống sau đó trườn lên người Giang Phong Duệ, ghé vào tai anh nói nhỏ: “Làm phiền người tạm thời đóng giả ta một chút tiếp nhận tử vong chi hôn của cô ta.”

Tử vong chi hôn? Đó là cái gì? Trực giác Giang Phong Duệ mách bảo không ổn, định đuổi theo hỏi nhưng người đàn ông mang mặt nạ kia đã nhanh chóng rời khỏi dần dần mất hút.

Anh kinh ngạc nhìn chằm chằm vào bóng lưng đang bay lượn phía cuối chân trời, là anh nhìn lầm sao? Phía sau lưng người đàn ông kia đang sải ra một đôi cánh màu đen thật dài?

Anh không phải đang nằm mơ chứ?

Qua vài giây sau, Giang Phong Duệ vẫn mờ mịt đứng nguyên tại chỗ suy nghĩ về tình cảnh không thể tưởng tượng nổi này cho tới khi một sợi xích kim loại bắn tới mạnh mẽ quấn lấy cổ anh.

Trong nháy mắt anh cảm thấy tắc thở, đau đến mức không cách nào hô hấp được.

“Người trốn không thoát đâu.” Đó là một giọng nữ, nói tiếng anh, từng chữ từng chữ lạnh tựa như băng.

Anh cau mày, nhịn xuống đau đớn ở cổ cứng ngắc quay một nửa khuôn mặt anh tuần nhìn sang.

Một bóng dáng mảnh khảnh xinh đẹp đứng trên mái hiên cao gần ba tầng đang đưa lưng về phía ánh trăng, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía anh.

Anh không nhìn thấy rõ mặt cô, chỉ thấy tay áo bông bành duyên dáng yêu kiều, vẻ đẹp khuynh thành tới mức không từ gì có thể miêu tả được.

Lát sau, cô nhẹ nhàng bay xuống vững vàng đứng trước mặt anh.

Nhịp tim, thoáng chốc dừng lại.

Anh kinh ngạc nhìn cô, không thể tưởng tượng nổi trên đời lại có dung nhan tuyệt sắc như thế, đôi môi đỏ mọng, da thịt trắng như búp bê, mái tóc dài mềm mại như tấm lụa đen trong bóng đêm nhẹ nhàng tung bay.

Vẻ đẹp của cô không giống người bình thường, toàn thân cao thấp tản ra một loại khí chất ưu nhã nhưng cũng đầy lạnh lùng, cường thế làm anh không thể nào rời mắt khỏi cô.

Cho tới nay, đây là người phụ nữ đẹp nhất và cũng là người phụ nữ đáng sợ nhất mà anh từng gặp qua.

Bởi vì đôi mắt đầy ma mị của cô cũng mang sắc đỏ giống người đàn ông kia.

“ Cô là ai?” Anh dùng tiếng anh hỏi.

Cô nghe thấy vậy, đôi lông mày nhíu lại, dường như cảm thấy câu hỏi của anh rất kì quái: “ Giả ngu sao?”

Giả ngu cái gì? Anh thật sự không biết cô, người phụ nữ đẹp như vậy nếu gặp qua một lần anh nhất định sẽ có ấn tượng.

“ Nghe này, có lẽ cô nhận lầm _____”

Cô không cho anh có cơ hội nói hết câu, tay ngọc thu lại xích sắt càng thêm cuốn chặt cổ anh, anh bị siết đến nỗi không thể thở được.

“ Đây, cô _____”

Nếu anh không lầm, không phải cô vừa bị tên mang mặt nạ kia đả thương sao? Sao hơi sức còn lớn như vậy?

Giang Phong Duệ nỗ lực dời tầm mắt xuống, nhìn qua hai bên đùi của cô nơi đó quả nhiên dính máu, còn có một vết thương sâu tròn, trong lúc anh chăm chú quan sát nó đang chậm rãi khép lại.

Không thể nào? Anh chớp mắt mấy cái. Điều này thật quý dị! Không phải anh đang nằm mơ chứ?

Nhưng cảm giác đau mãnh liệt ở cổ nhắc nhở anh đây không phải là giấc mơ, anh thật sự đã để một mỹ nữ tuyệt sắc bắt được mà cô đang từng bước tiến đến gần anh, đôi môi mập mạp mờ dao động trên gáy anh.

Anh cứng đờ, theo bản năng cảm nhận được hương thơm toát ra từ cô.

Cô muốn làm gì?

Giang Phong Duệ hoang mang nhìn cô, không biết bởi vì thiếu đường khí hay bởi sức quyến rũ kinh người của cô mà anh cảm thấy bắt đầu choáng váng .

“ Chịu chết đi!” Cô quỷ mị nói nhỏ, đôi môi đang dán trên gáy anh khẽ cắn một cái, không khoan dung mút vào.

Đây là đang làm gì? Cô gái này.....hút máu của anh?!

Giang Phong Duệ kinh hãi, đầu óc trống rỗng, lý trí mách bảo anh nên phản kháng, nhưng không hiểu sao, anh chỉ cảm thấy lạ thường máu chảy trong người đang sôi trào, vui mừng nhảy múa như đang khao khát đòi hỏi đối phương xâm phạm.

Thì ra đây chính là tử vong chi hôn.

Giờ phút này, anh cảm nhận được sự vui sướng cực độ, phiêu phiêu dục tiên, chỉ muốn hoàn toàn thần phục.

Quá tệ.....

Anh đang mơ màng hôn mê, thử tìm chút lý trí còn sót lại, anh không thể ngốc nghếch để cho cô gái này cướp đi mạng sống, nhưng cho dù chết thì có sao? Dù sao anh có sống cũng chẳng tìm thấy niềm vui thích nào, chết cũng không tồi.

Anh mơ hồ nghĩ, có nên phó mặc cái mạng nhỏ này cho số phận đang lúc anh nghĩ có lẽ mình sẽ hít thở không thông mà chết thì cô gái kia đột nhiên buông anh ra.

“ Anh, anh.....” Cô thu hồi xích sắt, hoảng hốt chỉ vào anh: “ Anh không phải là Robert?”

Anh nhìn khoé môi cô còn dính chút máu, thần trí nhất thời thanh tỉnh, phòng bị lui về phía sau hai bước, lấy tay che vết thương ở cổ: “ Tôi đã nói cô nhận lầm người.”

Cô sợ hãi mở to mắt, lúc này mới thấy rõ khuôn mặt bị che bởi mũ áo choàng, khuôn mặt kia mang ấn ký sao năm cánh.

Trên mặt Robert không có kí hiệu như vậy.

“ Anh, anh là.....” Cô đột nhiên ôm ngực ngã quỵ xuống, sắc môi tím bầm, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng giống như đang chịu thống khổ cực hạn.

2. Chương 2

“ Này, cô làm sao vậy?” Anh tức giận nhìn cô, người bị hút máu là anh nhưng sao cô lại bày ra vẻ mặt giống như người bị cắn là mình thế chứ?

“ Anh là.....con người.” Lời của cô như là đang lên án anh.

Anh không phải là người chẳng lẽ là quỷ? Anh hừ một tiếng. “Đúng thì sao?”

“ Tôi không thể.....cùng con người....” Lời còn chưa nói hết thì toàn thân cô bỗng co rút lại cả người đau đớn không chịu nổi.

Mặc dù cách đây không lâu cô còn muốn lấy mạng của anh nhưng anh đối với cô gái khác thường này vẫn nổi lên lòng thương hại: “ Này, tôi đưa cô tới bệnh viện.”

“ Không được, không được đi.....” Cô thở gấp, giữa muốn đứng dậy bỏ đi nhưng lại lão đảo ngã ngược vào ngực anh.

Anh nhanh tay đỡ cô. “ Tình trạng của cô nhìn có vẻ không ổn hay là đến bệnh viện kiểm tra thử đi.”

“ Không được.....” Cô đưa tay níu lấy vạt áo anh đôi mắt dần chuyển sang màu đen, mặc dù lúc này hơi thở có chút vô lực nhưng vẻ đẹp của cô vẫn không hề bị che lấp . “Tìm một chỗ.....cho tôi trốn là được rồi.”

Ý là muốn anh giúp cô? Giúp người muốn hút máu anh?

Giang Phong Duệ mím môi, anh không phải loại người thấy sắc mà dễ dàng bỏ qua hết mọi chuyện. “ Cô nghĩ tôi là loại người ngu ngốc hay sao ?”

“ Anh.....” Cô đau đớn nhìn anh biết anh thật sự không muốn giúp chỉ đành trao đổi điều kiện với anh vậy.

“ Anh có muốn biết.....vì sao trên mặt anh.....lại có ấn ký này hay không?”

Anh chấn động, lông mày thoáng chốc nhíu chặt. “ Vậy cô biết tại sao trên mặt tôi có nó sao?”

Cô gật đầu.

Anh âm thầm nhìn cô do dự, bỗng nhiên ở phía xa truyền đến âm thanh ong ong, anh không nghe nhưng cô thì lại rất rõ ràng.

“ Cầu xin anh.....hắn đã trở lại.” Cô khàn khàn khẩn cầu. “ Tôi không thể để hắn tìm được tôi.”

Giang Phong Duệ biết “hắn” trong miệng cô là chỉ Robert. Nếu bây giờ để hắn phát hiện ra cô khẳng định là cô chạy không thoát.

Rốt cuộc anh cũng mềm lòng, giang cánh tay đem thân thể nhỏ bé mềm mại của cô bế lên.

“ Cô yên tâm, chỗ này tôi rất quen thuộc nên sẽ không để cho hắn tìm được cô đâu.”

Anh nói được là làm được, ôm cô hồi hải chạy ngược chạy xuôi, băng qua từng ngõ tối nhỏ hẹp cuối cùng cũng đưa cô về nhà một cách an toàn không chỉ vậy còn đặc biệt bố trí cho cô một phòng ngủ rộng rãi sau đó đem cô an ổn đặt lên giường.

Anh cứu cô một mạng tuy rằng cô rất cảm kích nhưng vẫn phải đề cao cảnh giác với anh dù sao hai người đều là người xa lạ.

Bất kể lúc nào anh cũng có thể trở mặt làm nguy hiểm đến tính mạng của cô, cô phải cẩn thận mới được.

Quan Ny Vi nằm trên giường một mặt nghỉ ngơi một mặt lẳng lặng suy tư. Cô bây giờ vẫn còn suy yếu vì vậy không nên lộn xộn nhưng gửi thông tin về tổng bộ thì hẳn là làm được.

Cô tháo đồng hồ đeo trên tay xuống nhập tin tức báo cho tổng bộ biết nhiệm vụ săn giết của mình đã thất bại sau đó truyền tin đi.

Cô biết tổng bộ rất nhanh sẽ nhận được, lúc đó điện truyền thông tin sẽ chốt lại vị trí hiện tại của cô cho nên bọn họ rất nhanh sẽ đến cứu cô vì vậy Quan Ny Vi không cần phải lo lắng nếu có lỡ chết ở nơi xứ người cũng sẽ không ai nhặt xác.

“ Cô vẫn ổn chứ?” Một giọng nam bỗng nhiên vang lên.

Quan Ny Vi giật mình, nhanh chóng xoay người lại nhìn bóng người đang đi vào phòng. Anh tự xưng là Giang Phong Duệ là ân nhân cứu mạng của cô nhưng đồng thời cũng là tên đầu xỏ hại cô trở nên yếu đuối thế này.

“ Tôi rất khỏe.” Cô nhồm người ngồi dậy, sống lưng thẳng tắp. “Cám ơn anh đã cứu tôi.”

“ Không cần khách sáo.” Anh nói giọng điệu mỉa mai. “ Cô nên rõ ràng tôi không phải xuất phát từ ý tốt mới mang cô về đây.”

Anh chỉ là muốn làm sáng tỏ ấn ký hình sao năm cánh trên mặt mình.

Quan Ny Vi ngẩng nhìn người đàn ông trước mặt, ngũ quan của anh cùng đối tượng mà cô nhận mệnh săn giết cơ hồ giống nhau như đúc nếu không phải còn có ấn ký bên sườn mặt để phân biệt thì thoạt nhìn bọn họ như một cặp song sinh.

Có lẽ chính vì như thế Robert mới khó chịu tới mức lưu lại ấn ký trên mặt anh.

“ Bề ngoài của anh rất giống Robert.” Cô lẩm bẩm. “ Cho nên tôi mới nhận lầm người.”

Giang Phong Duệ kinh ngạc nhíu mày. “Cô nói tôi và người đàn ông mang mặt nạ kia rất giống nhau?”

“Ừ, cơ hồ giống nhau như đúc.”

Giống nhau như đúc?

Giang Phong Duệ hừ lạnh, anh cũng không vui khi nghe thấy trên đời có người giống mình như đúc lại còn là người lưu lại ấn ký phiền phức trên mặt anh.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Người đàn ông kia là ai? Cô là ai? Tại sao hẳn ta muốn lưu lại cái ấn ký chết tiệt này trên mặt tôi? Tại sao nó không thể xóa được?” Anh liên tiếp hỏi tới.

Cô chẳng qua là mặt không đối nhìn anh. “ Tên tôi là Quan Ny Vi (Guinevere).”

“ Tôi biết rồi cô vừa mới giới thiệu qua.” Anh hiển nhiên cho rằng tên tuổi cô không có chút ý nghĩa nào. “ Cái tôi muốn biết chính là thân phận của cô.”

Vấn đề là cô có nên mạo hiểm nói cho anh biết hay không. Quan Ny Vi nhíu mày.

“Đừng nói với tôi là cơ thể cô quá yếu, không thể nói chuyện.” Anh không vui trừng cô.

Cô không lên tiếng.

“Được rồi, cô không cần phải nói.” Anh chăm chọc nhìn cô. “ Có lẽ trước hết cô nên ăn chút gì để bổ sung thể lực mà cô muốn ăn gì? Nhưng tôi nói trước cô đừng quá kén chọn chỗ tôi chỉ có thức ăn nhanh mà thôi.”

Hiện tại thức ăn nhanh đối với cô không giúp ích được gì, cái cô cần là máu nhưng đặc biệt không thể là máu người.....

Quan Ny Vi lén thở dài một tiếng. “ Cám ơn anh nhưng tôi không đói.”

“Thật không đói?” Anh cười như không nhìn cô, mắt lóe lên một tia sáng dị thường. “Cái cô cần không phải là thức ăn mà là máu?”

Cô giật mình.

“Không cần phải giật mình như thế.” Anh nhìn ra nỗi khiếp sợ của cô biết là mình đã đoán đúng, mỉm cười nói: “Tôi không phải kẻ ngốc, ánh mắt của cô có chút đen chút đỏ, hàm răng sắc bén tới mức có thể cắn nát cổ tôi còn có người đàn ông kia nếu tôi không nhìn lầm hẳn ta là bay đi? Đừng nói với tôi người bình thường sau lưng lại có cánh, các người hẳn là _____ không phải người?”

“.....”

“Mặc dù khó tin, nhưng hai người rất giốngVampire trong truyền thuyết.”

Cô không nói lời nào, buồn bực cắn môi giống như đang suy tư xem có nên thừa nhận sự thật với anh hay không, hồi lâu mới từ từ mở miệng: “Chúng tôi không gọi mình như thế.”

Quả nhiên cô chính là Vampire.

Giang Phong Duệ trừng mắt, cái này quả thật quá khoa trương rồi, vượt xa trình độ anh có thể hiểu được, ở nơi đây vào đêm trăng tròn anh chưa chấp mộtnữ Vampire?

Nếu là mấy tiếng trước đánh chết anh cũng không tin là trên thế giới này có một chủng tộc không phải con người tồn tại nhưng vừa trải qua những chuyện kì lạ kia làm anh không thể không tin.

Anh thực sự đối mặt với một Vampire, hơn nữa không lâu trước đây còn cắn cổ anh ý đồ muốn hút sạch máu của anh.

Vừa nghĩ tới đây toàn thân anh bất giác lạnh run, đề phòng nhìn cô gái trước mặt.

Cô rất đẹp, nhưng cũng tuyệt đối nguy hiểm nhưng kể cũng kì lạ anh bị cô hút máu trừ việc trên cổ có một vết thương nhỏ còn lại không hề hấn gì ngược lại cô thiếu chút nữa đã mất mạng?

Sẽ không phải là máu của anh có độc chứ?

Giang Phong Duệ hừ lạnh, không nghĩ tới không chỉ khuôn mặt của mình bị nguyên rửa mà ngay cả máu cũng bị nguyên rửa.

Anh thu hồi suy nghĩ. “Cô vừa mới nói các người không gọi mình là “Vampire” sao?”

Cô gật đầu.

“Vậy thì gọi là gì chứ?”

“Trường Sinh loại.”

Trường Sinh loại? Giang Phong Duệ kinh ngạc nhưng liền nhanh chóng hiểu ra, nghe nói tuổi thọ của Vampire so với loài người cao hơn rất nhiều ít nhất có thể tồn tại tới mấy trăm năm cho nên bọn họ mới tự gọi mình như vậy?

“Tôi rất ngạc nhiên, vậy các người gọi loài người chúng tôi là gì?”

“Đoản Mệnh loại”.

Thật đơn giản xúc tích, vừa nghe liền hiểu ngay.

Giang Phong Duệ giễu cợt nghĩ, Vampire là trường sinh còn loài người là đoản mệnh cao thấp đã phân.

Cho nên cô gái này thoát nhìn rất trẻ nhưng không biết chừng cũng đã mấy trăm tuổi rồi nếu là con người thì đã sớm không còn xương cốt từ lâu.

“Cô bao nhiêu tuổi?” Anh thử hỏi.

“25.”

“Mới 25?” Anh không tin. “Còn trẻ như vậy.” Không đúng, nếu lấy vẻ bề ngoài trường sinh bất lão của Vampire ra so sánh thì 25 tuổi đã lớn thế này thì nên gọi là “già” mới phải?

“ Tôi là ngoại lệ.” Cô như nhìn thấu suy nghĩ của anh, miết môi tự giễu. “ Trên thực tế, tôi không thể được coi là “ Trường Sinh loại”.”

“ Cô nói cô không phải là Vampire?” Anh thế nào càng nghe càng thấy hồ đồ.

“ Tôi là.....con lai.”

“ Con lai.” Giang Phong Duệ như phát hiện ra từ ngữ mới. “Ý cô là?”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, tròn mắt trong suốt như bảo thạch: “ Tôi là con lai giữa trường sinh loại với con người.”

3. Chương 3

Cô là hỗn huyết loại.

Mặc dù có khả năng tự phục hồi nhanh chóng giống như trường sinh loại, nhưng tuổi thọ lại chỉ tương đương với con người, ước chừng lâu nhất cũng chỉ có thể sống hơn trăm năm.

Cô là khác loài trong tộc hút máu, mặc dù cũng cần tới hút máu để kéo dài sinh mạng, nhưng sinh trưởng lại khác với những người trong tộc, cô có thể hút bất cứ loại máu nào, chỉ trừ máu người, nếu hút máu của trường sinh loại, có khả năng sẽ làm cho bọn họ phải bỏ mạng.

Không phải tất cả hỗn huyết loại đều có năng lực như vậy, theo nghiên cứu cơ cấu do các nhà khoa học báo cáo, bọn họ là do bị đột biến gen nên mới có dị năng này.

Hủy diệt giả (Terminator).

Đây là danh từ mà trường sinh loại dùng để gọi những kẻ hỗn huyết loại biến dị như bọn họ. Bọn họ vốn không được hoan nghênh, cho đến nay, hủy diệt giả chỉ có thể núp ở những chỗ u ám, không ai dám đến gần bọn họ, trừ một số ít người cùng cảnh ngộ, họ không có bất cứ người bạn nào.

Vì nhu cầu sinh tồn trong hoàn cảnh đối địch, lãnh tụ của bọn họ quyết định cùng chính phủ cao cấp của xã hội loài người hợp tác, chung tay diệt trừ trường sinh loại đang hoành hành ở khắp nơi trên thế giới, bọn họ trở thành những hủy diệt giả chân chính, làm cho trường sinh loại nghe mà biến sắc.

“Thế nào mà tôi lại cảm giác như mình đang xem phim vậy?” Nghe cô giải thích xong, Giang Phong Duệ thông thả kết luận.

Quan Ny Vi nhú mày, cảm thấy những lời này nghe giống như là đang châm chọc, người đàn ông này dường như có thói quen dùng loại khẩu khí này để nói chuyện.

“ Anh cho rằng tôi gạt anh sao?”

“ Không, tôi không nghĩ là cô cần phải gạt tôi.” Giang Phong Duệ phủ nhận phỏng đoán của cô, “ Tôi chỉ cảm thấy hơi kì lạ, hình như cô không nhất thiết phải nói rõ tất cả mọi chuyện với tôi, không phải sao?”

Anh sắc bén nhìn chăm chăm cô, dường như muốn thông qua ánh mắt để đọc được suy nghĩ của cô. Cô là vampire, là ngoại tộc, sao có thể đem toàn bộ chân tướng sự việc nói cho anh biết?

Có phải cô muốn suy tính gì không?

Nét mặt cô cũng rất thản nhiên. “ Anh đã phát hiện ra tôi không phải loài người, có giấu diếm cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Được rồi, anh tạm thời tin tưởng lời của cô.

Giang Phong Duệ ý vị thâm trường gật đầu, tiếp tục hỏi thăm: “ Cô nói cô là hỗn huyết loại, vậy ba hoặc mẹ cô, một trong hai người là loài người?”

“Ừ, mẹ tôi là con người, nhưng tôi đã rời khỏi bà từ khi tôi năm tuổi.”

“ Tại sao?”

“ Bởi vì bà không thích tôi.” Cô giải thích: “ Nghe nói khi tôi năm tuổi đã xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, bị một chiếc xe hơi đụng phải, bị thương rất nặng, kết quả ngày hôm sau đã hoàn toàn phục hồi như cũ, mẹ tôi bị dọa sợ, bà cho rằng tôi là quái vật, không muốn cùng tôi ở chung một chỗ, muốn ba dẫn tôi đi.”

“ Mẹ cô và ba cô không ở cùng nhau sao?”

“Ừ.” Cô gật đầu.

Nói cách khác, ba mẹ cô sau một đêm kích tình mà sinh ra cô, nhưng không có dự định cùng nhau sống đến đầu bạc răng long? Anh cau mày suy nghĩ.

“ Mẹ tôi không muốn sống cùng loài hút máu.” Cô nhàn nhạt giải thích thắc mắc của anh.

“ Vậy cô là do ba nuôi lớn?”

“ Không, cũng không phải.” Cô lắc đầu, anh chú ý đến đôi tay đang níu chặt chần của cô. “ Ba tôi dẫn tôi rời đi không bao lâu, liền phát hiện ra tôi là huỷ diệt giả, chỉ cần hút một ngụm máu của trường sinh loại, sẽ làm cho bọn họ mất mạng, cho nên ba cũng không dám để tôi đi theo ông.”

Ba mẹ đều không muốn cô, vậy cô làm thế nào mà lớn lên?

“ Tôi có người nhà.” Cô phảng phất nhìn thấu suy nghĩ của anh, thản nhiên cười: “ Những huỷ diệt giả khác cũng giống như người nhà, ở chung một chỗ.”

Vậy cũng được coi là người nhà hả? Chẳng phải chỉ là một đám ngoại tộc bị xã hội vứt bỏ, tụ tập một chỗ cùng nhau liếm láp vết thương sao?

Giang Phong Duệ giẫm cọt mà nghĩ, nhưng không đem ý nghĩ này nói ra miệng, tuy rằng anh hận đời, nhưng cũng không có ác ý đi đá kích một cô nhi bị cha mẹ bỏ rơi từ nhỏ.

Nhưng cô dường như không quan tâm tới ý tốt của anh, với lấy nước cà chua anh vừa mang đến, tự mình uống _____. Anh phỏng đoán cô coi nó thành vật thay thế cho máu _____. Anh nhìn ánh mắt bình tĩnh, trong suốt của cô, không hề có bất cứ một tia ưu thương nào.

“ Cô không oán giận gì sao?” Anh không nhịn được tò mò.

“ Oán giận cái gì?” Cô không hiểu hỏi lại.

Giang Phong Duệ á khẩu không trả lời được.

Bình thường, nếu một người gặp phải tình cảnh như cô, sẽ không có biểu tình thờ ơ như vậy, ít nhất khi nhắc tới những đau thương đã từng trải qua kia, sẽ cảm thấy ai oán khó chịu, thậm chí có chút căm giận bất bình.

Nhưng dường như cảm xúc của cô hoàn toàn không giống như vậy.

“ Chẳng lẽ vampire.....không có tình cảm sao?” Anh lẩm bẩm tự hỏi.

“ Anh vừa nói gì?” Cô nghe không rõ.

“ Không có gì.” Anh hừ nhẹ, không cảm thấy việc chất vấn một vampire máu lạnh vô tình là một hành động thông minh.

Cô chớp mắt nhìn anh vài giây, sau đó đưa cho anh chiếc cốc trống không: “ Có thể cho tôi thêm một cốc nữa không?”

“ Cái gì?” Anh sửng sốt.

“ Cái này uống rất ngon.” Cô mỉm cười. “ Tôi muốn thêm một cốc nữa.”

Cô muốn uống thêm một cốc nước cà chua?

Anh sững sờ nhìn cô, cho cô thêm một cốc nữa không thành vấn đề, nhưng rốt cuộc cô không hiểu bây giờ là tình huống gì sao? Chẳng lẽ đây là lúc để cô phóng túng mình thưởng thức đồ ăn ngon chắc?

“ Cô không cảm thấy tốt hơn là bây giờ chúng ta nên nhanh chóng phân tích tình hình hay sao?” Anh chất vấn: “Ít nhất cũng nên nghĩ xem, ngộ nhỡ bây giờ cái tên vampire Robert kia quay lại tìm cô, cô sẽ ứng phó với hắn thế nào?”

“ Anh sợ sao?” Cô nhìn anh.

Không sợ mới là lạ.

Anh cười lạnh. “ Tôi không muốn bên má trái cũng có thêm một kí hiệu không giải thích được.”

“Đó.”

“Cái gì đó?” Anh tức giận trừng cô. “ Cô không nghĩ bây giờ chính là lúc nên nói cho tôi biết tại sao trên mặt tôi lại có loại đồ chơi của quỷ này sao?”

“Ừ, đây là do Robet lưu lại.”

“ Vô cùng cảm ơn đã nói cho tôi biết.” Anh cười lạnh: “Mặc dù tôi bị hắn lưu lại kí hiệu này vào buổi tối, không nhìn rõ khuôn mặt hắn, chẳng qua tôi nghĩ, người hôm đó và người tôi vừa gặp tối nay chính là một —— Cái tôi muốn biết là vì sao hắn lại muốn lưu lại kí hiệu này trên mặt tôi?”

“ Tôi đoán là bởi vì hắn tức giận.”

“ Tức giận? Với tôi sao?”

“Đúng vậy.” Cô nhìn thẳng anh. “ Bởi vì ngoại hình của anh và hắn thật sự quá giống nhau, Robert là người vô cùng tự luyện (Tự yêu bản thân), hơn nữa hắn rất tự hào về thân phận trường sinh loại của mình, e rằng hắn không chấp nhận được việc một con người có ngoại hình giống hắn.”

“ Bởi vì bộ dáng này, nên hắn mới huỷ dung của tôi sao?” Giang Phong Duệ tức giận thít chặt cằm dưới, không nghĩ tới anh thống khổ nhiều năm như vậy, nguyên lai là do bản tính tự luyện của một vampire, anh nên vì cuối cùng mình cũng hiểu rõ nguyên nhân mà cao hứng, hay nên lấy sự thật đủ nhằm chán này làm lý do để cảm thấy bi ai?

“ Anh đang tức giận sao?” Cô muốn biết tâm tình của anh.

“ Dĩ nhiên!” Anh gầm nhẹ. “ Chẳng lẽ cô cho rằng tôi sau khi bị người ta huỷ dung, còn có thể cười hi hi mà chống đỡ sao?”

“ Thế này mà tính là huỷ dung sao?” Cô khốn hoặc.

“ Chẳng lẽ không coi là vậy?” Anh trước khi mười sáu tuổi, cũng là một thiếu niên anh tuấn sáng sủa, kể từ sau đêm đó, vì phải chịu sự nguyên rửa ma quỷ, ngay cả em gái mà anh yêu quý nhất, cũng không dám nhìn thẳng vào mặt anh —— vừa nghĩ tới đây, trán Giang Phong Duệ bỗng chốc nhăn lại. “ Tên kia hại tôi biến thành xấu xí, không ai dám đến gần.”

“ Như vậy mà xấu xí sao?” Cô chớp mắt mấy cái, nghiêng đầu quan sát anh.

Anh không vui trừng lại ánh mắt tò mò của cô. “ Cô đừng nói với tôi là cô cảm trên mặt có vết sẹo này nhìn rất đẹp.”

“ Tôi không muốn có.” Cô theo bản năng sờ sờ mặt mình, dường như đang tượng tượng nếu trên mặt mình cũng có vết sẹo như vậy thì sẽ có bộ dáng gì, mấy giây sau, cô lắc đầu một cái, hiển nhiên là không nghĩ ra được.

Dĩ nhiên là không muốn rồi, Giang Phong Duệ giễu cợt nghĩ. Nghe nói mỗi một vampire đều là tuấn nam mỹ nữ, cho dù trên mặt thỉnh thoảng bị thương, cũng có thể nhanh chóng lành lại, trong thế giới của họ, căn bản là không có khái niệm xấu xí.

“ Nhưng tôi cảm thấy anh cũng không đến nỗi xấu xí mà.” Cô đưa mắt nhìn anh, nhẹ nhàng nói: “ Tôi thấy anh và những người khác mà tôi từng nhìn qua cũng không khác nhau là mấy.”

Đây là ý gì?

Giang Phong Duệ ngạc nhiên trong chốc lát, khi đã lĩnh hội được hàm ý trong lời nói của cô, khoé mắt giật giật.

Anh nhớ khi còn bé, đã được nghe mẹ kể một câu chuyện xưa về một cung đình ở châu âu. Một ngày kia, có một công tước đối với pháp hoàng oán trách, nói người tình mới của hoàng đế xuất thân thấp hèn, chỉ là một nữ đầu bếp, không xứng để ra vào cung đình, hoàng đế chỉ nhàn nhạt liếc công tước một cái, nói ông không hiểu vì sao phải phân biệt giữa đầu bếp và công tước, bởi vì bọn họ căn bản đều phải phục tùng dưới ngôi vị hoàng đế của ông.

“...Dù sao bất kể loài người chúng tôi đẹp hay xấu, so ra đều kém xa các người, phải không?” Anh thấp giọng lầm bầm.

“Anh vừa nói gì?” Cô không nghe rõ.

“Không có gì.” Anh hừ nhẹ, đột nhiên cười, nụ cười nồng đậm tư vị tự giễu.

Quan Nỵ Vi không hiểu vì sao anh lại cười như vậy, có thể nhìn ra tâm tình anh thực sự không tốt. Người đàn ông này dường như phảng phất một nét u sầu. Cô im lặng nhìn bóng tối bao phủ lên khuôn mặt anh, không biết tại sao, bỗng nhiên rất muốn biết có phải trên mặt anh cũng từng có nụ cười sáng khoái.

“Nói thật, anh không cần phải để ý kí hiệu trên mặt này, nó có thể xoá được.”

“Cái gì?” Giang Phong Duệ kinh ngạc, hai tay bỗng chốc nắm thành hai quả đấm, cố gắng khắc chế sự vui sướng đang cuộn trào như sóng. “Cô nói cái này có thể xoá được sao?”

“Ừ.”

“Làm thế nào?” Anh vội vã hỏi.

Cô chậm rãi lắc đầu. “Hiện tại, tôi không thể nói cho anh biết.”

Anh trừng cô. “Cô nói bây giờ cô.....”

“Không thể nói cho anh biết.”

“Tại sao không thể?!” Anh gào lên, tròng mắt dấy lên sự phẫn nộ, kích động tới nỗi muốn giết người.

“Chờ thể lực của tôi khôi phục, tôi sẽ nói.” Cô cò kè mặc cả với anh.

Anh đã hiểu, đây là cô đang tự vệ, chỉ cần một ngày cô không nói cho anh biết bí mật này, thì anh không thể mạo hiểm để cô gặp nguy được, bất luận thế nào anh cũng phải nghĩ cách bảo vệ cô.

Thì ra tâm cơ của vampire cũng không đơn thuần chút nào, lúc cần thiết, cũng rất biết tính toán.

Giang Phong Duệ không vui, cười lạnh một tiếng: “Tôi thật không hiểu cô đang sợ cái gì, chẳng lẽ cô cho rằng tôi sẽ làm chuyện gì bất lợi với cô? Cho dù tôi có cầm dao chém cô, vết thương của cô cũng ngay lập tức hồi phục như cũ, ngược lại tôi phải sợ cô mới đúng. Nếu cô chột khác nước, lại phát tác đứng lên hút máu của tôi_____”

“Tôi nói rồi, tôi không thể hút máu của loài người.” Cô đánh gãy lời nói của anh.

“Coi như cô không thể hút máu người, chờ đến khi thể lực của cô hồi phục rồi, cô cũng có tám trăm phương pháp khác nhau để ứng phó với tôi.” Anh nhắc đi nhắc lại.

“Tôi sẽ không làm anh bị thương.” Cô bảo đảm.

“Tôi sẽ không ngu ngốc tới mức đi tin tưởng lời hứa của một vampire.”

“Anh có thể tin tưởng tôi, tôi nói lời giữ lời.” Cô nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt cô trong suốt, thẳng thắn vô tư, chân thành tới mức làm anh xấu hổ.

Đáng chết!

Anh làm sao phải xấu hổ? Làm sao phải vì thế mà dao động, anh không sai, vốn dĩ không dễ dàng gì để tin tưởng tộc “ quái vật” _____ không, không phải “ quái vật”, trong lòng Giang Phong Duệ âm thầm sửa lại cách dùng từ, không biết tại sao, anh không muốn giống như mẹ cô, dung loại từ ngữ này để phê phán cô.

“Được, tôi tin cô một lần!” Anh gần như tức giận thanh minh. “ Cô tốt nhất là đừng hù dọa tôi.”

“ Tôi sẽ không lừa anh.” Cô lần nữa bảo đảm, dừng lại một chút. “ Nhưng hình như tính tình của anh có vẻ không tốt.”

Đúng vậy, tính tình của anh tệ thế đấy, vậy thì làm sao? Anh nheo mắt lại, trừng cô, dường như uy hiếp.

Cô liếm môi: “ Cho tôi một cốc nước cà chua nữa.”

Anh nghe vậy, không khỏi cười ngất, thật thua cô.

Rất rõ ràng, cô yêu nước cà chua mất rồi.

4. Chương 4

Buổi sáng hôm sau, cô ngồi trên bệ cửa sổ, mặc áo sơ mi trắng của anh đưa cho, lộ ra đôi chân thon dài mê người, môi anh đào ngậm lấy vành cốc, uống từng ngụm, từng ngụm nước cà chua.

Cô sẽ không thật sự coi cái đó là máu để uống đấy chứ?

Giang Phong Duệ cau mày, đứng trong phòng bếp, một mặt chuẩn bị bữa sáng, một mặt nhìn trộm cô.

Nhìn cô uống đến vô cùng cao hứng, thỉnh thoảng còn chép miệng, giống như một đứa trẻ.

Thật là một cô gái kì lạ, hiện tại nhìn bộ dáng ngây thơ của cô, anh thật khó có thể đem cô cùng với hình ảnh một vampire với đôi mắt đỏ lạnh khốc đẫm qua liên tưởng chung một chỗ., hơn nữa cô vẫn đang ngồi trên bệ cửa sổ, cả gan tắm nắng.

“ Cô không sợ sao?” Anh không nhịn được cất giọng hỏi.

“ Cái gì?” Cô quay đầu lại, không hiểu nhìn anh.

“ Tôi nói mặt trời.” Anh chỉ chỉ ngoài cửa sổ, tuy nói hiện tại ánh mặt trời không mạnh, nhưng vẫn là ban ngày. “ Tôi nghe nói vampire rất sợ ánh nắng, không phải sao?”

“Ừ, trường sinh loại không thích ánh mặt trời.” Cô tự nhiên giải thích. “ Cho nên bọn họ chưa bao giờ hành động vào ban ngày.”

“ Vậy còn cô?”

Cô nhún nhún vai. “Ánh mặt trời chỉ làm chúng tôi thấy chói mắt một chút mà thôi.”

“ Xem ra có chứa gen hỗn huyết với loài người cũng không tệ lắm.” Anh theo thói quen châm chọc.

“ Anh lại nói như vậy rồi.” Cô than thở, nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, nhẹ nhàng đi về phía anh, nghiêng mặt đánh giá anh. “ Anh thật sự rất hận đời.”

Đúng vậy, anh chính là hận đời, bây giờ cô mới nhìn ra sao?

Cầm dưới Giang Phong Duệ thoáng trở nên cứng ngắc, liếc mắt nhìn cốc nước cà chua trong tay cô, không có ý tốt ở miệng: “ Từ hôm qua đến hôm này, toàn uống cái này, chẳng lẽ cô không sợ tôi lén pha máu của mình vào đó sao?”

“ A?” Cô giật mình, cốc thủy tinh từ trong tay rơi xuống.

Giang Phong Duệ bước lên phía trước, nhanh tay lẹ mắt bắt được cái cốc. “ Ngu ngốc! Tôi còn chưa biết làm cách nào để tẩy được kí hiệu kia trên mặt tôi, cô cho rằng tôi sẽ ngu ngốc đến nỗi đi hại chết cô sao?”

Anh tức giận trừng cô.

Kì quái, cô đem sức lực lúc tưởng anh là Robert mà đuổi giết biến đi đâu rồi? Cô bây giờ thoát nhìn, hoàn toàn là một đại tiểu thư người xúc đều không hại.

“Thật may.” Cô thở nhẹ ra một hơi, tươi sang ười một tiếng: “Tôi biết ngay mà, tạm thời không nói cho anh là đúng.”

“Đúng vậy, coi như cô có chút thông minh.” Anh lấy lại chiếc cốc, bỏ vào bồn rửa.

Cô tò mò nhìn chung quanh, chỉ chỉ vào trứng trắng thịt hun khói anh vừa làm để trên bàn hỏi: “Cái đó, tôi có thể ăn không?”

“Cô muốn ăn?” Anh hơi ngần người. “Cô không phải chỉ uống máu thôi sao?”

Cô trợn mắt. “Uống máu chỉ là để chữa trị tế bào miễn dịch của chúng tôi, nếu như không cần thiết, chúng tôi tương đối thích thức ăn chân chính hơn.”

Anh chau mày, thật không rõ cô tốt cùng là người hay là vampire nữa.

Được anh cho phép, cô bưng cái đĩa lên, vừa vui vẻ ăn trứng trắng thịt hun khói, vừa khen không dứt miệng. “Tay nghề của anh cũng không tệ. so với nhân viên ở nhà ăn của chúng tôi còn tốt hơn nhiều.”

“Nhân viên nhà ăn?”

“Ừ, chúng tôi ở luôn tại cơ quan nghiên cứu, ở cơ quan có nhà ăn.”

“Cô mở miệng ngậm miệng đều là cơ quan nghiên cứu, rốt cuộc cái cơ quan nghiên cứu vĩ đại đó là dạng tổ chức gì?”

“Đ là một phần của cơ quan quân đội Mỹ, là nơi huấn luyện của chúng tôi, cũng là chỗ thu nhận chúng tôi, chúng tôi từ nhỏ đều lớn lên ở đó, bọn họ biết cách phát triển tiềm năng của chúng tôi, dạy cho chúng tôi biết làm cách nào mới có thể săn giết trường sinh loại một cách hiệu quả nhất”

Săn giết.

Nghe thấy cô sung giọng điệu hời hợt để nói ra những từ ngữ như vậy, Giang Phong Duệ không xác định được là mình nên cảm thấy sợ hãi tới nỗi dựng tóc gáy, hay là lạnh nhạt ứng đối.

Nghe có vẻ như cơ quan nghiên cứu đó và tổ chức bồi dưỡng sát thủ chuyên nghiệp cũng không khác nhau là mấy, chẳng lẽ bọn họ, những huỷ diệt giả đó không cảm thấy mình bị lợi dụng sao?

“Bởi vì chúng tôi không có chỗ nào để đi.” Nhìn ra được nghi vấn của anh, cô thờ ơ nhún vai. “Tôi không phải đã nói cho anh biết rồi sao? Trường sinh loại không thích chúng tôi, những tộc khác hi vọng hỗn huyết loại chúng tôi cách càng xa càng tốt, chỉ có loài người là sẵn lòng hợp tác với chúng tôi.”

Cho nên bọn họ liền ngày ngày trở thành công cụ tiêu diệt vampire cho con người sao? Giang Phong Duệ cau mày.

“Lãnh tụ của chúng tôi từng nói, có lẽ trời cao đã sắp đặt để chúng ta trở thành những huỷ diệt giả, chính là muốn chúng ta trở thành binh khí, chúng ta chỉ cần phụ tá diệt trừ trường sinh loại làm xăng làm bậy là được rồi, như vậy loài người và tộc hút máu của chúng ta mới có thể chung sống hoà bình.”

Trời cao sắp đặt cho bọn họ, là vì muốn thúc đẩy loài người và dị tộc chung sống hoà bình với nhau sao?

Thật là một sứ mạng nặng nề, những vampire ngu ngốc này, có phải đã quá cho là mình đúng rồi không? Cần gì phải làm cho cuộc sống của mình trở nên bi ai như vậy?

Vấn đề là, có vẻ như bọn họ không cảm thấy bị ai, hình như còn rất thần nhiên, thậm chí có thể nói là.....Lạc quan.

Bởi vì vampire không có tình cảm, cho nên cũng không hiểu thế nào là oán trời trách đất sao?

Giang Phong Duệ phiền muộn suy nghĩ, anh thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của bọn họ, mà lúc nhìn Quan Ny Vi thường thức nước cà chua mà vẫn hiện lên vẻ thích thú, anh càng càng cảm thấy hình như mình thật rất hận đời.

“Ăn xong rồi.” Cô nhanh chóng quét sạch một đĩa trứng trắng thịt hun khói, đem đĩa không đưa cho anh. “Còn thứ gì ngon hơn món này không?”

Cô coi anh là đầu bếp trong nhà ăn rồi chắc?”

Giang Phong Duệ cau mày, nhìn ánh mắt trông mong của cô nhìn mình, một ánh mắt van xin đáng yêu như vậy, làm anh không khỏi liên tưởng tới chú chó mình nuôi khi còn bé, nó cũng có một ánh mắt như thế, anh bật cười—chết tiệt! Anh không thể tùy tiện cười loạn như vậy, như vậy là vượt xa nguyên tắc đối đãi với người khác của anh lúc bình thường.

Anh cố sức nghiêm mặt, nhận lấy chiếc đĩa không: “ Cô chờ một chút, tôi nướng bánh mì cho cô ăn.”

“ Bánh mì nướng? Có thể phết bơ không?” Cô lại lộ ra vẻ mặt của cún con.

Anh ho khan hai tiếng. “ Tự mình đến tủ lạnh lấy.”

Nhược Du tiểu thư? Đây là ai?

Quan Ny Vi mỉm cười, dùng tiếng trung lưu loát đối đáp: “ Xin chào, tôi là Quan Ny Vi.”

“ Quan Ny Vi?” Thư kí ngây ngốc chớp mắt.

Nhìn thần thái khiếp sợ của thư kí, sẽ không phải cô ta nghĩ cô gái này bị bắt về làm người phụ nữ của mình đấy chứ?

Giang Phong Duệ cảm giác việc mình phải giải thích là vô cùng cần thiết: “ Lâm thư kí, vị này là.....bà con xa của tôi.”

Bà con xa? Lâm thư kí chớp mắt mấy cái, ánh mắt quét từ dung nhan tuyệt mỹ của Quan Ny Vi đến tư thái uyển chuyển của cô, cùng với áo sơ mi trắng, thân thể như ẩn như hiện.

Cô hoàn toàn không cho rằng vị mỹ nữ này là thân thích của ông chủ, hai người này nhất định có gian tình..... Chẳng qua cô không nghĩ tới ông chủ, người gặp người sợ , không gần gũi phụ nữ này lại có thể có tình nhân.

Đối với việc Giang Phong Duệ giới thiệu mình là bà con xa của anh, Quan Ny Vi rất kinh ngạc, ném cho anh một ánh mắt nghi vấn, đối lại là cái trừng mắt của anh.

Được rồi, thân thích thì thân thích.

“ Tôi vẫn ở Mỹ, lần này về Đài Loan nghỉ phép.” Cô chủ động giới thiệu lai lịch để tăng thêm tính thuyết phục.

“À.” Lâm thư kí không tin lắm, nhưng vì giữ mặt mũi cho ông chủ, nên rất phối hợp mà gật đầu.

“ Vậy thì chúc Quan Ny Vi tiểu thư ở đây chơi vui vẻ.”

“ Khụ khụ!” Giang Phong Duệ ở một bên ho khan. “ Cô thay tôi đem toàn bộ lịch trình ngày hôm nay hủy bỏ đi!”

Người cuồng công việc này cư nhiên lại chủ động nói muốn hủy bỏ lịch trình?

Lâm thư kí kinh ngạc, cô đã đi theo Giang Phong Duệ hai năm rồi, luôn là thấy anh ngày đêm vui đầu vào công việc, đây là lần đầu tiên thấy anh vứt bỏ trách nhiệm không để ý.

Xem ra tiểu thư Quan Ny Vi này quả thực có sức quyến rũ siêu quần.....

“Đúng rồi, còn có một việc nhờ cô giúp.” Giang Phong Duệ tiếp tục phân phó. “ Bởi vì.....Ách, hành lý của Quan Ny Vi bị mất ở sân bay rồi, hiện tại cô ấy không có trang phục để ra ngoài, làm phiền cô giúp cô ấy đi mua một ít quần áo và đồ dùng của phái nữ....”

Coi như hành lý mất rồi, ít nhất là quần áo trên người cũng không phải là ném đi rồi chứ?

Thì ra là như vậy, tất cả bọn họ coi như là đồng hương?

Giang Phong Duệ suy nghĩ, càng lúc càng không rõ làm thế nào để định nghĩa “sinh vật phái nữ” trước mắt này rồi.

“Này, anh có cảm thấy vị thư kí kia rất kì quái không?” Quan Nỵ Vi đột nhiên hỏi.

“Chỗ nào kì quái?”

“Cô ấy từ lúc bước vào đến giờ, vẫn không dám nhìn anh, bình thường anh rất hung dữ với cô ấy sao?”

Anh rung mình, ánh mắt trầm xuống. “Cô ấy không dám nhìn tôi là bởi vì gương mặt này.”

“Hả?” Cô sững sốt. “Mặt anh không kì quái nha.”

“Tôi hiểu rõ.” Anh giấu cợt mỉm môi. “Đối với cô mà nói, gương mặt của tôi tuyệt đối không kì quái, cùng với người khác cũng không khác biệt gì lắm, dù bất kể thế nào, loài người chúng tôi vẫn kém xa vampire tuyệt thế xinh đẹp các người.”

Anh ta sao lại dùng loại giọng điệu này để nói chuyện?

Quan Nỵ Vi nặng nề thở dài. “Này, anh đang giận dữ sao?”

Cái gì? Anh giật mình. Cô nói anh.....giận dữ?

Cô rất phối hợp tiếp tục nói. “Loài người thật kì lạ, tại sao cứ muốn để ý đến diện mạo của mình như vậy? Đây nhất định là gen di truyền, cũng không phải cái mình có thể định đoạt được.”

“Vấn đề là, kí hiệu trên mặt tôi không phải do gen di truyền.” Cho nên mới nói, anh tuyệt đối không phải là giận dữ, cô hiểu sai rồi.

Giang Phong Duệ thận trọng dùng ánh mắt để cảnh cáo cô.

Cô không biết có hiểu hay không, gật đầu một cái. “Anh nói cũng đúng á.” Cô dùng một chút, để kem xuống, đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh. “Có đau không?”

Cả người anh chấn động, cô đang làm gì?

“Loại sẹo này, cũng không kém vết thương bao nhiêu đâu.” Cô từng chút từng chút cẩn thận vuốt ve sao năm cánh trên mặt anh, giống như xác nhận gì đó. “Có phải rất đau không?”

Toàn thân anh cứng ngắc. “Lúc cô bị thương, có đau không?”

“Cũng đau, chỉ là vết thương của tôi sẽ lập tức tốt lên.” Cô trả lời, nhìn vào mắt anh, sâu hút trong suốt. “Nhưng anh bị thương nhiều năm như vậy, mỗi ngày có đau không? Rất khó chịu sao?”

Chưa từng có người nào hỏi anh vấn đề như vậy.

Chưa bao giờ có người hỏi anh có đau hay không, ngay cả cha mẹ anh, những người trăm phương ngàn kế nghĩ cách giúp anh xóa bỏ vết sẹo này, cũng chưa từng hỏi qua.

Giang Phong Duệ mỉm môi thật chặt, dường như nơi nào đó của trái tim nguội lạnh đang từng chút một nứt ra.....

“Còn đau không?” Cô cố chấp hỏi.

“Sẽ không.” Anh khàn khàn nói. Chỉ có thỉnh thoảng, khi thời tiết thay đổi sẽ mơ hồ nhói đau, nhưng anh không cho là nó đáng để nhắc tới. “Dù sao cũng là chuyện của nhiều năm trước rồi.”

“Rồi cũng sẽ tốt thôi.” Cô dịu dàng nói nhỏ, dùng bàn tay lạnh như băng kia mang lại ấm áp an ủi vết thương của anh. “Chờ thể lực của tôi khôi phục, tôi sẽ giúp anh xóa đi vết sẹo này, giao cho tôi.”

“Cô.....vì sao muốn giúp tôi?” Anh thấp giọng hỏi.

“Bởi vì anh đã cứu tôi.” Cô mỉm cười. “Cho nên tôi nên báo đáp anh.”

“Nhưng không phải cô cũng bởi vì hút máu của tôi, nên mới trở nên suy yếu như vậy sao?”

“ Là tôi cần nhằm đối tượng, tôi đáng đời lắm.” Cô không chút nào trách anh.

Thế nhưng anh lại luôn oán trời trách đất,

Anh ngắm nhìn đôi mắt sáng ngời xinh đẹp của cô, nhất thời mất hồn. “ Cô đã từng cần bao nhiêu “ người” —àch, trường sinh loại? Tôi là nói, cô thường xuyên dùng cái loại..... “tử vong chi hôn” đó sao?”

Cô nhướn mày, không ngờ tới anh đột nhiên lại hỏi như thế, một hồi lâu, mới gật đầu một cái. “ Lúc cần thiết, tôi sẽ làm, đây là nhiệm vụ của tôi.”

Nhiệm vụ? Cô lúc đó là làm nhiệm vụ sao?

Giang Phong Duệ nhìn chăm chăm vào cô, nhớ lại một khắc đêm đó, lúc bị cô hút máu, máu trong cơ thể qua một hồi kì dị chảy tán loạn, anh nỗ lực từ cổ họng khô khốc nặn ra giọng nói. “ Loại cảm giác đó rất kì quái.”

“ Chỗ nào kì quái?” Cô không hiểu.

Giống như một dạng ân ái, vui thích cực hạn, vô cùng sung sướng, làm người ta hư thoát vô lực, chỉ muốn hoàn toàn đầu hàng.

Thời điểm cô cần anh, cũng có cảm giác đó sao? Hay chỉ đối tượng bị cần mới có loại cảm giác đó?

Giang Phong Duệ rất muốn hỏi, nhưng lại không hỏi được, anh không hiểu vì sao mình phải để ý chuyện này, cô và anh có cảm giác giống nhau hay không, liên quan quái gì đến anh.

“ Sao lại không nói gì? Rốt cuộc chỗ nào kì quái?” Cô hỏi tới.

“ Thôi.” Anh không muốn nói.

“ Tại sao lại thôi? Anh nói rõ ràng đi!” Cô rất không thức thời.

“ Tôi nói thôi coi như xong!” Anh bỗng dưng gằn nhẹ. Anh không muốn hỏi cái vấn đề ngu xuẩn này nữa, cảm thấy mình giống như thanh thiếu niên không có tí kinh nghiệm tình dục nào vậy. “ Uống nước cà chua của cô đi!”

Anh cầm giận thay cô rót một cốc nước cà chua, ý đồ muốn chặn miệng cô lại.

Cô không phát hiện ra dụng ý của anh, rất vui vẻ nhận lấy, cô phát hiện ra đây mới là thức uống tuyệt diệu, uống một ngụm lớn.

“ Nhìn cô hưng phấn thành ra như vậy.”Anh? Cô. “ Cô trước kia chưa từng uống nước cà chua sao?”

“ Không có, thức uống bình thường của chúng tôi là máu_____” Cô nhìn sắc mặt anh biến đổi, vội vàng thanh minh. “ Không phải máu người đâu....., là cơ quan nghiên cứu nghiên cứu phát triển ra loại máu nhân tạo, tôi nói rồi, chủ yếu là để chữa trị thân thể.”

Anh cau mày. “ Vậy bây giờ cô không uống máu có sao không? Thể lực có thể khôi phục không?”

“ Tôi nghĩ hẳn sẽ có người đưa tới đây cho tôi.”

Có người? Người nào?

Giang Phong Duệ đang muốn lên tiếng hỏi, trong phòng khách đột nhiên cuốn vào một trận gió mãnh liệt, một bóng ma quỷ mị nhanh chóng tiến đến chỗ hai người.

Sẽ không phải là tên Robert đó đuổi tới đây rồi chứ?

Hồngбет! Cô bây giờ sợ rằng không thể ứng phó nổi.....

Thần trí anh rét lạnh, theo trực giác nhào tới phía trước, đem Quan Ný Vi đè trên mặt đất, dùng thân thể của mình bảo vệ cho cô_____

5. Chương 5

Chuyện gì xảy ra vậy?

Cảm giác được lưng mình bị thân thể một người đàn ông đè lên, nhưng Quan Ny Vi tuyệt không cảm thấy nặng nề hay ghét bỏ, chỉ cảm thấy kinh ngạc cực độ.

Hắn đang làm gì vậy? Vì sao phải ôm lấy cô như vậy, còn đưa bàn tay to ra bảo vệ đầu cô?

Hắn đây là.....đang bảo vệ mình sao?

“ Cô không sao chứ?”

Giọng nói khàn khàn, lướt qua bên tai cô, mang đến cảm giác ảm áp kì diệu, trái tim cô khẽ nảy lên một nhịp. “ Tôi không sao.”

“ Hình như có người tiến vào.” Anh nói nhỏ, vẫn duy trì trạng thái đề phòng như cũ.

“ Tôi biết.”

Hai người đồng thời quay đầu lại, nhìn về phía bên kia, không biết từ khi nào một bóng đen đã xông vào phòng. Một người đàn ông mặc bộ quần áo đen, tuấn tú cao ngất, so với Giang Phong Duệ còn cao hơn vài centimet, trông mắt loé ra hồng quang sắc bén, đáng đứng ngạo mạn.

Hắn không phải là Robert.

Giang Phong Duệ cau mày, cảnh giác quan sát người đàn ông xa lạ. Theo như lời Quan Ny Vi, diện mạo của Robert giống anh như đúc, nhưng ngũ quan người đàn ông này lại hoàn toàn khác anh.

“ Jarvis? Thì ra là anh?” Quan Ny Vi nhận ra người đàn ông, cong môi cười một tiếng.

Jarvis thấy ánh mắt bình tĩnh của cô, các nét trên khuôn mặt cũng dịu xuống. “ Em không sao chứ? Người này là ai?”

“ Là ân nhân cứu mạng của em, ngày hôm qua lúc săn Robert, thì gặp chút phiền toái, là anh ta giúp em.” Cô nhẹ nhàng đáp lại, ý bảo Giang Phong Duệ đỡ cô đứng lên. “ Jarvis, sao anh lại tới đây?”

“ Vừa lúc anh đang làm nhiệm vụ ở gần đây, tổng bộ muốn anh tới trợ giúp em.”

Trợ giúp? Nói như vậy, bọn họ không phải là kẻ thù, mà là bạn bè.

Giang Phong Duệ thoáng buông thả thần kinh đang căng thẳng, tầm mắt cùng với Jarvis giao nhau, kinh ngạc phát hiện ra con người vốn phải sắc đỏ, lúc này trầm tĩnh lại, chỉ còn lại màu đen sâu không thấy đáy.

Tóc đen, trông mắt đen, da thịt màu đồng, thì ra Vampire cũng có bề ngoài khoẻ mạnh như vậy, anh còn tưởng rằng màu da của bọn họ đều là tái nhợt dị thường.

Nhưng ngũ quan nổi bật như vậy, cũng rất hợp với hình tượng tuấn mã vốn có của vampire.

“ Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Jarvis không để ý tới anh ta, nhìn thẳng vào Quan Ny Vi. “ Nhìn tình trạng đứng lên của em không tốt lắm, Robert làm em bị thương sao?”

“ Không phải, phải...” Quan Ny Vi có chút quẫn bách. “ Là em phán đoán sai, cắn nhầm người.”

“ Cắn nhầm người?” Jarvis suy nghĩ, bỗng dừng kinh ngạc nhú mày. “ Em nói là em hút máu của đoạn mệnh loại này?”

“Ừ.”

“Sao em có thể phạm loại sai lầm này?” Hắn trách cứ. “ Thật không giống em.”

“ Em thừa nhận là em sơ ý, nhưng tướng mạo anh ta thực sự rất giống Robert.”

“ Cái gì?” Jarvis kinh ngạc, liếc nhìn Giang Phong Duệ, lúc này mới thực sự nhìn rõ tướng mạo của anh.

Giang Phong Duệ tự giễu nhếch môi. Đối với mấy vampire vô địch xinh đẹp này mà nói, những “đoạn mệnh loại tầm thường như bọn họ sợ rằng đều là một loại cả chứ?

“ Thì ra là như vậy.” Jarvis cẩn thận quan sát anh, ánh mắt như hiểu ra điều gì đó, chợt loé lên. “ Nói như vậy, kí hiệu trên mặt anh ta là do Robert làm?”

“ Em nghĩ thế.” Quan Nỵ Vi đồng ý với phỏng đoán của hắn. “ Loại kí hiệu này, nếu chỉ bằng khoa học kĩ thuật của loại người thì không có cách nào trừ đi, cho nên em đã đáp ứng giúp anh ta.”

“Có ý gì?” Jarvis ngạc nhiên quay đầu lại. “ Em nói là.....”

“ Em muốn giúp anh ta xoá bỏ kí hiệu này.”

“ Em phát thần kinh gì thế? Làm chi tự dưng đi tìm phiền toái?”

“ Không phiền toái đâu.”

“ Em không biết là nếu giúp anh ta thì sẽ gặp nguy hiểm hơn sao?”

“Đây là việc em phải làm, dù sao anh ta cũng cứu em.”

“ Cái kia cũng có thể coi là cứu em sao? Nếu không phải em cần phải hắn, thì cũng không cần hắn giúp.”

“ Vậy tóm lại là vẫn giúp mà.”

“ Em_____” Jarvis nghe cô lý luận, lông mày nhăn lại thật sâu.

Một nam một nữ, mãi mê giằng co.

“ Tôi có thể chen vào một chút không?” Giang Phong Duệ thông thả tham gia vào. “ Tôi nghĩ các người đang thảo luận về chuyện của tôi? Có thể mời nói rõ cho đương sự một chút, tại sao giúp tôi xoá bỏ kí hiệu lại gặp nguy hiểm?”

Không ai trả lời, hai hủ diệt giả đưa mắt nhìn nhau, anh hoàn toàn bị coi thường.

Thật tốt quá, xem ra anh trong mắt bọn họ cũng không khác đồ bỏ đi là mấy.

Tay Giang Phong Duệ nắm thành quyền, nghiêm túc suy nghĩ xem, làm thế nào để biểu đạt chính xác sự tức giận của mình đối với vampire.

9 thành viên đã gửi lời cảm ơn bellavu221 về bài viết trên: Bé Heo92, Ngô Thanh, colleneal, frew, laddy, mai_gia79, mainp, trankim, tôm chiên xù 27.05.2013, 22:39bellavu221Tổ trưởngNgày tham gia: 21.04.2013, 21:12

Bài viết: 39

Được thanks: 243 lần

Điểm: 8.67

Re: [Hiện đại] Cẩn anh không hề sai - Ôn Tâm - Điểm: 12CHƯƠNG 3.2

“ Với tình trạng hiện giờ của em, không thể tiếp tục làm nhiệm vụ rồi.” Trải qua một phen giằng co, Jarvis hiểu không cách nào thay đổi được suy nghĩ của bạn mình, bèn đổi đề tài. “Đưa tư liệu về Robert cho anh, anh giúp em giải quyết hắn.”

“ Không cần, hắn là nhiệm vụ của em.” Quan Nỵ Vi nhã nhặn từ chối ý tốt của hắn. “ Hơn nữa, em tin tưởng, chỉ cần em ở lại bên cạnh loài người, thì rất nhanh có thể gặp lại hắn.”

“ Tại sao?”

“ Những năm gần đây, Robert vẫn luôn ở trong nhà giam, lần này vượt ngục thành công, không đi bất cứ đâu, cố tình trốn đến Đài Loan, em nghĩ hắn chính là muốn trở lại tìm anh ta.”

“ Nói như vậy, là em muốn đem người này làm mối nhử?” Jarvis trầm ngâm, như có điều suy nghĩ nhìn về phía Giang Phong Duệ, ánh mắt lạnh lùng, không có bất cứ tia tình cảm nào. “ Chỉ là em có nghĩ tới, ngộ nhỡ Robert xuất hiện ngay lúc thể lực em còn chưa khôi phục, em làm thế nào để đối phó với hắn?”

“ Trước tiên, em sẽ tránh đi.” Quan Nỵ Vi hiển nhiên đã có kế hoạch. “ Hơn nữa em nghĩ, anh đến là để mang máu nhân tạo đến cho em, đúng không?”

Jarvis nghe vậy, khoe miệng cười như không cười nhếch lên, tay phải giơ lên, không biết từ đâu lấy ra một chiếc hộp lạnh, bên trong lấy ra bốn mươi bịch huyết dịch.

“ Từng đây đủ cho em dùng một trận.” Hắn đem chiếc hộp lạnh giao cho Quan Ný Vi. “ Em phải nhớ, lần này mặc dù anh ở Hồng Kông làm nhiệm vụ, nhưng nếu em gặp bất cứ nguy hiểm nào, anh cũng không thể tới kịp để cứu em, cho nên em chỉ có thể dựa vào chính mình, hiểu không?”

“ Em dĩ nhiên hiểu a.” Cũng không phải trẻ con, làm sao có thể không hiểu? Quan Ný Vi nhận lấy huyết dịch cứu mạng, cong môi lên, cười ngọt ngào.

Jarvis cũng không cười đáp lại, trên thực tế, mặc dù trong ánh mắt thoáng qua chút lo lắng, nhưng trên khuôn mặt vẫn duy trì vẻ lãnh khốc vô tình như cũ. “Đoản mệnh loại, cậu nghe đây!” Hắn chuyển sang nhìn Giang Phong Duệ, trọng mắt đen lộ ra tia cảnh cáo. “ Thời gian này cậu phải ngoan ngoãn nghe theo chỉ thị của Quan Ný Vi, nếu để tôi biết cậu chỉ làm vướng chân cô ấy, tôi đảm bảo cáo mạng nhỏ này của cậu cũng không thể giữ lâu được đâu!”

Lời nói tỏ ý uy hiếp rõ ràng.

Giang Phong Duệ cười lạnh, ngay cả khi đối mặt với vẻ mặt dằng dằng sát khí của Jarvis, anh cũng không cho phép mình lùi bước một chút nào.

Jarvis kinh ngạc, đáy mắt thoáng qua một tia tán thưởng, trước khi rời đi, hắn thoáng nhìn qua Quan Ný Vi, ý vị sâu xa. “ Hảo hảo bảo trọng, đừng có vũ nhục danh hiệu “ nữ thần thắng lợi” của em.”

Lời còn chưa dứt, bóng dáng của hắn đã cuốn đi như một cơn lốc, phút chốc biến mất, chỉ để lại trong phòng một lớp bụi mờ ảo, chứng minh hắn đã từng đến.

Giang Phong Duệ cùng Quan Ný Vi đứng nguyên tại chỗ, mỗi người có một suy nghĩ riêng của mình, qua một hồi lâu, mới quay lại nhìn đối phương.

“ Tôi là mỗi nhử?” Giang Phong Duệ rít qua kẽ răng từng chữ từng chữ lạnh lạnh.

Cô nghe ra anh không vui. “ Ai, anh đừng tức giận nha, tôi bảo đảm sẽ không để tính mạng anh gặp nguy hiểm.”

“ Cô chăm sóc tốt ỉnh đi, đừng để tên kia lại nói tôi kéo chân cô, là tôi rất cảm kích rồi.” Giọng điệu của anh mang theo mười phần châm chọc, dừng lại một chút, anh nói: “ Anh ta rốt cuộc là ai?”

“ Jarvis a, có thể coi như là học trưởng của tôi !” Cô cười cười giải thích: “ Trong thời gian huấn luyện, anh ấy thường được phân cùng tổ với tôi, phụ trách chỉ đạo tôi, kỹ năng của tôi phần lớn là do anh ấy dạy.”

Nói như vậy, quan hệ của bọn họ cũng coi như là thân thiết, không trách được mới vừa rồi tên kia lại cảnh cáo anh như vậy.

Giang Phong Duệ không vui mím môi.

Quan Ný Vi liếc anh một cái, đột nhiên cười “ xùy” một tiếng.

“ Cười cái gì?” Anh híp mắt hỏi.

“ Cảm ơn anh.” Cô nhìn thẳng vào đôi mắt sáng hữu thần của anh. “ Lúc này anh ôm tôi ngã xuống đất, sẽ không phải là nghĩ giúp tôi đấy chứ?”

“ Cái gì?” Anh ngạc nhiên, gò má trong nháy mắt nóng bừng lên. “ Ai nói là tôi đang bảo vệ cô? Tôi...cái đó...đúng.....” Là thế nào? Anh nhất thời không tìm được lý do.

Cô nhàn nhạt mỉm cười: “ Chưa từng có người nào làm như vậy với tôi.”

“ Tại sao?” Anh khàn khàn hỏi: “ Chẳng lẽ tình cảm giữa bạn bè huỷ diệtj giả các cô không tốt sao?”

“ Không phải như vậy.” Quan Ný Vi lắc đầu, rũ mắt xuống. Chỉ là bọn họ có thói quen độc lập tác chiến mà thôi, hơn nữa do thể chất vốn nhanh chóng có thể hồi phục lại như cũ, coi như bị thương cũng không gấp, cho nên không cần ai phải bảo vệ ai, vừa rồi Jarvis chẳng phải cũng cảnh cáo cô tất cả chỉ có thể dựa vào chính mình sao?

Từ nhỏ, bọn họ chính là lấy thân phận của “Huỷ Diệt giả” để được giáo dục mà lớn lên, Huỷ Diệt giả phải mạnh mẽ, có lực, làm cho người ta nghe đến thôi đã sợ mất mật, ai cũng không thể lệ thuộc vào ai.

Nhưng đêm qua, cô lại để người đàn ông này mang cô thoát khỏi hiện trường, vừa này cũng là anh ta lấy chính thân mình để bảo vệ cho cô.....

6. Chương 6

“Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ không để cho anh gặp nguy hiểm.” Cô một lần nữa lẩm bẩm bảo đảm, trong lòng không hiểu sao lại thấy nhộn nhạo.

“Cô đừng mạnh miệng, trước tiên dưỡng tốt thân thể của mình đi rồi hãy nói.” Anh không cho là đúng cười lạnh, chỉ chỉ vào chiếc hộp lạnh cô đặt trên bàn. “Không phải cô nên quan tâm đến cái này trước sao?”

“Đề đó.” Cô lúc này mới cảnh giác, mở nắp hộp ra, lấy một bịch máu nhân tạo, thành thạo tiêm vào tĩnh mạch của mình.

Sắc mặt vốn tái nhợt như tuyết, dần dần trở nên hồng hào.

Giang Phong Duệ chăm chú nhìn động tác của cô, vốn tưởng rằng mình sẽ cảm thấy ghê tởm, nhưng kì quái thay, anh lại chẳng có cảm giác gì, nếu như đem huyết dịch kia xem là nước cà chua, thì cũng không hẳn là không thể.

Tại sao anh ngay cả chút sợ hãi hay chán ghét cũng không có? Là bởi vì anh hoàn toàn không có biện pháp đem cô gái trước mặt này xem thành Vampire yêu dị trong truyền thuyết sao?

“Anh làm chi mà nhìn tôi?” Cô phát hiện ra tầm mắt của anh, nhìn về phía anh.

Anh lung túng nhanh chóng thu hồi tầm mắt. “Ai nhìn cô chứ?” Từ cổ họng phát ra giọng nói khàn đục, làm anh thấy xấu hổ

Anh gặp quỷ a, ngượng ngùng gì chứ?

“Đúng rồi, tôi có thể ăn cái này không?” Cô tiêm vào xong, ôm lấy hộp kem từ trong tủ lạnh ra, bộ dáng thêm nhỏ rãi.

Quả thật cũng không khác những cô gái bình thường là mấy.

Anh có chút mờ mịt nhìn chằm chằm cô. “Dĩ nhiên có thể.”

“Vậy tôi ăn nhé!” Cô mở nắp hộp ra. “Ai da, tan nhanh quá..., thật đáng tiếc, hừm.”

Anh nhìn vẻ mặt ảo não của cô, không nhịn được phì cười. “Làm đông lại lần nữa không phải được rồi sao?”

“Nhưng tôi muốn ăn ngay bây giờ.” Cô kiên trì nói. “Tôi thích nhất là hương vị caramel này.”

“Kỳ thật, con gái các cô sao ai cũng thích đồ ngọt như vậy? Nhược Du cũng thế...” Giang Phong Duệ dừng một chút, chợt nhớ tới hộp kem nhập khẩu từ nước ngoài này, là anh đặc biệt mua về cho em gái thương yêu nhất.

“Nhược Du là ai?” Quan Ny Vi tò mò hỏi, đây đã là lần thứ hai cô nghe đến tên này.

“Cô ấy.....” Giang Phong Duệ nhất thời có chút ngơ ngẩn, làm thế nào để giải thích quan hệ của anh và Nhược Du đây? “Coi như là.....người thân của tôi đi, là người quan trọng nhất đối với tôi.”

“Người quan trọng nhất? Vậy là ý gì?” Quan NY Vi không chút để ý hỏi, một bên cầm thìa ăn lem, hài lòng với hương vị nồng đậm trong khoang miệng.

“ thì ra là cô không hiểu.....” Giang Phong Duệ nói đầy ẩn ý, đưa mắt nhìn đôi mắt sâu của cô, mơ hồ lộ một tia u ám.

Quan Ny Vi nhất thời ngơ ngẩn, bất tri bất giác dừng động tác ăn kem lại, nhìn lại ánh mắt kì lạ của anh.

Đó là đồng cảm hay cham chọc?

Cô không cách nào phân biệt được, chỉ cảm thấy ngực trống rỗng, vị ngọt của kem trên đầu lưỡi trong nháy mắt trở nên nhạt nhẽo, hình như...có vị chất.

“ Phong Duệ, đây là Nhược Du, là con gái của Đinh thúc thúc, từ nay về sau em ấy sẽ là em gái của con. Nhược Du, gọi Duệ ca ca đi.”

“ Duệ ca ca.”

Anh không thích cô.

Đây là suy nghĩ của Giang Phong Duệ khi lần đầu tiên gặp Nhược Du.

Năm ấy, anh mười tuổi, cô gái nhỏ mới bốn tuổi, làn da trắng ngần luôn miệng gọi anh, làm anh muốn yên tĩnh trong chốc lát cũng không được.

Không tệ, mẹ của cô nhóc lúc sinh cô vì khó sinh mà qua đời, ba cô vì mấy năm trước cũng vì bệnh ung thư mà ra đi mãi mãi, bỏ lại một mình cô không nơi nương tựa, thực sự là rất đáng thương, nhưng thế thì sao? Cũng không có nghĩa là cô có thể mặt dày vào nhà anh ở, vào ở thì cũng thôi, nhưng cô lại thực sự coi anh là ca ca, cả ngày bám lấy anh không rời.

Anh từ bé đã có thói quen một mình, ba mẹ vì công việc bận rộn, nên anh từ nhỏ đã học cách tự làm mình thoải mái vui vẻ, bơi lội, đọc sách, chơi điện tử, anh đều thích làm một mình, ngay cả ở trường học, cũng thường là độc lai độc vãng, không có mấy bạn bè thân thiết.

Nhưng kể từ sau khi cô nhóc đến, cuộc sống vốn an nhàn, yên tĩnh của anh bỗng trở nên rối loạn, cũng không thể tìm về những ngày bình tĩnh tự nhiên như trước nữa, trong sinh hoạt hàng ngày sẽ vô duyên vô cớ xuất hiện thêm một cô gái nhỏ thích khóc nháo làm nũng.

Lúc mới đầu, anh quả thực rất ghét có, cho đến một ngày, anh ngã bệnh phát sốt, ba mẹ lại vẫn bận bịu công việc như trước, quần gia cho anh uống thuốc xong liền vì gia đình có việc mà vội về nhà, để lại anh một mình tịch mịch nằm trên giường.

Anh mở to mắt nhìn trần nhà, đầu óc nặng trĩu, nhưng lại không ngủ được, ngực tràn đầy tư vị chua xót, oán thán.

Sau đó, Nhược Du bước vào, hai bàn chân nhỏ bình bịch chạy đến, trèo lên giường anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đối mắt với anh.

“ Duệ ca ca, anh ngã bệnh, có đau không?” Có muốn em giúp anh thôi không?”

“ Thôi cái gì?” Anh tức giận trừng cô nhóc.

“ Trước kia ba nói với em, lúc đau chỉ cần thôi mấy cái, thì đau sẽ bay đi hết.” Cô nhóc bày ra bộ dáng nghiêm túc. “ Duệ ca ca, anh đau ở đâu? Em giúp anh thôi.”

Anh trừng cô. “ Em là đồ ngốc sao?”

“ Nhược Du mới không phải.” Cô chu miệng lên.

Không phải vậy tại sao lại nói ra những lời nói càn như vậy?

Anh muốn mắng cô, muốn đuổi cô xuống giường, nhưng không biết tại sao, khi nhìn vào đôi mắt long lanh to tròn của cô, nước mắt như đang chực rơi xuống, anh lại không đành lòng.

“ Duệ ca ca. em ngủ chung với anh nhé?” Cô nhỏ giọng hỏi, cũng không đợi anh đồng ý, liền nằm xuống cạnh anh. “ Em kể truyện cổ tích cho anh nghe.”

“ Không cần.” Anh cũng không phải trẻ con, đâu cần phải nghe truyện cổ tích mới ngủ được.

“ Em kể cho anh nghe!” Cô kiên trì. “ Kể chuyện về nàng Bạch Tuyết được không?”

“ Không được.” Bị một bà già xa lạ lừa ăn quả táo độc, công chúa quả là ngu xuẩn hết mức, anh ghét người không thông minh.

“ Vậy thì cô bé quàng khăn đỏ nhé?”

“ ?” ONO Con sói đây dễ đối phó vậy sao? Há lại cho người chui vào trong bụng, chỉ có đứa ngốc mới tin tưởng vào loại chuyện này!

“ Kia, kia, vậy.....” Nhược Du liếc mạng nhớ lại vài truyện cổ tích mà mình biết. “ Vậy ba con lợn con được không?”

“ Cái này không tệ.” Tiểu trư mà kể truyện cổ tích về heo, rất hợp lý. (ý anh nói Nhược Du là tiểu trư đó ^^)

“Được, vậy em kể.” Rốt cuộc cũng được anh cho phép, Nhược Du rất vui vẻ, cố gắng kể chuyện, nhưng tuổi của cô thật sự quá nhỏ, liếc mạng chấp vá, nhưng vẫn không cách nào đem câu chuyện kể cho xong, nghe thấy vậy, anh vừa buồn cười, vừa tức giận, không nhìn được buồn ngủ.

Anh thật sự chìm vào giấc ngủ.

Sau khi tỉnh dậy, anh phát hiện cô gái nhỏ nằm bên cạnh anh, đã ngủ sau từ lúc nào, khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trắng mềm mềm, ngọt ngào động lòng người.

Thì ra anh không cô đơn, anh còn có một cô em gái nhỏ nguyện ý làm bạn với anh.

Từ đó về sau, anh không hề bài xích cô nữa, đón nhận cuộc sống có thêm cô làm bạn, anh thích nghe kiểu nói chuyện mềm giọng nhưng không thông minh của cô, thích nhìn cô bám theo mình, làm vài chuyện ngốc nghếch.

Anh biết, cô bé này coi anh là trung tâm của thế giới, tựa như mặt trăng luôn chuyển động quanh trái đất, sùng bái kính ngưỡng vây lấy anh, mặc dù thỉnh thoảng anh sẽ cảm thấy không được tự nhiên, nhưng phần lớn thời gian là dương dương đắc ý.

Anh vui khi thấy cô ngưỡng mộ nhất là anh trai, còn vui hơn khi coi cô là em gái anh yêu thương nhất, dùng mọi cách để cưng chiều cô.

Tình cảm giữa bọn họ hoà hợp mà thân mật, Đại Nhân Môn thậm chí đã từng đùa rằng, dứt khoát hai người bọn họ về sau lớn lên sẽ kết thành một đôi vợ chồng không tồi.

Năm ấy, anh mười sáu tuổi, nghe lời nói đùa của cha mẹ, tâm lặng lẽ động.

Nếu Nhược Du thật có thể trở thành vợ của mình.....

Nhưng trong chớp mắt, ảo tưởng này liền bị thực tế tiêu diệt, bởi vì trên mặt anh bị một người lạ mắt in lên ấn kí của ma quỷ.

Đêm đó, khi anh mờ mịt về đến nhà, Nhược Du vội vàng vọt ra đón anh, nhưng vừa nhìn thấy anh, liền hoảng sợ hét lên một tiếng chói tai, sau đó ngất tại chỗ.

Sau khi cô tỉnh lại, anh dần dần phát hiện, quan hệ giữa bọn họ bắt đầu có sự thay đổi, mặc dù cô vẫn luôn miệng gọi anh là Duệ ca ca, vẫn thường làm nũng với anh, nhưng lại có gì đó không giống như trước.

Cô không còn dùng ánh mắt say mê, lưu luyến để nhìn anh nữa, nếu cùng một chỗ với anh thì cũng ít đi tự tại, lại thêm vài phần e dè.

Vài năm trôi qua, cô lớn lên xinh đẹp động lòng người, người theo đuổi nhiều vô kể, vì vậy anh cảm nhận được rõ ràng hơn, cô em gái đáng yêu này của anh cách anh ngày càng xa.

Anh vẫn là Duệ ca ca của cô, nhưng, cũng chỉ là Duệ ca ca _____

Cái gì gọi là người quan trọng nhất?

So với những người khác trên thế giới này có quan trọng không? Độ quan trọng của một người đối với một người, sẽ được phân thế nào?

Quan Ny Vi cố gắng suy nghĩ sâu xa vấn đề này, nhưng bất luận cô nghĩ như thế nào, vẫn không thể hiểu được sự khác biệt kia vì sao lại tồn tại.

Dĩ nhiên, đối với cô mà nói, trên đời này cũng có người quan trọng và không quan trọng.

Những huỷ diệt gỏi, cũng chính là những người bạn cùng cô chịu sự huấn luyện, rất quan trọng, còn về phần trường sinh loại và loài người, không có gì liên quan đến cuộc sống của cô, cho nên không quan trọng.

Đối với người quan trọng, cô dĩ nhiên sẽ có thiện ý, còn đối với người không quan trọng, cũng không cần phải để ý nhiều lắm gì.

Như vậy, ai là người quan trọng nhất đây?

Jarvis, Finnie, Daniel. Đường Tâm.....

Quan Ny Vi quét qua một lượt hình ảnh các bạn thân thiết của mình trong đầu, nhưng từng người, đối với cô mà nói, đều không phân cao thấp, ai cũng không thể so với ai quan trọng hơn.

Bọn họ đều là đồng bọn của cô, nếu như cần thiết, cũng sẽ trợ giúp lẫn nhau, nhưng trừ những lần đó ra, cũng không có gì đặc biệt.

Cho nên cô không thể tưởng tượng ra Nhược Du đối với Giang Phong Duệ có ý nghĩa như thế nào.

“Không nghĩ ra lời mà nói, cũng không cần suy nghĩ.....” Cô tự lẩm bẩm, buồn ngủ.

Cô vẫn là nên đi ngủ, lỗi hút nhầm phải máu của loài người cơ hồ đã biến cô trở thành phế nhân, giấc ngủ đầy đủ sẽ trợ giúp cô nhanh chóng khôi phục lại thể lực hơn.

Cô mơ hồ ngủ, qua ban ngày, thẳng đến nửa đêm, chờ khi tỉnh lại đã là qua nửa đêm rồi.

Cô xoa xoa mí mắt, một bên lật người xuống giường, một bên đuổi người, trong phòng rất yên tĩnh, cô đoán Giang Phong Duệ đã ngủ, thả lỏng bước chân, đi tới phòng khách, tính toán mở tủ lạnh, lấy ở chỗ sâu nhất ra một bình huyết dịch, bổ sung năng lượng.

“Cô đã tỉnh?” Giọng nói khàn đục, trầm lắng truyền tới sau lưng cô.

Cô sợ tới mức kêu lên. “Oa! Quỷ a!”

“Cô mới là quỷ.” Giang Phong Duệ tức giận trừng cô.

Cô lúc này mới chú ý đến một mình anh đang ngồi trên ghế sa lon ngoài phòng khách, cũng không mở đèn, ánh trăng từ ngoài cửa sổ hắt vào chiếu lên nửa gương mặt anh, lộ ra ấn kí ma quỷ.

“Sao anh còn chưa ngủ?”

“Tôi đang chờ người.”

“Chờ ai?” Lời vừa thốt ra, cô chợt bừng tỉnh. “Nhược Du mọi mọi đến giờ vẫn chưa về sao?”

Anh không trả lời.

Cô biết mình đã đoán đúng, mở tủ lạnh lấy ra một bình huyết dịch, sau đó ôm thùng kem buổi sáng chưa ăn xong, ung dung ngồi xuống bên cạnh anh.

7. Chương 7

“Lại ăn kem?” Anh cau mày. “Như vậy mà dạ dày cô không có vấn đề gì sao?”

“ Dạ dày của chúng tôi không y như của loài người.” Cô cười ngọt ngào, cầm thìa lên đào một miếng đưa vào trong miệng. “ Cố ấy rất cuộc đi đâu? Tại sao vẫn chưa về? Tôi rất mong có thể nhìn thấy cô ấy đây.”

“ Cô làm chi mà mong?”

“ Tôi tò mò chứ sao.” Rất muốn nhìn xem người quan trọng nhất với anh, lớn có bộ dáng như nào.

“ Nhưng trước mặt cô ấy, cô không được phép lộ bí mật.” Giang Phong Duệ cảnh cáo. “ Nếu cô ấy biết cô là Vampire, sẽ bị dọa mất.”

“ Biết rồi, tôi sẽ không sát phong cảnh như vậy, được chưa? Ở trước mặt cô ấy, tôi sẽ ngoan ngoãn làm một người bình thường.” Cô ưng thuận cam kết.

“ Tốt nhất là như vậy.” Anh hừ nhẹ, cũng không có tâm tình tranh cãi với cô, liếc nhìn điện thoại di động trong tay, sắc mặt tối tăm.

Cô chú ý tới ánh mắt của anh. “ Anh không gọi điện cho cô ấy sao?”

“ Gọi rồi, cô ấy không nhận.”

“ Tại sao không nhận?”

“ Người phụ nữ này, quản nhiều chuyện như vậy làm gì?”

“ Chẳng qua là hỏi một chút thôi, cũng không được chắc?”

“ Cô ăn kem đi!”

“Được rồi.” Cô nhún nhún vai, nghe lời đem một muỗng kem bỏ vào trong miệng.

Giang Phong Duệ trừng mắt nhìn điện thoại di động. suy nghĩ trong chốc lát, dường như là quyết định, nhấn xuống phím gọi, nhưng lần này đáp lại là giọng nói tự động của hộp thư thoại.

Anh nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của tổng đài viên, mày kiếm nhíu lại, cúp điện thoại.

“ Không có ai nhận?” Quan Ny Vi nhẹ giọng hỏi, ngậm lấy thìa, giọng nói mơ hồ.

Anh trong phút chốc hất mặt lên, dùng ánh mắt sắc bén như dao bắn đến cô.

Thật hung dữ a.

Cô thản nhiên nghênh đón ánh mắt lạnh lùng của anh, ung dung ngậm lấy chiếc thìa ngọt ngào, đầu lưỡi màu hồng tình xảo liếm một vòng, trong lúc vô tình toát lên một vẻ ngây thơ hấp dẫn khó cưỡng lại.

Hơi thở của anh bỗng ngưng cứng lại, gần như ảo não trừng cô.

Ánh trắng khê phủ quanh cô, làm tôn lên mái tóc dài hơi rối, toát ra vẻ xinh đẹp, mỹ lệ, trên người cô vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng của anh, tư thế ngồi tùy tiện làm vạt áo bị kéo lên, cơ hồ không che hết hông, đôi chân dài ngọc ngà đủ để đem lý trí của bất cứ người đàn ông nào ép tới cực hạn.

Cổ tình, cô không hiểu mình đã ảnh hưởng tới anh đến mức độ nào, nghiêng gương mặt tuyết sắc qua, tò mò nhìn anh.

“ Anh làm chi mà nhìn tôi?”

Người phụ nữ này.....đáng chết!

“Đi thay quần áo.” Anh khàn khàn ra lệnh.

“ Cái gì?”

“ Quần áo mới mua để trong phòng cô, bây giờ lập tức đi đổi!” Anh bấm lòng bàn tay, hết sức đè xuống dòng nước âm đang chui lên bụng.

“ Làm sao phải đổi? Tôi mặc cái này rất tốt_____”

“ Tôi muốn cô đổi là đổi!” Anh sắp phát điên rồi. “ Về sau không cho phép cô mặc áo sơ mi của tôi.”

Thì ra là anh tức giận vì cô mặc áo của anh à? Quỷ hẹp hòi.

Quan Ný Vi le lưỡi với anh, không nghĩ tới loài người thì ra cũng xấp xỉ sinh vật chỉ li tính toán như vậy, cô thật là được linh giáo.

“Đổi thì đổi.” Kích động cái gì chứ? “Chờ tôi ăn xong kem_____”

“Đi ngay bây giờ!” Nhưng là anh không chờ lâu được như vậy.

“Hả?”

“Hiện tại!”

Ai, người này cũng thật phiền toái quá đi.

Quan Ný Vi bắt đắc dĩ, ăn nhờ ở đậu, cũng nên cho chủ nhà ba phần mặt mũi, cô để kem xuống, bắt đắc dĩ đứng dậy, đi chưa được hai bước, nơi cửa bỗng truyền đến một tiếng vang.

Theo đó, một bóng dáng thon dài xiêu vẹo đi vào.

“Nhược Du!” Giang Phong Duệ bỗng chốc đứng lên, vội vàng chạy về phía cô gái vừa mới vào cửa. “Em làm sao vậy? Lại uống say?”

“Duệ ca ca.” Đinh Nhược Du chớp đôi mắt đã phủ một tầng sương mù, cười khúc khích. “Em đã về, chúng em.....chơi thật vui về đó.”

“Em xem em này, đi cũng không vững.” Giang Phong Duệ vừa nóng vừa giận. “Mau tới bên này ngồi xuống.”

“Không cần, em muốn về phòng tắm trước.” Đinh Nhược Du phát tay cự tuyệt anh đỡ, kiên trì tự mình đi, nhưng mới đi được hai bước, thân thể liền lảo đảo ngã về phía trước.

Quan Ný Vi vội vàng đưa ta, vững vàng tiếp được.

Cảm giác mình vừa đụng vào một bộ ngực mềm mại, Đinh Nhược Du ngẩn ra, hai giây sau, kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn cô gái tuyệt đối xa lạ trước mắt_____

“Cô là ai?”

Cô ấy là ai?

Vấn đề này đối với anh mà nói, tựa như một quả bom khiến anh ứng phó không kịp, hơn nữa còn là bom nguyên tử.

Quan Ný Vi nhàn nhã ngồi tựa trên cửa sổ, nhìn Giang Phong Duệ và “em gái” Quan trọng nhất của anh đang ngồi đối diện nhau trong phòng khách, mặt mũi hai người đều là nghiêm túc. Ngay cả Đinh Nhược Du uống rượu say, giờ phút này, ánh mắt cũng rất thanh tỉnh, nhìn về phía Quan Ný Vi sắc bén tựa như có gai.

Xem ra cô gái này rất không thích mình a_____

Quan Ný Vi cong môi tự giễu, lại liếm thêm một miếng kem.

“Ừ, cô ấy.....” Giang Phong Duệ bày ra thần sắc trấn định lạnh lùng. “Trên cơ bản, cô ấy có thể coi như bà con xa của anh.”

“Duệ ca ca lúc nào thì có bà con xa rồi?” Đinh Nhược Du hỏi một câu đã nói trúng tim đen.

“Ở Mỹ có một người dì_____”

“Chỗ nào ở Mỹ? Dì nào?”

“Ách.....” Giang Phong Duệ chần chừ, đầu lưỡi giống như đã đông cứng lại.

Hiển nhiên, người đàn ông này không biết nói dối với người quan trọng nhất của mình.

Quan Ný Vi thở dài, không đành lòng trơ mắt nhìn người đàn ông này lâm vào khó xử, quyết định vươn mình ra. “Thật ra thì, tôi là vệ sĩ của Giang Phong Duệ tiên sinh.”

Giọng thanh thúy vừa vang lên, lập tức thu hút hai người khác quay lại nhìn chăm chú.

Đinh Nhược Du cau mày. “ Vệ sĩ?”

“ Không sai, vệ sĩ.” Quan Ny Vi nghiêm túc gật đầu. “ Nhưng để tránh phiền toái. Giang tiên sinh tuyên bố với bên ngoài tôi là bà con xa của anh ấy.”

“ Tại sao Duệ ca ca cần vệ sĩ?” Đinh Nhược Du sinh ra cũng không phải làm cái bóng, chuyển hướng sang Giang Phong Duệ, truy hỏi kĩ càng sự việc. “ Có người muốn làm hại anh sao?”

“Đừng lo lắng, Nhược Du, không có gì.” Sợ cô bị hù dọa, Giang Phong Duệ liền vội vàng lắc đầu, mỉm cười trấn an cô, sau đó phối hợp với diễn xuất của Quan Ny Vi. “ Chẳng qua là em cũng biết đấy, công ty chúng ta làm ăn, khó tránh khỏi dắc tội với một số người, để ngừa ngộ nhỡ mà thôi.”

“ Cho nên cô ấy thực sự là.....vệ sĩ?”

“ E hèm.”

Đinh Nhược Du hồ nghi, tầm mắt của Duệ ca ca và nữ vệ sĩ kia qua lại cũng lần lượt thay đổi, cô không thích nữ vệ sĩ này, coi như thật là nữ vệ sĩ, cũng là quá....đẹp, đối với người từ nhỏ đã luôn coi mình là xinh đẹp như cô cũng không khỏi cảm thấy tự ti.

“ Cô tên là gì?”

“ Guinevere, Quan Ny Vi.”

“ Cô là người ngoại quốc?”

“ Một nửa, một nửa thôi.” Quan Ny Vi dí dỏm nháy mắt. “ Tôi là con lai.”

Mỹ nữ con lai tóc đen, mắt đen, da thịt trắng như sứ, trên người chỉ mặc mỗi áo sơ mi trắng của Duệ ca ca.

Nếu không phải Đinh Nhược Du biết rất rõ Duệ ca ca luôn không có hứng thú với bất kì người phụ nữ nào, cô thực sự sẽ hoài nghi quan hệ giữa hai người này.

Nhưng cô, có lòng tin đối với anh.

“ Duệ ca ca, cô vệ sĩ này hình như.....rất đẹp.” Cô cố ý thử dò xét.

“ Vậy sao?” Giang Phong duệ nhún nhún vai. “ Anh không có cảm giác gì.”

Không hổ là Duệ ca ca của cô.

Đinh Nhược Du hài lòng cười, giơ tay gầy gầy mái tóc dài mềm mại, hướng Giang Phong Duệ nháy mắt một cái đầy quyến rũ.

Anh nhất thời sững sốt, đôi mắt trầm xuống.

Quan NY Vi nhẹ nhàng cắn môi, bang quan nhìn một màn một nam một nữ giằng co, cũng mơ hồ nhận thất trong không khí có chút gì đó mập mờ.

Trực giác mách bảo cô phải phá vỡ một màn mập mờ này. “ Muốn ăn kem không?”

Đinh Nhược Du nghe thấy vậy, nhìn về phía cô, thu lại mỉm cười. “Đó là kem của tôi.” Giọng điệu gần như là chỉ trích. “ Duệ ca ca biết tôi thích, nên đặc biệt mua về cho tôi ăn.”

Cho nên là cô trong lúc vô tình đã đoạn nhân sở ái rồi.

Đối mặt với bất mãn của Đinh Nhược Du, Quan Ny Vi không xác định được mình nên phản ứng như thế nào. Cô nên nói xin lỗi? Nhưng đây là chủ nhà cho phép cô ăn mả!

“ Nhược Du, nếu em muốn ăn, anh sẽ lại mua cho em.” Giang Phong Duệ chủ động hoà giải bầu không khí đang gần như đông cứng.

Đây là muốn cô không nên so đo với khách sao?

Đinh Nhược Du chu miệng lên, nhẹ nhàng đứng dậy. “ Quan Ny Vi tiểu thư, nếu đã là vệ sĩ, mời cô tận sức với công việc của mình, giúp Duệ ca ca của tôi.”

“ Không thành vấn đề.” Quan Ny Vi một tiếng đáp ứng, giơ tay làm một dấu hiệu OK. “ Cô yên tâm, tôi sẽ không để bất cứ kẻ nào tổn thương đến một cọng lông của anh ấy.”

Đinh Nhược Du hừ nhẹ một tiếng. “ Tốt nhất là như vậy.” Sau đó, cô dường như muốn thị uy với “ người khách” xa lạ trong phòng khách, đi về phía Giang Phong Duệ, khom lưng ôm lấy anh hôn xuống một cái, cười ngọt ngào. “ Duệ ca ca, em đau đầu, đi ngủ trước đây.”

“Ừ, em đi ngủ đi.” Lúc Giang Phong Duệ còn chưa kịp phản ứng, cô đã nhanh chóng lui ra, anh chỉ có thể đưa mắt nhìn cô trở về phòng.

8. Chương 8

Trong phòng khách, một hồi tĩnh lặng, lát sau, Giang Phong Duệ mới quay đầu lại, nhìn Quan Ny Vi.

Cô đang ngậm thìa trong miệng, nhìn anh, đôi mắt trong suốt ngập nước, môi hơi hé, cười như không cười.

Tầm nhìn của anh cứng lại. Cô là đang cười anh sao?

“ Nhìn cái gì?” Giọng nói khàn đục.

Cô không trả lời, nhún nhún vai, không để ý ăn kem của mình, từng miếng từng miếng, giống như là liếm lên ngực anh, kích thích một hồi rung động mãnh liệt.

Anh bối rối thanh thanh cổ họng. “ Cô vừa lớn tiếng, sẽ không để người khác làm tổn thương đến một cọng lông măng của tôi? Lợi hại như vậy sao?”

“ Anh không tin sao? Tôi đây nói được làm được. Đừng xem thường tôi, tôi chính là “ nữ thần chiến thắng” Trong giới huỷ diệt giả đó.” Cô nhấn mạnh.

Nữ thần chiến thắng mà ngậm thìa? Anh chưa từng thấy qua?

Giang Phong Duệ hừ lạnh, đang định châm chọc mấy câu, tầm mắt vừa rơi xuống, liền thấy ở trên cửa sổ đang nâng đuôi lên, vạt áo sơ mi lại một lần nữa nguy hiểm kéo tới tận móng, khẩu khí cũng theo đó mà vút lên _____

“ Quan Ny Vi, cô lập tức rút về phòng thay quần áo cho tôi!”

Người đàn ông này, tính khí cũng thật là kém!

Động một chút là gầm thét, mắng chửi cô, lời vừa ra khỏi miệng chính là châm chọc, cô thật sự là vì đồ ăn thức uống của anh ta nên mới quyết định ở lại đây đợi tên kia, đồng thời khôi phục thân thể, sinh hoạt thì rất thoải mái..., nhưng tinh thần lại không thể thư giãn.

Thật may cô là người trời sinh tinh thần là một cái cây lớn, anh ta mắng thì mắng anh ta, cô vẫn tiêu điều tự tại sống trong nhà anh, coi nhà anh như nhà mình.

Nhưng thư kí của anh ta hình như không có tốt như vậy, mấy ngày nay cô quan sát hành động của hai người họ, cảm giác anh ta là một ông chủ vừa nghiêm khắc vừa nóng nảy làm việc dưới quyền anh ta tuyệt không dễ dàng gì.

“ Anh đối với nhân viên cũng bất bẻ như vậy sao?” Có lần, cô không nhịn được hỏi anh ta, đổi lại là cái trừng mắt lạnh như băng của anh.

Cô thức thối ngậm miệng.

Nhưng không nhịn được mấy phút, cô lại hỏi. “ Đây, anh cả ngày không bước chân ra khỏi nhà, có họp hội nghị cũng chỉ là qua webcam, anh không cảm thấy khó chịu sao?”

“ Có gì mà khó chịu?” Lúc này, anh cuối cùng cũng chịu đáp lời, mặc dù giọng điệu cũng chẳng lấy gì làm thân thiện.

“ Thở không thông a.” Quan Ny vì chỉ chỉ lồng ngực mình. “ Tôi ở trong phòng mấy ngày, đã cảm thấy khó thở rồi, anh không cảm thấy thế sao?”

“ Cô là chế hệ thống điều hoà trong nhà tôi chưa đủ tốt sao?”

“ Tôi là nói, chẳng lẽ anh không muốn ra ngoài phơi nắng, hít thở không khí trong lành?”

“ Tôi không cần.”

“ Anh cũng là con người mà.”

“ Vậy thì sao?”

Tại sao anh ta so với Vampire lại càng giống hơn vậy? Quan Ny Vi tròn mắt.

Giang Phong Duệ chú ý tới nét mặt của cô, sắc mặt trầm xuống, càng lộ rõ vẻ âm u.

Không được! Anh ta mà còn buồn bực ở trong phòng như vậy nữa, sẽ biến thành một con quỷ âm trầm mất.

Quan Ny Vi quyết định cứu vớt anh ta, cường thế kéo tay anh. “Đi theo tôi.”

“Đi đâu?”

“ Ra ngoài đi dạo!”

Anh hoảng sợ hất tay cô ra. “ Cô phát thần kinh gì vậy?”

“ Tôi rất bình thường, người không bình thường là anh.” Cô cười hì hì đáp lại. “ Loài người thì nên thích ánh mặt trời, không nên giống anh, cả ngày núp ở trong phòng.”

“ Cô đối với con người hiểu được bao nhiêu?” Anh phản bác.

“Ít nhất là theo cơ cấu tôi nghiên cứu, những người kia cũng không khác biết lắm, bọn họ luôn cả ngày la hét muốn đi nghỉ phép, đi bờ biển bơi lội hoặc đi leo núi du lịch.”

“ Tôi không giống với những người đó.”

“ Không giống chỗ nào?”

Còn không hiểu? Giang Phong Duệ oán hận, nhìn chằm chằm cô. “ Bởi vì mặt của tôi!”

Cô sững sốt. “ Mặt của anh làm sao?”

Anh thế nào lại quên? Nữ vampire này căn bản không cho rằng kí hiệu trên mặt anh có gì phiền toái. Giang Phong Duệ tự giễu cười lạnh.

Quan Ny Vi đưa mắt nhìn vẻ mặt biến hoá của anh, chợt hiểu ra, người đàn ông này khôn phải nghiêm nhiên mà khép mình như vậy, chẳng qua là đối với nửa khuôn mặt khác người của mình, cảm thấy không được tự nhiên.

“ Anh tự ti sao?” Cô nhẹ giọng hỏi.

“ Cô nói gì?” Anh đề cao giọng. Ai cho phép cô chỉ trích anh tự ti?

“ Anh xem thường mình, có đúng không?” Cô không thức thời hỏi tiếp.

“ Người phụ nữ này, cô nói thêm câu nữa thử xem!” Anh nắm bờ vai mảnh khảnh của cô cảnh cáo.

Cô thần nhiên cười. “ Nếu anh không phải tự ti, cũng không phải là xem thường chính mình, vậy hãy cùng tôi đi ra ngoài, chứng minh cho tôi xem.”

“ Tôi.....Tại sao muốn tôi chứng minh?” Anh hất mặt. “ Như đã nói qua, thân thể của cô đã hoàn toàn hồi phục chưa? Ngộ nhớ gặp phải Robert thì làm sao?”

“ Yên tâm đi, tôi đã tốt hơn rồi, so với đã hồi phục, cũng không sai biệt lắm, hơn nữa bây giờ là ban ngày, sẽ không gặp phải hắc, tôi đã đề cập với anh nhỉ? Trường sinh loại không thích hành động dưới ánh nắng mặt trời.”

Thật sự là cô đã nói vậy, nhưng.....

“Đi thôi.” Cô không cho anh thời gian do dự nữa, cầm lấy tay anh, long bàn tay mềm mại, lạnh lạnh, mang đến cho con người ta cảm giác rất sảng khoái.

Trong khoảnh khắc đó, Giang Phong Duệ chợt cảm thấy tim mình đập lỡ một nhịp, khuôn mặt nóng bừng lên một cách kì lạ.

Anh thực ghét phản ứng quẩn bách tựa như thiếu niên chưa lớn này.

Nhưng anh làm bộ như không quan tâm, nét mặt tỏ vẻ hờ hững, cùng cô đi ra cửa, trước khi đi, anh lấy mũ lưỡi trai treo trên giá đội vào đầu mình, vành nón ép xuống thật thấp.

Bên ngoài, ánh mặt trời rực rỡ, gió mát lay động, thổi phất phơ sợi tóc dài nhỏ của cô, có vài sợi bướng bỉnh bay vào mặt anh, ngứa ngứa bên má.

Anh đưa tay gạt sợi tóc kia ra, trùng hợp lại chạm đến vết sẹo trên mặt mình, bối rối nổi lên, xấu xí như vậy sẽ khiến tất cả những người nhìn thấy sinh lòng sợ hãi.

Anh theo trực giác cúi đầu xuống.

“ Anh làm chi mà nhìn mặt đất mãi thế?” Quan Ny Vi tò mò cất giọng nói. “ Trên đất có gì hay sao?”

Người phụ nữ này _____ thật biết cách chọc giận một người đàn ông!

Giang Phong Duệ ảo não vắn lông mày. “Đừng nói chuyện với tôi.”

“ Tại sao? Anh lại đang tức giận gì vậy?”

“ Câm miệng.”

“ Tôi sẽ không, trừ khi anh nói cho tôi biết vì sao anh tức giận.” Cô rất kiên trì. “ Tại sao anh luôn tức giận với tôi? Chẳng lẽ tôi đáng ghét đến vậy sao?”

“ Cô _____” Giang Phong Duệ đột nhiên ngẩng đầu lên.

“ A a a!” Một cô gái vừa lúc đi ngang qua, nhìn đến mặt của anh, không khỏi hét lên một tiếng.

Những người khác nghe được tiếng hét chói tai của cô ta, tầm mắt cũng theo đó nhìn đến.

Giang Phong Duệ đứng bất động tại chỗ, quai hàm căng cứng, tự nói với chính mình không cần phải để những tiếng hét kinh hãi kia làm ảnh hưởng, cũng không cần ai đồng tình, anh không sao cả, bất kể người ta nhìn anh như thế nào, anh cũng cần để ý.

“ Anh toát mồ hôi rồi.” Đúng vào thời điểm tâm tình anh phiền muộn nhất, cô lại đối với anh cười đến trong sáng, giơ tay nâng cao vành mũ của anh lên, dùng ống tay áo của mình giúp anh lau đi mồ hôi lạnh trên trán.

Anh ngơ ngẩn, nhìn chằm chằm cô đang nở nụ cười rực rỡ, anh biết rõ hình tượng này rơi vào mắt người khác sẽ trở thành cảnh tượng như thế nào _____ người đẹp và dã thú, những người đi đường khẳng định cũng nghĩ như vậy.

Nhưng cô hiển nhiên không thèm để ý chút nào, thần thái tự nhiên đưa tay lên quạt gió. “ Khí trời thật nóng, đúng không? Ai, nhiệt độ của Đài Loan so với Mỹ còn cao hơn.”

“Đó là đương nhiên, chúng ta là quốc gia nhiệt đới _____” Anh lầm bầm đáp lại, không biết tại sao, nhìn nụ cười sáng rõ của cô như thế, anh đột nhiên cảm thấy mình không có lý do gì để âm trầm như thế.

Cô chăm chú nhìn anh, dường như nhìn thấu được suy nghĩ của anh, đột nhiên tiến lại gần, ở bên tai anh nói nhỏ: “ Anh nói xem, nếu như những người trên đường này biết tôi là vampire thì sao nhỉ? Có thể mang

đến một trận xô xao không? Tôi đoán cô gái vừa hét chói tai lúc này, không chừng sẽ té xỉu ngay tại chỗ, ha ha.”

Cô có thể mang chuyện như thế ra nói giỡn? Sao lại có thể cười vui vẻ đến thế?

Giang Phong Duệ trợn mắt, nhìn Quan Nỵ Vi đang nghiêng mặt, nghịch ngợm nháy mắt với mình, đôi môi đang mím chặt của anh từ từ buông lỏng, trong lúc vô tình, khẽ nhếch lên mỉm cười.

Là người đẹp và dã thú cũng được, là vampire cùng con người cũng được, coi hai bọn họ là quái thai cũng được, vậy thì sao? Ai có tư cách tới để bình luận về bọn họ? Ai có thể đảm bảo những gì mình thấy là hình tượng chân chính của người khác?

Giang Phong Duệ chợt thấy nhiệt huyết như đang sôi trào, kích động lấy mũ xuống, bất kể người ta nhìn anh thế nào, muốn hét chói tai, muốn té xỉu, anh đều không quan tâm, mặc kệ đi!

“ Như vậy mát hơn chứ?” Anh lấy mũ của mình, thay Quan Nỵ Vi quạt gió.

Cô đầu tiên là kinh ngạc đến ngẩn người, tiếp đến, môi anh đào ngọt ngào khẽ cong lên_____

“ Muốn ăn kem. Mua cho tôi đi!”

Cô gái đó thật đẹp!

Một đám nam nữ văn phòng núp ở một góc, hướng về phía cô gái đứng bên cửa sổ chỉ chỉ chỗ chỗ.

Cô có một mái tóc đen nhánh, buộc thành đuôi ngựa, dong đưa phía sau cần cổ xinh đẹp, đôi mày ngài trên khuôn mặt trái xoan càng tôn thêm vẻ tinh tế, áo sơ mi trắng kết hợp với quần âu màu đen, chiếc áo khoác ngoài cùng kiểu dáng càng làm cho đường cong bả vai nhỏ của cô trở nên hoàn mỹ, toàn thân cao thấp tản ra ý vị mê người.

Cô mặc giống như nhân viên đặc vụ, thể đứng cực kì đẹp mắt, ngũ quan lại tinh xảo tựa như tượng sứ cao cấp, chợt nhìn lại thấy rất không chân thực.

Nhưng cô tuyệt đối là người sống sờ sờ, hơn nữa nghe nói, là vệ sĩ do tổng giám đốc của bọn họ thuê đến.

Sáng sớm hôm nay, tổng giám đốc đã lâu không thấy có mặt ở công ty lại đột nhiên xuất hiện, đã đủ làm người ta kinh ngạc, không nghĩ tới đi bên cạnh anh còn có vệ sĩ mỹ nữ, mọi người lại càng chấn động không dứt.

Không ai có tâm tư làm việc, cố gắng công tác nữa, từng người từng người đều tìm cơ hội trốn việc, chạy đến nhìn lên vị mỹ nữ tuyệt sắc này.

Đại mỹ nhân như vậy, lại vì người khác mà làm vệ sĩ vào sinh ra tử? Có phải quá lãng phí không?

“ Nếu như là tôi, sẽ không bao giờ để cô ấy xuất đầu lộ diện, nhất định đem cô ấy nuôi ở trong nhà, hảo hảo yêu thương.” Một nam nhân viên khàn giọng nói nhỏ, vẻ mặt đắm đuối rất đáng ăn đòn.

Nữ nhân viên bên cạnh khinh bỉ bĩu môi, nhưng những nam đồng nghiệp khác lại cảm động lây, liên tục gật đầu.

“ Không sai, không sai, phụ nữ thế này mà đi làm vệ sĩ thật sự quá lãng phí, ngộ nhỡ gặp phải chuyện xấu, trên người để lại sẹo, như vậy thực quá đáng tiếc.”

“ Tôi nói mấy người các anh! Ở đây, lau nước miếng ở khoé miệng đi, có được không? Thật buồn nôn!” Nữ nhân viên sắc bén phê bình.

“ Ha ha, cô ghen tị, đúng không? Phụ nữ các cô chính là không thể nhìn người khác so với mình xinh đẹp hơn.”

“ Ai nói tôi ghen tị! Tôi là không ưa nhìn dạng sắc lang này của các người! Cẩn thận ông chủ lớn thấy được, đem các người mắng chửi một trận.”

“ Nói cũng phải.” Nhắc tới tổng giám đốc đại nhân âm u nghiêm khắc đó, các nhân viên ríu rít đưa tay lau nước miếng, vội vàng thu lại biểu tình không đúng đắn.

“ Nói thật, các người cảm thấy ông chủ và cô vệ sĩ xinh đẹp kia rốt cuộc là quan hệ gì?”

“ Thành thật mà nói, tôi cũng không hai người chỉ đơn thuần là quan hệ ông chủ và vệ sĩ.”

“ Cô đã hỏi thư kí của ông chủ sao?”

“ Hỏi rồi, nhưng cô ấy cái gì cũng không nói, bảo tôi làm tốt chuyện của mình đi.”

“ Miệng Lâm thư kí rất kín, cho nên ông chủ mới tin tưởng cô ấy như thế.”

“ Ai, nhưng tôi rất tò mò a, ít nhất cũng nên nói cho tôi biết cô ấy từ đâu tới, trong nhà có chị em gì không.....?”

“ Cho dù có, cũng không tới phiên anh, tỉnh lại đi! A Trạch.”

“ Cái gì Trạch? Tôi tuyệt đối không Trạch?” (Trạch = nhà, chỗ ở)

“ Mỗi ngày chỉ biết ở trong phòng thí nghiệm nghiên cứu, còn chưa đủ Trạch?”

“ Người phụ nữ này.....”

Tranh luận càng lúc càng lớn, kinh động đến mỹ nữ bên cửa sổ, xoay đầu lại, mắt đẹp lưu chuyển một vòng quanh mọi người, nhẹ răng mỉm cười.

Một đám đàn ông nhất thời bị mê hoặc ngã trái ngã phải, ngay cả đám phụ nữ cũng cảm thấy cô ấy cười lên thật đẹp.

9. Chương 9

“ Tại sao có thể có cô gái xinh đẹp đến vậy? Ông chủ ngày ngày cùng cô ấy ở chung một chỗ, như hình với bóng, thật là có diễm phúc a.”

“ Cái gì diễm phúc?” Một giọng nói bén nhọn vang lên. “ Cô ấy cũng chỉ là vệ sĩ mà thôi.”

“A!” Mọi người kinh sợ. đồng thời quay đầu lại, một phen lúng túng. “Đại tiểu thư, cô tới khi nào vậy?”

“ Vừa tới.” Đinh Nhược Du lạnh nhạt trả lời, đôi mắt sáng khinh thường liếc về phía Quan Ny Vi một cái. Cô khó lắm mới có dịp tới công ty, liền bắt gặp cảnh tượng này, thật sự vô cùng khó chịu. “ Duệ ca ca của tôi đâu?”

“ Chủ tịch đang họp cùng khách hàng.”

“ Mất bao lâu?”

“ Cũng không biết được, vừa mới đi vào chưa tới nửa tiếng, có thể phải một chút nữa mới xong.”

Nhưng cô không đợi được. Đinh Nhược Du cau mày. “ Tôi vào tìm anh ấy.”

“ Không thể! Đại tiểu thư.” Một nữ nhân viên muốn ngăn lại. “ Hiện tại là hội nghị cơ mật, chỉ có ban lãnh đạo cấp ới được phép tham gia, chủ tịch không cho phép bất cứ ai quấy rầy, ngay cả Lâm thư kí cũng không thể vào đó.”

Lâm thư kí cũng chỉ là thư kí, mà cô là ai cơ chứ? Cô là em gái Duệ ca ca thương nhất.

Đinh Nhược Du dùng sức trừng mắt với nữ nhân viên nọ, không cần lên tiếng, đối phương cũng hiểu ý, chỉ đành sờ sờ mũi lui về phía sau.

“ Mời đại tiểu thư.”

Đinh Nhược Du khẽ nâng cằm lên, lấy một loại tư thái cao ngạo đi tới trước cửa phòng họp, đang muốn mở cửa, Quan Ny Vi kịp thời nghiêng người ngăn cô lại.

“Đình tiểu thư, Giang tiên sinh đã thông báo, không cho bất cứ ai đi vào.”

Về mặt Đình Nhược Du trở lên lạnh lẽo. “ Cô cho rằng cô là ai? Tại sao muốn cản tôi?”

“ Tôi là vệ sĩ của Giang tiên sinh.” Quan Ný Vi cười nhạt.

“ Nếu là vệ sĩ, cứ làm tốt trách nhiệm vệ sĩ của cô là được rồi.”

“ Tôi đang làm hết trách nhiệm đấy thôi.”

“ Trách nhiệm của cô chính là không thức thoir làm chó canh cửa sao?” Đình Nhược Du không khách khí châm chọc. “ Cô không thấy sao? Bọn tôi là chủ nhân của cô.” (con mụ này, ta chém~ ta chém ><>

Là thế phải không? Quan Ný Vi nhướng mày.

“ Xem ra cô vẫn chưa hiểu.” Đình Nhược Du cười lạnh. “ Bất kể Duệ ca ca tự giam mình ở đâu, trên đời này, chỉ cần tôi đến, nhất định sẽ được gặp anh ấy.”

“Ý của cô là, trên thế giới này chỉ có cô mới được phép ở bên cạnh anh ấy sao?” Quan Ný Vi thừa hiểu hàm nghĩa trong lời nói của cô ta.

“Không sai, chính là như vậy.” Đình Nhược Du cao cao tại thượng, ném ra một cái nhìn xem thường, tự mình đẩy cửa phòng hợp ra.

Bên trong phòng họp lập tức nổi lên một trận xôn xao, lúc chưa thấy rõ người đến, Giang Phong Duệ giận tím mặt, đang chuẩn bị nổi bão, nhưng vừa thấy là Đình Nhược Du, lửa giận lập tức bị dập tắt, đường nét nghiêm nghị trên khuôn mặt cũng nhanh chóng trở nên ôn hoà.

Giở mặt so với giở sách còn nhanh hơn.

Quan Ný Vi thờ ơ quan sát vẻ mặt biến đổi của Giang Phong Duệ, nhìn Đình Nhược Du ghé và bên tai anh nói mấy câu, anh dường như không tình nguyện kéo kéo khoé miệng, muốn cười nhưng không cười, chỉ gật đầu một cái.

Tiếp đó, anh tự mình đưa Đình Nhược Du ra ngoài, vươn tay đóng cửa lại.

“ Em phải cẩn thận, nhớ, đừng về muộn quá.” Anh thấp giọng dặn dò.

“ Vâng, Duệ ca ca.” Đình Nhược Du làm nũng, nghiêng người đến bên nửa khuôn mặt tuần mi của anh nhẹ hôn một cái, mắt liếc nhìn Quan Ný Vi, loé lên một tia đắc thắng.

Quan Ný Vi hiểu cô ta đang khiêu khích mình, nhưng cô chỉ đứng tại chỗ, không nhúc nhích.

Đình Nhược Du nhẹ nhàng rời đi, Giang Phong Duệ quay sang phía Quan Ný Vi, thấy khoé môi cô đang khẽ cong lên, hơi thở lạnh buốt.

“ Sao thế?”

“ Tại sao?” Quan Ný Vi nhẹ giọng hỏi.

“Cái gì tại sao?” Giang Phong Duệ không hiểu.

“Tại sao cô ấy không giống với người khác?” Cô yên lặng nhìn anh. “ Tính khí anh nóng nảy đến vậy, đối với người khác đều luôn hung dữ, tại sao chỉ cô ấy có thể làm trái mệnh lệnh của anh, mà anh lại bó tay với cô ấy?”

Đây là đang oán trách sao? Giang Phong Duệ cau mày.

“ Tôi chỉ muốn nghe anh giải thích một chút.” Cô thản nhiên thỉnh giáo. “ Bởi vì tôi thật không hiểu.”

Anh đưa mắt nhìn tròn mắt trong veo không thấy đáy của cô, bỗng cảm thấy xao động. “ Tôi không phải đã nói rồi sao? Nhược Du là người quan trọng nhất của tôi.”

Cho nên? Cô tiếp tục nhìn anh.

Anh biết cô vẫn chưa hiểu, tự giễu nhếch nhếch môi. “Người, không thể cô đơn sống trên đời, khi còn bé tôi vẫn luôn cho rằng một người cũng có thể sống rất tốt, nhưng kì thật, đây chỉ là một loại ngạo mạn, luôn tự mình là đúng mà thôi.”

“Ngạo mạn?” Cô chớp mắt mấy cái, cố gắng nghiền ngẫm thâm ý trong lời nói của anh.

Anh quay đầu, không nhìn cô nữa. “Nhược Du chẳng khác gì người thân duy nhất của tôi trên đời này, tôi không tốt với cô ấy, thì tốt với ai đây?”

Bỏ lại một câu ý vị thâm trường, anh xoay người trở về phòng họp, để lại một mình Quan Ny Vi đứng bên cửa sổ chờ đợi.

Người, không thể cô đơn sống trên đời.

Cô mất hồn nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại những lời này không biết bao nhiêu lần

“Có thể cùng tôi đến một chỗ không?”

Cả ngày hôm nay, Quan Ny Vi luôn yên lặng theo sát Giang Phong Duệ, làm tròn bổn phận “vệ sĩ” của mình, lúc gần tối, khi anh chuẩn bị rời khỏi công ty, cô mới nói ra thỉnh cầu.

“Muốn đi đâu?” Giang Phong Duệ kinh ngạc hỏi, bấm nút thang máy, khoé mắt liếc thấy mấy nam nhân viên bên cạnh đang dùng ánh mắt si mê ngắm nữ vệ sĩ của mình, cực kì khó chịu dùng ánh mắt sắc nhọn nhất bức mấy ánh mắt si mê kia quay trở về.

“Đi theo tôi rồi biết.” Cửa thang máy mở ra, Quan Ny Vi nhanh chóng bước vào, căn bản không quan tâm đến những ánh mắt si mê đang ngắm nhìn mình.

Chẳng lẽ là do thói quen?

Giang Phong Duệ giữu cột nhếch miệng, đi theo cô vào thang máy.

Hai người xuống bãi đỗ xe ở tầng hầm, ngồi vào chiếc Audi phiên bản mới của Giang Phong Duệ. Trước đi đến cửa hàng mua đồ, sau đó, dưới sự chỉ đạo của Quan Ny Vi, xe đi chín rẽ mười tám quẹo, cuối cùng dừng lại trước một căn nhà gạch xinh xắn ở vùng ngoại ô.

Căn nhà có ba tầng, nằm trong núi hẻo lánh, ngoài sân trồng vài cái cây, cây cao ngất, cứng cáp, như đã nhiều năm tuổi.

Quan Ny Vi nhảy một cái, trèo lên một trong những cây đại thụ đó, mấy phiến lá theo động tác của cô mà nhẹ nhàng rơi xuống.

Giang Phong Duệ đưa mắt nhìn lên, thấy bóng hình xinh đẹp của cô ngồi giữa tàng cây, nhất thời ngơ ngẩn. Cô làm thế nào mà nhảy lên đó, anh hoàn toàn không nhìn thấy, chỉ trong nháy mắt, đã thấy cô an vị trên đó.

“Cô rốt cuộc muốn làm gì?” Anh khó hiểu hỏi cô.

Cô không trả lời, chỉ lẳng lặng ngồi đó.

“Đây là bên ngoài nhà người ta, ngộ nhỡ chủ nhà cho rằng chúng ta là người xấu thì sao đây?” Anh cũng không hy vọng mình bị người ta hiểu lầm thành trộm cướp gì đó.

“Tôi chỉ muốn nhìn một chút mà thôi.” Cuối cùng cô cũng đáp lời, giọng nói rất nhẹ, anh cơ hồ nghe không rõ.

“Nhìn cái gì?”

Cô lại im lặng. Giang Phong Duệ cau mày, bất đắc dĩ không thể làm gì hơn là theo cô trèo lên, so sánh với động tác linh hoạt của cô, anh có vẻ vụng về hơn rất nhiều.

Nhưng cuối cùng anh cũng thành công leo lên, vịn vào nhánh cây, anh đứng bên cạnh cô, theo tầm mắt của cô nhìn sang, thấy tầng dưới của căn nhà, ánh đèn ấm áp, mấy người trong phòng đang sinh hoạt.

Một người đàn ông trung niên nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon xem ti vi, một cậu nhóc ngồi dưới đất chơi ô tô điều khiển từ xa, một cô gái trẻ đang nắm lấy lan can ở cửa sổ sát đất luyện tập nhấc chân, còn có một người phụ nữ, đeo tạp dề, đang bận rộn qua lại trong phòng bếp.

Mấy phút sau, người phụ nữ kia vỗ vỗ tay, dường như là gọi mọi người vào dùng cơm, vì vậy bốn người một nhà tập trung lại quây quần bên bàn ăn.

Người phụ nữ không ngừng gấp thức ăn cho chồng và hai đứa trẻ, trên mặt nở nụ cười phúc hậu, tràn đầy yêu thương.

Quan Ny Vi hơi thẳng sống lưng, lẳng lặng nhìn chăm chú vào cảnh tượng đang diễn ra trong nhà, môi anh đào như có như không mỉm cười, tựa hồ cảm thấy rất vui vẻ.

“ Cô rốt cuộc muốn làm gì?” Giang Phong Duệ không nhịn được nữa tò mò hỏi. “Nhìn nhà người ta ăn cơm rất thú vị sao?”

“Ừ.” Cô gật đầu.

Anh tròn tròn mắt. “ Có gì thú vị chứ?”

“ Những đồ ăn kia.....thoạt nhìn rất ngon.” Cô lẩm bẩm nói nhỏ, ánh mắt không rời hình ảnh ẩm áp của mấy người trong nhà.

“ Nếu muốn ăn, đến nhà hàng, tôi mời cô ăn.” Nói xong, anh kéo kéo cánh tay cô, thử đem cô từ trên cây xuống _____ thật sự là loạn rồi, Giang Phong Duệ anh khi nào thì luân lạc tới mức phải cùng một cô gái ở đây nhìn thức ăn nhà người ta đến chảy nước miếng thế này?

“ Không giống như vậy.” Cô nhẹ nhàng thoát khỏi tay của anh.

“ Không giống chỗ nào?”

“ Không phải người đó nấu, không giống.”

Người đó? Người nào cơ?

Giang Phong Duệ không hiểu, quan sát Quan Ny Vi, ánh trăng nhàn nhạt chiếu lên khuôn mặt cô, lúc này thoáng hiện lên một tia u buồn.

Thật sự là u buồn, hay do ánh trăng tạo thành ảo giác?

Giang Phong Duệ không khỏi ngửa đầu nhìn trăng, trăng tối nay, như một lưỡi hái màu bạc, lạnh lẽo lại dịu dàng ẩn hiện phía chân trời.

Ngực anh phập phồng, không biết là do ánh trăng hay do biểu cảm của cô mà anh lại cảm thấy đau lòng. “Đi thôi!”

Cô lắc đầu.

“ Cô không đi, tôi đi.” Anh không muốn cùng cô điên khùng ở chỗ này.

“ Ngồi một lát thôi.” Giọng cô trầm trầm. “ Sắp rồi.”

Nhưng “ một lát” này, kéo dài gần một tiếng đồng hồ, ngồi tới lúc gia đình nhà người ta đã ăn xong bữa tối, cô gái nhỏ giúp mẹ mình dọn dẹp bàn ăn, xách theo một túi rác lớn đi ra khỏi nhà ném vào thùng rác.

Quan Ny Vi nhẹ nhàng nhảy xuống, chào cô gái nhỏ: “ Đây.”

“Đó, đây.” Cô gái giật mình, xoay người lại nhìn cô, ngay lập tức bị mê hoặc, không thể tin trên đời lại có mỹ nhân như tiên nữ hạ phàm thế này “ Xin hỏi.....có chuyện gì?”

“ Em thích múa ba lê à?” Quan Ny Vi trực tiếp hỏi.

Cô gái sửng sốt.

“ Chị vừa mới nhìn thấy em luyện tập nhấc chân.”

“À, đúng vậy.” Cô gái lấy lại tinh thần. “ Em có học múa ba lê.”

“Chị biết mà.” Quan Ny Vi lấy ra một hộp quà được gói lại đẹp đẽ đưa cho cô gái. “Cái này tặng cho em.”

“Hả? Tặng em?” Cô gái chần chừ nhận lấy. “Đây là cái gì?”

“Em mở ra thì biết.”

Cô gái do dự mấy giây, sau đó mở lớp giấy bọc, bên trong là một hộp nhạc bằng thủy tinh, mở nắp ra, chính giữa là một búp bê múa ba lê xinh đẹp đang xoay tròn theo điệu nhạc.

Cô gái ngơ ngác. “Tại sao lại tặng em cái này?”

Đúng vậy, tại sao lại làm thế? Giang Phong Duệ đứng một bên cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu, anh theo cô nhảy từ trên cây xuống, đi tới sau lưng Quan Ny Vi, rất muốn làm rõ xem rốt cuộc cô đang giữ trò gì.

“Cái này chị vừa mua trong cửa hàng, chị rất muốn mang nó ra khỏi đó, cho nên tặng cho em!” Quan Ny Vi trả lời mà như không, cô gái dường như vẫn chưa hiểu.

Nhưng cô vẫn không giải thích, chỉ mỉm cười nói: “Chị rất vui vì được nói chuyện với em.”

“Ách?”

“Em vào nhà đi.”

“.....”

“Hẹn gặp lại.”

10. Chương 10

Dưới sự thúc giục của Quan Ny Vi, cô gái mang theo đầy bụng nghi hoặc, nói cảm ơn, rồi xoay người đi vào trong nhà.

Kết quả, Giang Phong Duệ vẫn mờ mịt như cũ. “Rốt cuộc là cô đang làm gì? Cô quen cô gái kia sao?”

“Ừ, coi như là quen biết.” Quan Ny Vi nói nhỏ, sau đó đi về phía xe đang đỗ.

Giang Phong Duệ theo sau: “Cô ấy là ai?”

“Cô ấy là _____” Quan Ny Vi nhàn nhạt nhếch môi, đang định trả lời, một giọng nữ có vẻ vội vàng vang lên phía sau cô.

“Tiểu thư, xin chờ một chút!”

Sống lưng cô nhất thời cứng lại.

Không khí, dường như đông cứng.

Rõ ràng là giọng nói ôn nhu, dễ nghe như vậy, tại sao cô lại cảm thấy thân thể như bị đóng băng, không thể động đậy?

Quan Ny Vi tự giấu thở dài, phải dùng toàn bộ sức lực, mới miễn cưỡng mình quay đầu lại, nhìn về phía mẹ của cô gái.

“Con gái của tôi nói cô đưa cho nó một hộp nhạc, xin hỏi tại sao cô lại làm vậy? Chúng ta.....có quen nhau không?”

Quan Ny Vi không trả lời, cũng không nhúc nhích, vẻ mặt không xác định nhìn đối phương. Bà ta thể nhưng không nhận ra mình.....Cũng phải thôi, hai mươi năm rồi, có gặp cũng rất khó nhận ra.

“Bà đừng quá để ý, hộp nhạc đó là tôi mua nhiều, cho nên mới nghĩ.....đưa cho ai cũng được, không nhất thiết phải là con gái bà, chỉ là đúng lúc gặp cô ấy mà thôi.”

“Đúng lúc gặp? Ở nơi này?” Người phụ nữ không tin. “ Trừ những người sống quanh đây, có rất ít người ngoài cổ ý lui tới đây.”

“Ừ, chúng tôi chỉ là tùy tiện đi dạo một chút, tình cờ đi qua đây mà thôi.” Quan Ny Vi tránh ánh mắt của người phụ nữ. “ Chúng tôi đi bây giờ đây.”

Nói xong, cô khom người mở cửa xe, mái tóc dài buông xuống, dưới ánh trăng tạo ra một độ cong tuyệt đẹp, người phụ nữ nhìn thấy hình ảnh tuyệt mỹ kia, dường như chấn động.

“ Cô..... Cô không phải làVi Vi chứ?”

Quan Ny Vi hút một ngụm khí, tim như đập lỡ một nhịp.

“ Là Vi Vi? Là con phải không?” Người phụ nữ hỏi tới, giọng nói như mắc lại cổ họng, nghẹn ngào. “ Ta nên nhận ra, trừ con ra, còn ai có dáng dấp xinh đẹp như vậy? Tóc đen như vậy, da trắng như vậy.....là Vi Vi phải không?”

Vi Vi.

Đã thật lâu, thật lâu rồi chưa có ai gọi cô như vậy, lâu đến nỗi cô cho rằng cách gọi thân mật như vậy chỉ còn là hồi ức cô đã chôn sâu tận đáy lòng.

Quan Ny Vi dừng lại, chậm rãi xoay người, đối diện với mẹ của cô gái, phải, mẹ của cô gái, cũng là mẹ của cô.

Cô run run mỉm cười.

“ Thật sự là Vi Vi!” Phương Đình run rẩy, kể từ hai mươi năm trước, bà đưa con gái ruột của mình đi, chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày hai người có thể gặp lại. “ Tại sao cô đến đây? Tại sao đến? Cô.....muốn làm gì Thiến Thiến? Cô đưa nó hộp nhạc, có phải có ma quỷ gì trong đó không?”

Bà hỏi liên tiếp, câu sau so với câu trước càng gay gắt hơn.

Quan Ny Vi ngơ ngác, nhìn người mẹ đang gần như phát điên của mình _____ Bà ấy sợ mình đến vậy sao? Trải qua hai mươi năm, bà ấy vẫn còn sợ?”

“ Bởi vì em ấy thích ba lê, nên con mới đưa.”

“ Tại sao cô biết Thiến Thiến thích ba lê? Cô theo dõi nó sao? Cô rốt cuộc muốn thế nào?”

Cô muốn thế nào? Quan Ny Vi cứng ngắc đứng tại chỗ, cô chẳng muốn thế nào cả, chẳng qua chỉ là tặng hộp nhạc, cũng không được sao?

“ Thiến Thiến cũng coi như là em gái của con, không phải sao?”

“ Nó không phải là em gái của cô!” Phương Đình kinh hãi la lên. “ Nó không giống với cô, nó là người bình thường!”

Cho nên, cô là khác người?

Thì ra trong mắt mẹ, cô vẫn chỉ là quái vật.

Quan Ny Vi khổ sở mím môi, ngực trống rỗng, tựa như vừa bị ai đó móc mất trái tim.

“ Cầu xin cô, đừng đến gần Thiến Thiến, cô có gì bất mãn, cứ nhắm vào tôi là được rồi, bỏ qua cho Thiến Thiến đi!” Phương Đình van xin

Tại sao phải nghĩ về cô như vậy? Quan Ny Vi cảm giác như ngực mình càng trống rỗng hơn, trống rỗng tới mức cô cảm thấy đau. “ Con chỉ tới nhìn một chút thôi.....bởi vì các người.....là người thân của con, cho nên.....”

“ Có phải cô hận ta? Hận ta năm đó đuổi cô đi?” Phương Đình tựa như không nghe thấy lời cô nói. “ Ta cũng có nỗi khổ tâm, ta cũng yêu cô, nhưng là.....nhưng là.....”

Nhưng là cô quá quái gở, cô là Vampire yêu dị, không phải người bình thường.

Quan Ny Vi cười khỏ, cô hiểu rõ mẹ nghĩ như thế nào. Cô nhắm mắt, trong đầu hiện lên kí ức tuổi thơ, mặc dù lúc đó cô còn rất nhỏ, nhưng vẫn nhớ được rất nhiều chuyện_____

“ Vi Vi, sắp đến sinh nhật của con rồi, con muốn được tặng quà gì?”

“ Con muốn búp bê ba lê.”

“ Tại sao?”

“ Vi Vi muốn học ba lê, ở nhà trẻ có một bạn gái biết múa ba lê, thật là xinh đẹp, Vi Vi cũng muốn giống bạn ấy.”

“Đứa nhỏ ngốc, con so với bất kì đứa trẻ nào cũng xinh đẹp hơn gấp mấy trăm lần!”

“ Nhưng Vi Vi thích múa ba lê, mẹ, nếu Vi Vi biết múa, nhất định sẽ đáng yêu hơn, đúng không?”.

“ Con bây giờ đã rất đáng yêu rồi, mẹ thật yêu con!”

“ Vi Vi cũng yêu mẹ nhất ~”

Đúng vậy, cô thật yêu mẹ. Thật sự là rất thích, bởi vì mẹ là người hiểu rõ cô nhất, mỗi ngày mẹ sẽ giúp cô tết tóc, giúp cô ăn mặc như một cô công chúa nhỏ.

Cô thích mẹ nhất.

Nhưng tại sao, mẹ lại cho rằng cô hận bà đây?

“ Cầu xin cô không nên hận ta.....Không, muốn hận ta cũng được, nhưng xin cô đừng nhắm vào con của ta, Thiển Thiển, còn có em trai nó, đều là bảo bối tâm can của ta, ta van cầu cô bỏ qua cho bọn chúng.....”

Không phải vậy, cô không hận mẹ, ai tới thay cô giải thích một chút? Cô thật sự không hận_____

Nghe tiếng khóc buồn bã của mẹ, Quan Ny Vi không biết làm sao, cô muốn giải thích rõ, nhưng từ ngữ lại nghẹn ở cổ họng, không thốt ra được, cô chỉ cảm thấy thật đau, nhưng không biết phải làm gì.

“ Người phụ nữ này! Rốt cuộc nói hươu nói vượn gì vậy?” Vào thời điểm cô khó chịu nhất, Giang Phong Duệ bỗng đứng ra, vì cô mà biện bạch. “ Sao bà lại cho rằng Quan Ny Vi tới tìm con cái của bà gây phiền toái? Cô ấy không thể tới thăm em trai, em gái của mình sao?”

“Đó không phải em trai, em gái của nó, bọn chúng không phải!” Phương Đình hoảng sợ gào thét.

“ Tại sao không phải?” Giang Phong Duệ lên án mạnh mẽ. “ Chẳng lẽ Quan Ny Vi không phải do bà sinh ra?”

Phương Đình sửng sốt. “ Nhưng nó_____”

Giang Phong Duệ trừng mắt, hận không thể xuyên thủng người phụ nữ trước mặt này, ngực phập phồng mãnh liệt, anh cắn chặt răng, đè nén kích động muốn xông lên cho người phụ nữ này một bài học.

“ Không cần coi cô ấy như quái vật.” Anh lạnh lùng nói, từng câu từng chữ. “ Cô ấy cũng là con ruột của bà, thân là một người mẹ, bà không đủ tư cách để nhận sự yêu thương của cô ấy, bà biết không?”

“ Tôi.....” Phương Đình bị giáo huấn, không biết phải làm sao, hoảng hốt đưa tay lên ngực.

Giang Phong Duệ không để ý tới bà ta, tự mình dắt tay Quan Ny Vi. “ Chúng ta đi thôi, người phụ nữ này không đáng để cô tới thăm.”

Quan Ny Vi không phản kháng, sững sờ để anh dắt cô ngồi vào buồng xe, nhìn anh ngồi lên ghế tài xế, nhanh như chớp lái xe rời đi, đến ven đường đột nhiên dừng lại, tay nắm thành quyền dùng sức đánh vào vô lăng.

“ Cô thật ngu ngốc!” Anh bất ngờ quay đầu nhìn về phía cô rống giận. “ Tại sao phải đến chỗ đó để tự rước lấy nhục? Cô không biết người phụ nữ kia sẽ đối xử với cô như vậy sao?”

Cô ngơ ngẩn, nhìn vẻ mặt giận dữ của anh, thật lâu sau, mới phát ra câu trả lời. “ Là anh nói, con người không thể đơn độc sống trên thế giới này.”

Anh nghe vậy, nhất thời cảm thấy tức cười.

“ Cho nên tôi mới nghĩ, tôi nên đi nhìn bà ấy một chút, dù sao bà ấy cũng sinh ra tôi.” Cô chưa xót giải thích.

Giang Phong Duệ giật mình nhìn cô, hồi lâu, khàn khàn mở miệng. “ Coi như bà ta sinh ra cô, cô biết rõ bà ta sẽ đối xử với cô thế nào, còn đi nhìn bà ta, chỉ làm mình bị thương mà thôi, không phải sao?”

“ Bị thương? Sao lại như vậy?” Cô kinh ngạc. “ Bà ấy không thể thương tổn được tôi.”

“ Tôi không nói thân thể, là nơi này.” Anh chỉ chỉ ngực mình.

Anh nhất thời ảo não, không vui lâu bầu. “ Tôi cũng không tin cô vừa rồi một chút cũng không đau lòng.”

Đau lòng? Đó là cảm giác gì? Quan Nỵ Vi giật mình vuốt ve buồng tim của mình, nơi này thật sẽ bị thương sao?

“ Có thể bởi vì.....tôi không phải là con người.” Cho nên lòng của cô sẽ không bị thương, không cảm giác được đau, bởi vì cô không phải “ người bình thường” trong miệng của mẹ, cho nên.....Ai,tối nay đến tốt cùng là vì sao cô phải đến tìm mẹ đây? Dù sao cô cũng không phải là người, coi như cô đơn, thì vẫn có thể sống tốt trên thế giới này, không phải sao?

Cô cùng loài người không giống nhau, giống như mẹ nói, không giống.....

“ Coi như cô không hoàn toàn là con người, nhưng vẫn sẽ đau lòng.” Giang Phong Duệ đột nhiên nói nhỏ.

Cô chấn động. “ Sao lại nói như vậy?”

“ Bởi vì cô đang chảy nước mắt.” Anh ý vị sâu xa nhìn cô nói.

Cô ngạc nhiên, lúc này mới giật mình cảm thấy bên má đang chậm rãi chảy xuống một vệt nước ướt át.

“ Cô cũng không phát hiện ra sao?” Trong lời nói của anh, hàm chứa ý tứ không đành lòng.

Trái tim cô thoáng chốc như bị bóp chặt.

Cô thật sự khóc sao? Năm đó năm tuổi, mẹ đem cô giao cho cha, cha lại mang cô đến cơ quan nghiên cứu, cô khóc ròng tận mấy tháng, sau đó, nước mắt dường như đã cạn khô, sau này bất kể huấn luyện khó khăn gian khổ cỡ nào, cô cũng không rơi một giọt lệ.

Cô cho rằng, mình đã không còn nước mắt nữa rồi.

Thì ra, cô vẫn biết khóc.....

“Lau đi.” Giang Phong Duệ rút khăn giấy, thô lỗ ném cho cô. “Đừng khóc, tôi mua kem cho cô ăn.”

Nước mắt lần nữa tròn quanh, cô cảm thấy có chút đau lòng, nhưng lại ngọt ngào, tựa như sô cô la đang tan chảy. “ Anh.....nghĩ tôi là đứa bé năm tuổi chắc?”

“ Cô thật sự rất ngốc, biết không?”

Giang Phong Duệ nhìn cô gái bên cạnh mình, cô đang cầm kem ốc quế, liếm như chó con, khoé môi còn dính chút vụn bánh, nhovn miệng cười ngọt ngào.

Cô thật giống một đứa trẻ, nhớ lại đêm đó lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh từng giật nảy mình, cảm thấy cô vừa đẹp lại khốc, nhưng bây giờ nhìn cô, chỉ như đứa bé ngây ngô mà thôi.

“ Tôi ngốc chỗ nào?” Cô đối với nhận xét của anh rất không phục, xoay đầu lại trừng anh.

Anh dường như bị kích động, muốn đưa tay ra xoa xoa đầu đứa nhỏ ngốc này, thật vất vả mới nhịn được. “ Rõ ràng biết người mẹ kia sẽ đối xử với cô như thế, còn đặc biệt chạy tới tìm người ta thay cô ‘rửa mặt’, như vậy còn không ngốc sao?”

“ Cái gì gọi là ‘ rửa mặt’?” Cô nghe không hiểu câu nói Đài Loan này.

“ Chính là bị người ta vũ nhục, làm cho cô khó xử.” Giang Phong Duệ cười như không cười giải thích. “ Lúc bé, không phải cô cũng ở Đài Loan vài năm sao? Dù gì cũng nên học mấy câu Đài Loan đi.”

“Được rồi, ‘ rửa mặt’, tôi nhớ rồi.” Cô chu miệng lên, đối với giễu cợt của anh không hề tức giận, chẳng qua chỉ không tình nguyện bấu môi một cái.

Thật đáng yêu.

Giang Phong Duệ bỗng có cảm giác tâm tình dao động. Là bởi tính khí trời sinh của cô? Hay do thói quen đè nén tâm tình của mình? Nghĩ như vậy, anh bất giác có chút thương tiếc, thu lại nụ cười nơi khoé miệng.

Anh đã từng nghĩ cô không có tình cảm, không hiểu được hỉ nộ ái ố của loài người, hoặc có thể cô không phải không hiểu, chẳng qua là bị buộc phải học cách quên lãng mà thôi.

Nếu không, cô cũng sẽ không vì nghe một câu nói của anh, mà đi gặp mẹ mình.

“ Như đã nói qua, sao cô biết mẹ mình đã kết hôn, lại còn ở nơi rừng núi vắng vẻ này?” Anh tò mò hỏi.

“ Tôi đã biết nhiều năm trước.” Quan Ny Vi không chút để ý trả lời. “ Khi đó, tôi được phái tới Đài Loan làm nhiệm vụ, liền thuận tiện trở về nơi ở trước kia xem một chút, là chủ cho thuê nhà nói cho tôi biết.”

Giang Phong Duệ nghe cô giải thích, chợt thấy lạnh lẽo, không nhìn được liếc nhìn cô một cái_____nói như vậy, thật ra trong lòng cô vẫn nhớ đến mẹ, chỉ có điều đến tột cùng cô biết hay không biết?

Nhìn cô vẫn ung dung liếm kem như trước, tựa như cô và người con gái vừa rơi nước mắt không phải là một, có lẽ ngay cả bản thân cô cũng không hiểu nỗi nhớ thương này.

Ai, thật là một đứa nhỏ ngốc.

Không biết tại sao, Giang Phong Duệ cảm thấy có chút buồn bực. Anh lẳng lặng nhìn Quan Ny Vi, nhìn cô liếm xong phần kem, cắn hết bánh quế, làm như vẫn chưa thoả mãn, tiếp tục mút ngón tay mình.

“Ăn chưa đủ?” Anh đem phần kem ốc quế đã tan một nửa trên tay mình đưa cho cô. “ Cái này cho cô.”

“ Thật không?” Tròng mắt cô chợt sáng, lại chần chừ không nhận lấy. “ Nhưng còn anh thì sao?”

“ Cô cho rằng ai cũng giống như cô, thích ăn loại đồ ngọt chết người này sao?” Anh tự giễu. “ Nếu không phải đã đáp ứng lời cô ăn kem, tôi mới lười phải mua.”

“ Vậy tôi không khách khí.” Cô cao hứng bưng bưng nhận lấy, cười híp mắt, lại bắt đầu tiến công.

Anh cứng chiều ngẩng nhìn tướng ăn không chút e dè của cô. “ Kỳ quái, có chuyện gì với cái tổ chức kia vậy? Chẳng lẽ trước kia bọn họ chưa từng cho phép cô ăn kem sao?”

“ Không phải không cho phép....., chỉ là ăn uống của chúng tôi đều do chuyên gia dinh dưỡng đặc biệt sắp xếp, quy củ rất nhiều, thật là phiền mà.”

“ Các cô có chuyên gia dinh dưỡng riêng?” Anh kinh ngạc.

“Ừ, khoẻ mạnh là rất quan trọng, chúng tôi phải chăm sóc thân thể mình cho thật tốt.”

Như vậy, chẳng phải cái tổ chức đáng ghê tởm kia chỉ là lợi dụng tài năng đặc biệt trên mỗi người bọn họ sao?

Giang Phong Duệ giễu cợt nghĩ, không hiểu sao cô có thể thản nhiên tiếp nhận vận mệnh mình buộc phải trở thành sát thủ, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại một chút, có vẻ như cũng không có gì là khó hiểu.

Bởi vì bọn họ là huỷ diệt giả, gặp phải chèn ép của đồng loại, nếu như không phụ thuộc vào tổ chức, cũng chỉ có thể sống đơn độc, bất kể đối với loài người hay Vampire mà nói, loại tư vị cô độc này, quả thật không dễ chịu chút nào.

Anh âm thầm thở dài, giờ phút này, anh đột nhiên cảm giác được mình và cô bé này, đang đến rất gần nhau.....

11. Chương 11

“ Anh đang nghĩ gì vậy?” Dung nhan tuyệt sắc đột nhiên xuất hiện trước mắt, thật đúng là đến rất gần anh, gần đến nỗi anh có thể dễ dàng ngửi thấy hương thơm toả ra trên người cô.

Nhịp tim Giang Phong Duệ chợt ngừng, chặt vật lui về phía sau một bước. “ Cô làm gì thế?”

“ Tôi mới muốn hỏi anh.” Cô không chút nào phát giác việc mình đối mặt với anh đã tạo nên áp lực vô cùng hấp dẫn. “ Vừa rồi anh ngăn người gì thế?”

“Tôi không có!” Anh lên tiếng phủ nhận.

“ Vậy tại sao anh không lên tiếng?” Cô hỏi rất nghiêm túc.

Loại chuyện nhàm chán này, không cần bày ra biểu tình nghiêm túc như vậy được không?

Giang Phong Duệ trừng mắt. “ Tôi muốn thế đấy, chẳng lẽ bình thường cô bị chuyên gia dinh dưỡng quản nghiêm quá, nên lúc làm nhiệm vụ đều tranh thủ ăn lung tung vậy à?”

“Không có đâu, tôi rất ngoan mà.” Cô thận trọng thanh minh.

“Vậy sao?” Anh không tin.

“ Thật! Tôi vẫn rất tuân thủ quy tắc ăn uống, chỉ có lần này.....mới tương đối phóng túng mà thôi.” Nói đến phần sau, cô dường như chợt dạ, thanh âm nhỏ đi mấy phần.

“ Tại sao lần này lại ngoại lệ?”

“Bởi vì.....” Cô lúng túng chớp mắt mấy cái, gương mặt như nhuộm thêm sắc hồng, càng nhìn càng thấy giống một con búp bê xinh xắn đáng yêu. “ Ai, tôi cũng không biết nữa...., nói không chừng có liên quan đến việc hút máu của anh?”

“ Cái này thì liên quan gì đến việc hút máu của tôi chứ?” Anh kinh ngạc hỏi lại.

Cô cứng họng, không lên tiếng, qua một hồi lâu mới ảo não hất hàm. “ Tóm lại gần đây tôi dường như có chút thay đổi kỳ lạ, cũng đều tại anh.”

“Ý cô là máu của tôi có vấn đề?” Anh tự giễu.

Máu của anh có phải có vấn đề hay không, cô không xác định, nhưng kể từ khi gặp anh, cô quả thật có chút thay đổi. Ít nhất, ngày trước cô tuyệt đối sẽ không giấu diếm tình trạng sức khoẻ của mình với tổ chức, rõ ràng là thân thể đã hoàn toàn bình phục, nhưng cô lại báo cáo lại là mình cần nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa.

Có lẽ đó cũng chỉ là ngụy biện, chẳng qua là cô muốn ở bên cạnh người đàn ông này lâu hơn một chút.

Quan Nỵ Vi sững sờ nhìn chăm chú Giang Phong Duệ, anh bị cô nhìn đến nỗi có chút bối rối, “ Thôi, không quan tâm nữa, ăn đủ kem rồi, chúng ta về nhà đi! Tôi không giống cô, không thể dựa vào loại đồ ngọt này để làm no bụng mình được.”

“ Tại sao nhất định phải trở về mới có thể ăn cơm? Bây giờ chúng ta có thể mua đồ để ăn luôn mà.” Cô đề nghị, không thể nhanh như vậy mà kết thúc buổi tối tốt đẹp này được. “Ồ công viên này, vừa ngắm trăng vừa ăn, được không?”

Cô cũng thật lãng mạn.

Giang Phong Duệ cười khổ, chỉ với gương mặt này của anh, ở trong công viên đã dọa một đám người đi đường, chẳng lẽ còn phải tiếp tục ở lại đây dọa người sao?

“Bên kia có bán xúc xích, anh chờ một chút, tôi đi mua.” Cô cắn một miếng hết chỗ bánh quế còn lại, vỗ vỗ tay, nhẹ nhàng đi về phía quầy hàng.

Cô vừa rời đi, để lại một mình Giang Phong Duệ đứng tại chỗ, anh chợt cảm thấy không được tự nhiên, bèn lánh vào chỗ bóng tối dưới tàng cây.

Dưới tình huống nửa ép buộc nửa khích lệ của cô, anh ngao ngễ đi ra bên ngoài, bước đi giữa đám người, anh cho rằng mình đối với cái nhìn chăm chú khác thường của quần chúng đã miễn dịch, nhưng kỳ thật anh vẫn rất dễ ý.

Chỉ là khi đi bên cạnh cô, anh mới có thể giả vờ là chính mình không quan tâm, hiện tại cô đi rồi, một cỗ lạnh lẽo quỷ dị lập tức cuốn lấy toàn thân anh từ trên xuống dưới.

Chuyện gì xảy ra đây? Anh thế nào lại phụ thuộc vào một người phụ nữ? Cô có ở đây hay không, lại ảnh hưởng trực tiếp đến cảm nhận của anh như thế. Đây tuyệt đối không phải là hiện tượng tốt, vô cùng không tốt, anh nhất định phải cách xa cô một chút.....

“Tôi về rồi!” Cô nhanh nhẹn trở lại trước mặt anh, nụ cười tựa như tia nắng sớm mai, làm lu mờ cả ánh trăng. “Đây, một phần xúc xích cho anh. Tôi còn mua cả coca nữa đó.”

“Chúng ta về đi thôi!” Anh đứng im, không chịu nhận phần thức ăn cô đưa.

“Tại sao?” Cô thất vọng cau mày. “Không phải nói ở đây ngắm trăng sao?”

“Tôi không có đáp ứng.” Giang Phong Duệ sững mặt lên. “Thời gian bây giờ cũng không còn sớm nữa, Nhược Du đã đáp ứng với tôi hôm nay về sớm một chút, tôi không muốn lúc cô ấy về nhà mà không thấy người.” Dứt lời, anh không đợi cô phản ứng, xoay người rời đi.

Quan Nỵ Vi chăm chú nhìn bóng lưng cô đơn của anh, kỳ lạ thay lại thấy trái tim mình trống rỗng, vì không để cho người quan trọng nhất của anh cảm thấy tịch mịch, cho nên anh mới muốn về nhà ngay, tâm tình đó có thể lý giải như vậy, không phải sao?

Nhưng tại sao, cô lại cảm thấy có chút khó chịu? Cảm giác chua xót giống như trước khi ăn kem, đang phát tác trong lòng cô.

Cảm giác này thật đáng ghét.

Cô cau mày, yên lặng đi theo sau Giang Phong Duệ, ánh trăng kéo dài bóng của cô và anh, đôi lúc sẽ có chút thay đổi, nhưng phần lớn thời gian đều là hai đường thẳng song song.

Cô không cam lòng, cố ý nhích người, khiến hai cái bóng có thể thân mật dây dưa.

Chợt, cô thấy xuất hiện thêm một cái bóng thứ ba, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà xẹt qua, nhưng khi cô ngược mắt lên tìm kiếm thì không thấy bóng dáng người kia đâu nữa.

Trong đầu cô chợt loé. Đã đoán được cái bóng kia thuộc về người nào, thần sắc trầm xuống, vội vã đi về phía Giang Phong Duệ, nắm bờ vai của anh.

“Cô làm gì vậy?” Anh sững sốt.

“Anh nghe đây, tuyệt đối không được rời khỏi tầm mắt của tôi.” Cô nghiêm túc dặn dò. “Đặc biệt là vào buổi tối, nhất định phải để tôi theo sát anh.”

“Tại sao?”

“Bởi vì.....Tôi là vệ sĩ của anh!” Cô cười đến ngọt ngào tươi sáng.

“Thật không hiểu nổi anh ấy muốn gì ở cô ta chứ? Quả thật không hiểu nổi mà!”

Trong ánh đèn mờ ảo của vũ trường sau khi đã thấm mệt Đình Nhược Du mới quay về chỗ ngồi tiếp tục oán trách.

“Chưa đủ nữa?” Bạn cô cũng nghe đến phát chán. “Cả tối nay hầu như cậu toàn oán trách cô gái đó bộ cậu ghét cô ta đến vậy sao?”

Ghét, ghét, cực kỳ ghét!

Ghét nhất chính là dung mạo xinh đẹp không gì sánh được của cô ta, hơn nữa vẻ đẹp đó còn pha chút quyến rũ của phụ nữ và chút mạnh mẽ của phái mạnh nữa chứ.

Thật sự chưa từng gặp qua người phụ nữ nào lại đặc biệt như thế không biết Duệ ca có đủ sức chống lại lực hấp dẫn của cô ta không nữa?

Vừa nghĩ tới đây, Đinh Nhược Du lại vô cùng buồn bực. “Mình về đây!”

“Sớm vậy sao?” Cả đám kinh ngạc. “Gió mới mười giờ thời điểm chính thức náo nhiệt còn chưa bắt đầu mà!”

“Mình đã đáp ứng với Duệ ca là hôm nay về nhà sớm một chút.” Đinh Nhược Du tìm lý do.

“Thôi đi! Anh cậu lần nào chẳng nói như vậy, cậu nghe lời sao? Chẳng phải còn luôn chơi với bọn mình đến không còn sức mới chịu? Hơn nữa hôm nay là sinh nhật Andy, mọi người nói phải cuồng hoan đến khi trời sáng.”

“Không được, mình thật sự phải về rồi.” Đinh Nhược Du hiếm khi kiên trì như thế. “Mình đây tháng nào cũng ăn tiêu quá độ nếu không phải Duệ ca chu cấp hôm nay mình căn bản không có tiền ra ngoài chơi cũng không mua được quà tặng cho Andy.” Nói xong, cô quay sang phía anh chàng công tử đang nằm lười biếng trên góc ghế sa lon. “Ngày mình có thể đi trước chứ?”

“Cậu muốn trở về làm em gái ngoan, ai dám cản đâu?” Andy cười tà, thuận tay ôm lấy eo thon của cô hôn một cái. “Hôm nay tha cho cậu, về sau nhớ báo đáp mình đó.”

“Biết rồi!” Đinh Nhược Du khẽ liếc anh ta một cái cười hì hì đẩy anh ta ra đưa tặng ví da hàng hiệu. “Vay mình đi trước, hôm nào gặp.”

“Bye~~”

Bước ra khỏi quán bar Đinh Nhược Du vẫy một chiếc taxi trực tiếp về nhà, khi đến trước cửa cô cố ý dừng lại hít một hơi thật sâu cho đầu óc thật tỉnh táo nhưng lại phát hiện trên người toàn là mùi rượu cộng với mùi thuốc lá liền có chút phiền não.

Duệ ca mà nghĩ thấy nhất định là không vui cô làm thế nào che giấu đây? Xịt nước hoa được không nhỉ?

Đang do dự bỗng một chiếc xe màu đen như tên bắn lao qua ngõ tối thẳng tắp hướng về phía cô. Cô tránh không kịp trở mắt nhìn chiếc xe sắp đụng vào mình.

“A_____” Cô hoảng sợ hét chói tai, sợ tới mức dung hoa thất sắc nghĩ lần này mình chết chắc rồi, may là đúng thời điểm ngàn cân treo sợi tóc bỗng có một đôi tay rắn chắc ôm lấy cô tránh qua một bên, cứu cô thoát khỏi kiếp nạn trong nháy mắt.

Hai người lăn vài vòng trên mặt đất cuối cùng cũng tránh được chiếc xe điên cuồng kia, tiếng rít từ từ đi xa xung quanh khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có, lúc này Đinh Nhược Du vẫn chưa hoàn hồn vô lực nằm trong lồng ngực người vừa cứu mình không đứng lên nổi.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” Người nọ hỏi, tiếng anh dễ nghe, trên người toả ra mùi nước hoa nhàn nhạt. “Có thể đứng dậy không?”

Là đàn ông.

Đinh Nhược Du vội vàng giãy giụa đứng lên, không biết tại sao cô vừa nghe thấy thanh âm kia liền có chút ngượng ngùng. “Đúng, đúng, không đứng lên được, tôi đề lên anh sao?”

“Đau lắm phải không? Chẳng qua là ôm một người phụ nữ mềm mại thế này trong ngực đối với đàn ông mà nói không dễ chịu chút nào.”

Người này nói chuyện sao lại càn rỡ như vậy? Bọn họ vốn không quen nhau mà.

Nhưng dù sao người ta cũng vừa cứu cô một mạng.

“Cám ơn anh đã cứu tôi.” Đinh Nhược Du nâng tầm mắt, đập vào mắt chính là một khuôn mặt đàn ông tuấn tú tới mức xuất chúng, cô nhìn, giọng điệu không khỏi cao lên. “Anh_____dáng dấp thật giống Duệ ca của tôi.”

Khuôn mặt cơ hồ là giống nhau như đúc, ngũ quan tuần tú như nhau chỉ khác là tóc anh ta màu vàng và đôi mắt thì màu xanh biếc, còn có trên mặt lại không có vết sẹo hoàn mỹ như một kiệt tác của Thượng Đế.

“Duệ ca? Là ai?” Hắc trầm giọng hỏi.

“ Anh ấy là người lớn lên từ nhỏ với tôi.” Cô theo phản xạ mà giải thích. “ Anh ấy là người Đài Loan, mắt đen, tóc đen.”

“ Nhưng ngũ quan của tôi và anh ta giống nhau đến vậy sao?” Hắc nhếch môi. “ Như vậy, tôi nghĩ tôi có chút quen biết với anh ta đấy.”

Nhìn nụ cười đầy thâm ý của anh ta, Đinh Nhược Du đỏ mặt, nhịp tim không cách nào khống chế tăng nhanh. “ Thật ra thì hai người.....cũng không giống nhau lắm.....anh so với anh ấy.....đẹp trai hơn nhiều.”

Hắc nhíu mày, gương mặt tuần tú đến gần cô, tựa như muốn phân tích độ chân thành trong ánh mắt cô. “Tôi so với người anh kia thật sự đẹp trai hơn?”

“Ừ.” Cô gật đầu.

“Thật tốt quá.” Hắc cười. “Được mỹ nữ khen ngợi như vậy, chính là vinh dự lớn nhất của một người đàn ông đấy.”

Hắc coi cô là mỹ nữ? Mặt Đinh Nhược Du càng đỏ hơn, không dám nhìn vào tròng mắt trong trẻo dị thường của hắc, rũ mi xuống.

“ Xin hỏi tiểu thư đây tên gì?”

“Tên tiếng anh của tôi là Lily.”

“Lily? Chẳng phải là đoá hoa bách hợp thanh thuần sao?” Hắc mỉm cười. “ Người cũng như tên.”

Cô xấu hổ cắn môi. “ Vậy còn anh? Anh tên gì?”

Hắc dùng một tay nâng cằm cô lên, đôi mắt xanh mị hoặc nhìn cô chằm chằm. “ Robert, vì vị tiểu thư xinh đẹp đây mà thần phục.”

12. Chương 12

Nhìn anh có vẻ phiền não.

Từ dòng sông chỗ công viên về đến nhà, Giang Phong Duệ không hề nói câu nào, ăn xong cơm tối liền một mình vào phòng sách, làm bạn cùng máy tính và công việc. Nhưng không được lâu, anh lại đi ra, ngồi cô đơn ở ban công uống rượu giải sầu.

Tám phần là do lo lắng cho em gái Nhược Du?

Nhìn bóng lưng hiu quạnh dưới ánh trăng của anh, Quan Ny Vi có chút thở không thông.

Từ trong tủ lạnh lấy ra một lon bia, cô cố ý đến gần anh. “Làm chi chỉ có một mình? Tìm người uống chung không phải sẽ thú vị hơn sao?”

Thân thể Giang Phong Duệ cứng lại, chậm rãi quay đầu. “Tôi cho là cô đã ngủ”.

“Vốn định ngủ”. Cô ngồi xuống bên cạnh anh, dựa lưng vào cửa sổ sát đất. “Chẳng qua là không được”

“Sao không ngủ được? Không phải nói thân thể rất cần giấc ngủ hay sao?”

“Thật là rất cần..... nhưng.....”

“Nhưng như thế nào?”

Thời điểm Giang Phong Duệ một thân một mình ưu buồn, cô không ngủ được, chỉ muốn ở bên anh dù cho anh lười nói chuyện với cô.

Quan Nỵ Vi khẽ mỉm cười, ngay cả chính cô cũng không phát hiện trong nụ cười ấy có vài phần phiến muộn không nói nên lời.

“Hôm nay có phải tâm tình anh không được tốt?”. Cô vừa hỏi vừa mở nắp lon bia uống một ngụm lớn.

“Tại sao hỏi như vậy?” Anh cũng uống một ngụm.

“Từ dòng sông nhỏ ở công viên anh đã khác lạ, sau khi về đến nhà cũng không nói lời nào”.

“Cô cho rằng mỗi người đều giống như cô, cả ngày nói không dừng sao?”. Anh thừa cơ hội chế nhạo cô.

Quan Nỵ Vi chu miệng “Tôi nhiều chuyện như vậy sao? Tôi cảm thấy mình còn phải cố gắng nhìn trường hợp mà nói chuyện nhiều hơn”.

Giang Phong Duệ liếc cô một cái, không cho là đúng hừ lạnh. “Nếu như cô hiểu được nhìn mặt mà nói chuyện, hiện tại sẽ không ầm ĩ với tôi”

“Tôi mới không muốn làm loạn với anh”.

“Vậy cô ở đây làm chi?”

“Chỉ là muốn khiến anh vui vẻ mà thôi.” Cô lẩm bẩm

“Cái gì?”. Anh sững sốt

“Tôi chỉ không muốn nhìn anh buồn bực một mình, muốn uống ít rượu với anh, như vậy không được sao?”. Cô nghiêm túc hỏi, nhìn vào đôi mắt trong suốt của anh.

Trong nháy mắt, Giang Phong Duệ cảm thấy mình không thể hô hấp, vội vàng hắt mặt: “Cô trông nom quá nhiều rồi”.

“Hử?”

Anh mím môi. “Chúng ta...cũng không phải là bạn bè, cô không cần quan tâm đến tôi.”

“Vậy chúng ta xem nhau như bạn bè đi!”. Cô tha thiết lại gần, cầm lon bia cụng với anh. “Thế nào, cụng một ly, từ nay về sau là bạn bè, có được hay không?”

Làm sao cô có thể đơn thuần như vậy? Anh bực mình, trừng mắt. “Cô luôn tùy tiện kết giao bạn bè như thế sao?”

Cô lắc đầu “Anh là người đầu tiên”.

Giang Phong Duệ liền ngạc nhiên.

“Từ nhỏ, tổ chức đã cảnh báo chúng tôi, Hủy Diệt Giả không có bạn bè, chỉ có cùng nhau chiến đấu.” Cô nhìn anh, nụ cười nhợt nhạt nhưng vẫn như cũ xinh đẹp động lòng người. “Cho nên anh phải cho tôi biết bạn bè là như thế nào? Tôi có thể làm vì anh.”

“Tại sao..... lại vì tôi ?” Tim Giang Phong Duệ như bị ai nứu chặt.

“Bởi vì anh rất tốt với tôi!”. Đáp án của cô rất đơn giản. “Anh biết không? Anh nói chuyện ở trước mặt mẹ tôi làm tôi rất cảm động.”

Nhìn nét cười trên mặt cô, anh nhất thời im lặng, trái tim liền không kiềm chế được mà đập mãnh liệt.

“Cô không cần như thế..... quá ngu ngốc.”. Anh dời đi tầm mắt, khó khăn lên tiếng. “Tôi nói điều là những lời lẽ bình thường mà thôi, không tính là đặc biệt gì.”

“Cái gì là lời lẽ thường tình?”. Cô không hiểu.

Anh thoáng ngẩn người, sau đó liền không nhịn được cười lên.

“Anh cười đủ chưa?”. Cô nhìn anh với vẻ hơi mất kiên nhẫn.

“Thôi, quên đi” Anh lắc đầu.

“Cái gì? Anh phải nói rõ ràng nha.” Cô kiên trì hỏi đến cùng.

Giang Phong Duệ thật sự không biết giải thích thế nào. Cô gái này, nhìn như vô tình nhưng lại rất hữu tình, ý nghĩ của cô nhiều khi lộ ra trên mặt hết.

Cô rất mâu thuẫn nhưng cảm thấy anh đối với cô càng mâu thuẫn hơn.

“Uống bia thôi”. Anh không muốn đối mặt với tâm tình phức tạp liền đổi đề tài.

Quan Ný Vi không hiểu được suy nghĩ của anh, đành phải uống với anh, nhìn Giang Phong Duệ uống hết lon này đến lon khác, giống như mượn rượu giải sầu, cô không nhịn được lên tiếng “Nếu anh lo lắng như vậy, liền điện thoại thúc giục cô ấy trở về sớm một chút chẳng phải tốt hơn sao?”

“Gọi cho ai?”. Anh hỏi

“Còn ai?”. Cô trợn mắt “Là em gái quan trọng nhất đó”.

Anh ngây người nhưng không lên tiếng.

“Anh không cần phải nói, tôi cũng có thể đoán được, anh đang lo lắng cho cô ấy phải không? Nếu đã như thế, làm sao không trực tiếp điện thoại hỏi cô ấy có trở về hay không?”

“Du đã hứa với tôi sẽ trở về sớm.”

“Sớm một chút là đến khi nào? Nửa đêm cũng coi là sớm sao?”

Đúng là đã trễ. Giang Phong Duệ theo bản năng nhìn đồng hồ đeo tay, mặc dù anh có chút lo lắng cho Du nhưng nhìn em ấy cả đêm không về cũng đã trở thành thói quen.

“Tôi không muốn làm Du mất hứng”. Anh nói nhỏ “Hôm nay, em ấy tham gia sinh nhật của bạn tốt, nhất định là chơi rất vui mới có thể quên thời gian về nhà”.

“Anh đó, thật sự là quá dung túng cho cô ấy, cô ấy mới có thể quên lời đã hứa với anh”. Quan Ný Vi châm chọc. “Xem như cô ấy là người quan trọng nhất, là người anh yêu thương nhưng anh có cần cưng chiều cô ấy đến vậy không?”.

“Cô....” Giang Phong Duệ ảo não. “Tôi dạy dỗ Du thế nào, không phải là chuyện của cô”.

“Anh nói cái đó là “dạy dỗ” sao? Căn bản chính là anh đang dung túng cô ấy.”

Không thích anh toàn tâm toàn ý thương yêu Đinh Nhược Du trong khi cô ấy lại giả vờ như không thấy.

Nói đơn giản, cô thấy bất bình thay cho anh, cảm thấy anh xứng đáng được đối đãi tốt hơn, Đinh Nhược Du nên quan tâm anh thật tốt, ít nhất cũng phải thỉnh thoảng về nhà ăn bữa cơm với anh.

Cô ở đây cũng sắp mười ngày, nhưng hầu như đêm nào Đinh Nhược Du cũng ở bên ngoài vui chơi, giống như chưa từng nghĩ phải ở nhà chăm sóc người anh trai cô đơn này.

Mặc dù anh lúc nào cũng mang bộ dáng lạnh lùng, nhưng cô cảm thấy anh sợ cô đơn, thật hi vọng có người bầu bạn bên cạnh.

“Cô....”

“Đừng có nói nữa!”. Giang Phong Duệ quát, giọng nói khan khan.

Quan Ný Vi đưa mắt nhìn gương mặt căng thẳng của anh, cảm nhận được anh thật sự không thích có người chỉ trích việc mình yêu thương em gái.

Trong lòng anh, Đinh Nhược Du là tất cả đi? Cô ấy làm nũng là lớn nhất, nụ cười của cô ấy là không khí để anh dựa vào.

Có phải vì cô ấy quá quan trọng với anh, anh sợ trong lúc tức giận cô ấy rời khỏi mình cho nên Giang Phong Duệ mới không dám cũng không nỡ nói với Du một lời nặng?

Còn nói cô ngốc, chính anh mới là người ngốc, ngốc vô cùng.

Vừa nghĩ đến đây, tim Quan Ny Vi như bị nút chặt, tình cảm không cách nào ngăn lại, cô si ngốc nhìn Giang Phong Duệ, không nhận được nghiêng người qua, nhẹ nhàng thơm một cái lên mặt anh.

Hắn ngẩn người, một lúc lâu vẫn đứng im tại chỗ, sau đó mới kinh ngạc nhìn sang cô. “Cô....., cái này là có ý gì?”

“Hôn anh đó?”. Cô nhẹ nhàng mỉm cười.

“Cô...điên rồi hả?”. Anh mắng.

“Đâu có”. Cô cau mày, không thấy mình làm sai chỗ nào.

Cô muốn an ủi cho nên mới thân thiết với anh, chuyện này có chỗ nào sai sao?

Nhưng anh rõ ràng cảm thấy không đúng, hoảng sợ trừng cô, giống như cô là quái vật không bằng.

“Sao lại nhìn tôi như vậy?” Cô thấy mình thật oan ức. “Tôi kỳ quái lắm sao?”

“Cô.....cô có biết, một cô gái không thể nào tùy tiện hôn một người đàn ông hay không?”. Anh cực kỳ tức giận. “Điều đó nói lên ý nghĩa gì cô có hiểu không vậy?”

“Sao mà không biết? Chính là em thích anh đó!”. Cô tự nhiên bày tỏ.

Anh ngây người lần nữa, ánh mắt cùng cô giao nhau, quần lấy không tha.

“Cô căn bản không hiểu....Thích là như thế nào.” Thật lâu, anh khó khăn lắm mới tìm về giọng nói.

Không phải là không thể, mà là...

“Anh đừng cho là tôi ngốc.” Cô mếu máo. “Thích chính là thích, chẳng lẽ tôi không thể thích anh sao?”

Suy nghĩ của Giang Phong Duệ hỗn loạn, nhìn chăm chăm dung nhan tuyệt mỹ của Quan Ny Vi có chút mất hồn. Môi của cô giống như quả hồng đào, căng hồng mê người cứ như đang dụ dỗ anh.

Cô thích anh....

“Anh chán ghét tôi sao?” Cô đến gần hắn, khoảng cách gần đến nỗi anh có thể cảm nhận được hơi thở của cô.

“Cô.....đừng làm loạn.”

“Không thích tôi sao?” Cô cố ý hỏi đến cùng, tiến gần hắn thêm một bước.

Đừng đến gần anh nữa, anh là đàn ông, không phải Liễu Hạ Huệ, không kháng cự được quyền rũ hấp dẫn như vậy.

“Này, Giang Phong Duệ...”

Anh đột nhiên giữ lấy môi cô, tay phải đè ép sau gáy, làm cho cô hoàn toàn thuần phục trước khí phách của anh.

Anh cắn, mút trên cánh môi mềm mại của cô, tiến vào trong hấp thu từng giọt hương thơm, thân thể nóng lên, nhịp tim không tự chủ mà đập mạnh mẽ.

Đây chính là tư vị hôn nhau sao? Tình nguyện chết, biết rõ không nên nhưng vẫn chiếm lấy môi của cô, đoạt lấy tất cả.

Anh muốn cô, muốn cô sắp phát điên lên.

Anh ôm chặt lấy hông cô, làm cho hai cơ thể dính sát vào nhau, lồng ngực cứng rắn ép sát ngực cô, môi lưỡi lưu luyến trên mỗi tác da thịt trắng muốt mềm mại.

Lửa dục thiêu đốt, sôi trào trong cơ thể, anh đè cô ngã xuống đất, xuyên qua quần dài, vật to lớn ngạo nghễ ma sát nơi mềm mại của cô.....

“Các người đang làm cái gì!?”

Tiếng thét chói tai vang lên đồng thời dập tắt lửa nóng giữa hai người.

“Nhược Du!”

“Anh kêu em về sớm, chính là muốn cho em xem cái này sao?” Giọng nói Đinh Nhược Du khàn khàn lên án, ánh mắt tóe lên hận ý.

“Nhược Du, em hãy nghe anh nói, chuyện này không phải như em nghĩ đâu.....”

“Vậy là thế nào? Chẳng lẽ hai người cùng té xuống đất!” Đinh Nhược Du lên tiếng cắt đứt lời anh, nhìn Quan Ný Vi đang đứng sau lưng Giang Phong Duệ, chỉ thấy vạt áo trước của cô mở toang, vô cùng quyến rũ, vừa đỏ kị vừa tức giận. “Anh còn nói cô ấy chỉ là vệ sĩ, nói các người trong sạch, kết quả..... thật buồn nôn! Anh Duệ, anh làm cho em rất ghê tởm!”

Anh làm cô....ghê tởm?

Giang Phong Duệ chấn động, từ nhỏ đến lớn, Nhược Du chưa từng dùng giọng điệu thế này nói chuyện với anh, cho dù thỉnh thoảng gây gỗ với anh nhưng vẫn là làm nũng chưa bao giờ phê phán anh như thế.

“Uổng công tôi vẫn luôn kính trọng anh, lại....thích anh, kết quả anh cũng giống như loại đàn ông thấy mỹ nữ tinh trùng liền xông lên nào.....” Đinh Nhược Du nghẹn ngào, đôi mắt đầm lệ nhìn anh.

Nhược Du khóc? Anh lại khiến cô.....khóc?

Giang Phong Duệ vô cùng lo lắng, liền tự trách bản thân, anh vịn bả vai cô, thử trấn an. “Em hãy nghe anh nói, Nhược Du, phải nghe anh giải thích.....”

“Tôi không nghe!” Đinh Nhược Du dùng sức hất tay anh ra. “Không nghe, không nghe, tôi không nghe!”. Cô trừng mắt nhìn anh, ánh mắt hiện lên vẻ chán ghét làm anh sợ hãi. “Anh gạt em, anh Duệ, anh nói anh không có quan hệ với cô ấy, anh lại gạt em!”

“Anh không gạt em, chúng tôi thật sự không có gì!”. Anh vội vàng giải thích, không muốn đưa em gái quan trọng nhất mất đi lòng tin với mình.

“Gạt người! Anh rõ ràng là thích cô ấy.....”

“Anh không có thích cô ấy, thật sự không có!”. Giang Phong Duệ nôn nóng giải thích. “Anh và Quan Ný Vi.... anh và cô ấy căn bản là không thể! Cô ấy thật rất thu hút..... không phải..... anh nói, ý anh là chúng tôi căn bản không cùng một loại người, anh làm sao có thể thích cô ấy? Không thể nào!”

Là như thế sao? Anh không thể nào thích cô?

Quan Ný Vi thờ ơ nhìn hai người tranh luận, sau khi nghe Giang Phong Duệ giải thích, liền cảm thấy trái tim đau nhói, cổ họng tắc nghẹn, dâng lên một nỗi niềm chua xót.

Trong đầu, sâu kín vang lên giọng nói giận dữ của mẹ.....

Cô ấy không phải em gái của anh! Cô ấy và cô không giống nhau, cô ấy là người bình thường!

Đúng vậy, cô làm sao quên được, họ và cô khác nhau, họ là người bình thường trong khi cô là ngoại tộc.

Bọn họ căn bản không cùng một loại người, anh làm sao có thể thích cô?

Đây mới là suy nghĩ chân chính của anh đi?

Quan Ný Vi hít sâu một một cái, gạt đi sự chua xót, tự nhủ phải tỉnh táo, nở nụ cười. “Tôi nói này, Đinh tiểu thư, cô đừng hiểu lầm, tôi với anh cô thật sự không có gì, chúng tôi.....”

Một cái bạt tay liền rơi trên mặt làm cô không nói được hết câu.

Quan Ný Vi ngây dại, Giang Phong Duệ cũng đờ người, hai người sững sờ nhìn Đinh Nhược Du.

“Cô út! Tôi không cho phép cô tiếp tục quyến rũ anh Duệ.

“Đinh tiểu thư, cô.....”

“Câm miệng!” Đinh Nhược Du cuồng loạn rống giận, lại vung tay về phía Quan Ný Vi, Giang Phong Duệ liền vượt lên ngăn cản.

“Nhược Du, em tỉnh táo một chút.”

“Anh bảo vệ cô ấy?”. Đinh Nhược Du không thể tin được. “Anh lại che chở cho cô ấy?”

“Không phải anh che chở cô ấy, là do em quá đáng.” Giang Phong Duệ cau mày. “Em không nên động thủ đánh người.”

“Tại sao lại không nên? Là cô ấy quyến rũ anh, loại người dễ tiện này.....”

“Nhược Du!” Giang Phong Duệ lạnh lùng quát lên. “Nói chuyện hãy suy nghĩ một chút!”

“Anh mắng em?” Đinh Nhược Du đau lòng trừng anh. “Không ngờ anh lại mắng em?”

“Anh không phải mắng em, anh chỉ.....”. Giang Phong Duệ tiến lên một bước, muốn giải thích với cô.

“Tránh ra, đừng đụng vào tôi!”. Đinh Nhược Du kịch liệt kháng nghị, vội vàng chạy ra khỏi nhà.

Chuyện gì xảy ra thế này? Quan Nỵ Vi không hiểu nhìn chằm chằm một màn kịch trước mắt.

“Cô không sao chứ?”. Giang Phong Duệ nhìn cô.

Cô lắc đầu, tay phải sờ sờ má. “Chỉ là có chút đau”.

Anh nhìn cô, đáy mắt hiện lên tia áy náy, tựa hồ muốn nói cái gì nhưng lại thôi, cuối cùng xoay người đi. “Đã trễ thế này, một mình Nhược Du ở bên ngoài rất nguy hiểm, tôi đi tìm em ấy trở về.”

Dứt lời, không đợi cô phản ứng, anh nhanh chóng rời đi.

Cô kinh ngạc, đưa mắt dõi theo bóng lưng anh, thật lâu mới thu hồi thần trí, vẻ mặt sợ hãi.

Bây giờ là nửa đêm! Không thể để anh một mình ra bên ngoài, rất nguy hiểm.

Vừa nghĩ đến đây, cô không chần chờ nữa, lấy tốc độ nhanh nhất đuổi theo anh.

13. Chương 13

Đêm Khuya.

Hôm nay là trăng khuyết, nó đang tỏa ánh sáng trắng nhưng lại pha chút sắc hồng nhợt nhạt mờ ảo.

Nếu là bình thường Giang Phong Duệ nhất định sẽ chú ý đến sự khác lạ đó nhưng ngay lúc này đây anh chỉ một lòng lo lắng cho Nhược Du sợ cô nhất thời không chú ý để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ cãi lời anh ngay cả khi được anh cưng chiều tính tính có hơi bướng nhưng chỉ cần anh nghiêm khắc một tí cô liền nghe lời vì thế đây là lần đầu tiên cô cùng anh gây gổ.

Mà nguyên nhân là cô tận mắt nhìn thấy anh cùng Quan Nỵ Vi, hai người ở sân thượng mập mờ dây dưa.

Giang Phong Duệ anh làm cho tôi thật ghê tởm!

Lời cô mắng anh vẫn nhớ rất rõ.

Không nghĩ tới cô lại có phản ứng kịch liệt như thế vừa hận vừa chán ghét làm anh không khỏi rối bời.

Từ trước đến nay anh hết mực yêu thương Nhược Du đáp ứng hết thảy yêu cầu của cô bảo đảm cuộc sống của cô luôn hạnh phúc, lúc nào cũng muốn cô vui vẻ, cố gắng trở thành một người anh tốt.

Anh thích cô cười chỉ cần cô vui vẻ cuộc sống ảm đạm của anh liền thêm mấy phần màu sắc.

Nhược Du là người thân duy nhất của anh, cô đối với anh rất quan trọng, thế nhưng tối nay anh lại làm cô tổn thương.....

“Thật xin lỗi, Nhược Du, là anh không tốt, em vạn lần đừng xảy ra chuyện gì.” Giang Phong Duệ tự nhủ, tìm khắp các hẻm lân cận vẫn không thấy cô, trong lúc anh nôn nóng không biết phải làm sao thì trước mắt xuất hiện một bóng dáng màu đen ngăn anh lại.

Sống lưng anh run lên, lông tơ toàn thân dựng đứng.

“Người là.....”

“Không nhận ra ta sao?” Người đàn ông chậm rãi đi về phía anh, giọng nói thản nhiên nhưng hàm chứa một tia tà ác.

“Thật là đau lòng, dù sao ta cũng rất cực khổ mới lưu lại được kí hiệu trên người ngươi nha.....”.

Giang Phong Duệ sợ hãi trừng mắt.

“Robert?”

“Người thật sự biết ta.” Robert cười lạnh, kéo xuống áo khoác, lộ ra gương mặt tuấn mỹ.

“Là Quan Ny Vy nói cho người biết tên của ta?”

Giang Phong Duệ không có trả lời cơ thể căng thẳng ngược nhìn gương mặt giống mình như đúc ở trước mắt, trên trán bắt gặp rơi xuống vài giọt mồ hôi lạnh.

“Ta vốn nghĩ phải làm sao tìm và tiếp cận người không ngờ tới người lại tự mình đưa tới cửa”.

Robert liếc nhìn bốn phía, hài lòng mỉm cười.

“Xem ra Quan Ny Vy không có bên cạnh người”.

“Cuối cùng người muốn như thế nào?”. Giang Phong Duệ đề phòng trừng mắt.

“Ta muốn như thế nào, chẳng lẽ Quan Ny Vy không nói cho người biết?”. Robert giơ tay chạm đến kí hiệu trên mặt Giang Phong Duệ. “Thật sự cô ấy không nói cho người biết ta làm cái này mục đích là gì sao?”.

“Cô ấy nói người muốn hủy gương mặt của ta.” Anh cắn răng giận giữ vô cùng.

“Hủy dung?”. Robert nhướng mày, hứng thú cười. “Tốt....đó cũng là một lý do hay bất quá mục đích của ta không chỉ như thế.”

“Vậy người rốt cuộc muốn thế nào.”

“Đây là lệnh tiêu diệt”. Robert tuyên bố, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, tròng mắt tóe ra tia nguy hiểm. “Ta muốn giết chết người”.

“Người muốn.....giết ta?”.

“Không sai.”

Thân thể Giang Phong Duệ run lên nhưng chốc lát anh đã lấy lại bình tĩnh.

“Năm đó có cơ hội giết ta vậy sao người không làm mà phải chờ đến bây giờ?”.

“Người không nhớ chuyện năm đó sao?”. Robert hừ lạnh. “Không phải ta không muốn mà là do không kịp.”

“Không kịp?”. Giang Phong Duệ ngăn người, cố gắng nhớ lại chuyện năm đó nhưng trước mắt chỉ hiện ra những hình ảnh không hoàn chỉnh.

“Người không nhớ cũng đúng, bởi vì đêm đó người bị ta thôi miên.”

Thôi miên? Giang Phong Duệ khó hiểu nhìn hắn.

“Lúc đó, ta đang bị Hủy Diệt Giả đuổi bắt trong lúc chạy trốn tình cờ gặp người hình dáng của người thật sự quá giống ta làm ta kinh ngạc vô cùng.” Robert giải thích, môi khẽ nhếch. “Chỉ là Hủy Diệt Giả rất nhanh liền đuổi tới ta chỉ có thể tạm thời dùng máu của ta lưu lại ấn ký trên mặt người.”

“Kí hiệu này là dùng máu của người?”.

“Đây là một loại nghi thức cổ xưa, khi người của Trường Sinh loại muốn tiêu diệt ai đó thì sẽ dùng ấn ký lưu lại trên mặt hắn.”

Nói như vậy anh có thể đã sớm chết nhưng do tên Vampire này bị bắt nên anh mới có thể sống đến bây giờ. Cuối cùng Giang Phong Duệ cũng hiểu rõ sự tình.

“Cho nên người vừa trốn thoát liền chạy tới Đài Loan để giết ta?”

“Chính xác, người hiểu chuyện cũng quá nhanh đi!”. Robert tán dương.

Bị một tên Vampire có ý định giết mình khen ngợi thật sự không có gì đáng vui mừng.

Giang Phong Duệ mím môi tự giễu.

“Nhưng giờ ngẫm lại đầu óc của người linh hoạt như vậy nếu giết chết thì thật đáng tiếc ta thấy vẫn là đem về nghiên cứu có vẻ hay hơn”.

Nghiên cứu? Nghiên cứu cái gì chứ? Có khi nào bị hành hạ đến chết không?

Trong đầu Giang Phong Duệ nhanh chóng xẹt qua nhiều hình ảnh kinh dị mỗi một loại đều vô cùng đáng sợ, tuy vậy về mặt của anh vẫn vô cùng bình tĩnh nhưng ánh mắt đã bắt đầu liếc nhìn xung quang để tìm đường chạy trốn.

Bằng một mình anh chắc chắn không đấu lại tên Vampire cường đại này rồi xem ra trong 36 kế chạy là thượng sách.

Vấn đề là nên trốn chỗ nào đây?

“Nhìn ta”. Robert ra lệnh.

Nói giỡn! Sao có thể tùy tiện nhìn loạn chứ? Anh tin chắc chỉ cần tầm mắt anh cùng tên Vampire này tiếp xúc liền bị thôi miên.

“Người nhìn ta!”. Robert quát.

Anh ngẩng đầu, khi ánh mắt sắp chạm đến mắt đối phương liền xoay người bỏ chạy.

Sau lưng anh lại truyền đến tiếng cười điên cuồng của Robert tựa như cười sự ngu ngốc củ anh vọng tưởng có thể trốn được sự đuổi giết của hắn.

Cho dù có vô vọng đi chăng nữa anh vẫn muốn chạy. Trước đây, anh từng nghĩ có chết cũng chẳng sao nhưng bây giờ anh rất muốn sống tiếp.

Anh muốn tiếp tục sống không muốn chết, hiện nay với anh mà nói thế giới này vẫn còn nhiều điều tốt đẹp lắm ví như ban đêm có thể ban công hóng gió mát, cùng bạn tốt đi công viên tản bộ....

Hay như nhìn cô gái đáng yêu nào đó ăn kem, nhìn cô ấy đùa giỡn.... ..

Còn có, anh cũng chưa nói lời xin lỗi với Nhược Du.....

Anh không thể chết được!

“Người thật ỉnh có thể thoát được sao?”. Robert đuổi theo đưa tay bóp cổ anh chỉ hơi dùng sức liền ép Giang Phong Duệ không thở nổi.

Trước mắt anh dần dần trở nên mờ mịt.

Robert ghé vào tai anh cảnh cáo. “Người chó nên chọc ta tức giận nếu không ta liền giết chết ngươi!”.

Từ từ anh lâm vào hôn mê.

“Buông anh ấy ra!”. Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lẽo rơi xuống, đồng thời một thanh chủy thủ cũng nhanh chóng đâm xuyên cánh tay Robert.

Hắn bị đau bất đắc dĩ buông tay.

Giang Phong Duệ lấy lại tự do dùng sức hít thở cảnh tượng mờ mịt trước mắt dần trở nên rõ ràng hơn.

Anh thấy Quan Ny Vi tựa như lần đầu gặp nhau cô vẫn tùy tiện đứng trên mái hiên mặc cho gió đêm.

Bóng hình xinh đẹp nhanh chóng bay xuống tựa như thiên nga tung cánh tạo nên cảnh tượng tuyệt đẹp trong màn đêm.

“Anh không sao chứ?”. Cô nhẹ giọng hỏi anh.

Anh lắc đầu, thấy tim mình bắt đầu loạn nhịp.

Cô nở nụ cười yếu ớt nhưng chuyển sang Robert thì lập tức trở nên lạnh lùng.

Sau đó hai người rơi vào cuộc hỗn chiến.

Giang Phong Duệ hầu như không thấy được cách hai người họ ra chiêu động tác thật sự quá nhanh chỉ kịp nhìn hai đạo bóng đen qua lại như con thoi.

Đột nhiên, trong màn đêm yên tĩnh mấy tiếng súng vang lên máu bắn tung tóe.

Anh rùng mình mở to mắt cố gắng nhìn rõ người bị thương là ai.

Là Robert. Bộ ngực cùng đùi phải của hắn đều trúng đạn thân hình ngã ngửa dưới đất tràn ra một vũng máu tươi.

Máu.

Giang Phong Duệ hít sâu rõ ràng ngửi được mùi máu tươi trong không khí ngay cả ánh trăng giờ phút này cũng giống như bị nhuộm đỏ.

Một chuỗi tiếng cười băng lạnh phát ra.

Giang Phong Duệ kinh hãi ngẩn đầu, phát hiện tiếng cười kia là của Quan Ny Vi môi của cô giờ phút này đặc biệt đỏ tựa như máu ánh mắt cũng trở nên yêu dị hơn.

Cô gái này không giống như lúc ăn kem đối với anh cười ngây ngô, thậm chí so với lần gặp đầu tiên càng lộ ra vẻ đáng sợ—— là bởi vì máu sao? Là mùi máu kích thích ma tính trong cô ấy?

Anh hít một hơi khí lạnh.

Cô nhìn thoáng qua anh sau đó nhanh chóng đến chỗ Robert lấy chủy thủ đâm sâu vào cổ họng hắn tựa như đêm đó cô cần anh.

14. Chương 14

Ngón tay thon gọn hướng đến lồng ngực Robert đỉnh lên một chút máu liếm vào trong miệng.

“Máu của người thật sự uống không ngon chút nào.” Cô thản nhiên bình luận.

“Cầu xin người, tha ta.....”. Robert đau đớn cầu xin, đồng thời gắng sức hít thở mặc dù vết thương ở đùi phải cùng trước ngực mấy phút sau liền khỏi nhưng hiện giờ hắn cũng cần phải hô hấp.

“Ta nhận được lệnh giết chứ không phải bắt”. Cô vô tình nói . “Nếu rơi vào tay ta liền ngoan ngoãn chịu chết đi”.

“Làm ơn bỏ qua cho ta đi, chỉ cần người....tha cho ta chuyện gì ta cũng có thể làm cho người.....”

“Ta không cần”. Quan Ny Vi cười lạnh, trực tiếp cự tuyệt yêu cầu của Robert.

Mắt thấy miệng của cô càng lúc càng gần, lộ ra hàm răng trắng sáng, Robert cực kì sợ hãi không nhịn được lớn tiếng gào khóc vào đêm tối có vẻ đặc biệt thê lương.

Giang Phong Duệ cảm thấy khó thở anh không muốn trở mắt nhìn cô hút hết máu của Robert thật quá đáng sợ.

“Quan Ny Vi”.

Tiếng hô phát ra từ nội tâm làm Quan Ny Vi chấn động cô quay đầu nhìn anh, đôi mày thanh tú khẽ nhũu sát khí trong ánh mắt từ từ thu lại .

Cô dao động, nghe tiếng anh gọi bản năng khát máu cũng dần rút lui.

Thừa dịp cô do dự Robert liều mạng giãy giụa thoát khỏi trói buộc sau liền nhanh chân chạy trốn, cô không có đuổi theo kinh ngạc đứng tại chỗ cùng anh bốn mắt nhìn nhau.

Từ trong mắt anh thấy được nỗi sợ hãi, cô suy sụp buông lỏng tay thanh chủy thủ rơi xuống đất phát ra tiếng leng keng tựa như tâm tình cô lúc này.

Lát sau, cánh môi đỏ tươi nâng lên nụ cười chua chát.

“Tôi rất đáng sợ, phải không?”.

Anh in lặng không trả lời.

Thái độ như thế khiến lòng cô càng đau hơn.

“Anh nói không sai chúng ta là khác loài trong mắt anh tôi dù sao....vẫn là một quái vật”.

Giống như mẹ từng nói cô không phải người bình thường, cô là ngoại tộc là quái vật.

Quan Ny Vi chưa xót mà nghĩ ánh mắt ảm ảm đau đớn, nhìn tình cảnh lúc này cô mất đi lý tính nhất định anh cũng cho là như thế.

Anh sẽ ghét cô chứ? Có thể hay không giống như mẹ chỉ muốn tránh cô thật xa?

Cô cúi đầu, ngực cơ hồ truyền đến đau đớn.

“Không cần ghét tôi, được không?”. Cô hướng anh khẩn cầu, tiếng nói khe khẽ như tiếng mèo kêu.

Cuối cùng Giang Phong Duệ cũng hiểu, tiến lên một bước. “Vi Vi”.

Nâng lên ánh mắt, cô nhìn về phía anh.

“Tôi không ghét cô”. Anh nhẹ giọng giải thích.

Nhưng là cũng không thích, đúng không? Cô nhìn vào mắt anh thật sâu bên trong vẫn như cũ là cảm xúc phức tạp.

Anh đương nhiên không thể nào thích cô, anh thích là Đinh Nhược Du người quan trọng nhất với anh.

Thật hâm mộ Đinh Nhược Du, cô có thể đối với anh làm nũng còn có thể được anh thương yêu.

Thật là hâm mộ cô ấy.....

Quan Ny Vi chưa sót nhìn chăm chăm dưới đất mà ở đó vẫn còn lưu lại vết máu chưa khô của Robert, ý nghĩ chợt lóe cô vội vàng ngồi xổm xuống lấy tay dính một ít máu.

“Cô làm cái gì?”. Giang Phong Duệ khiếp sợ trừng mắt.

Hừ anh sợ rồi? Cô cười khở.

“Đừng sợ, cái này có thể giúp được anh đó”.

Cô vươn tay, nhẹ nhàng đem máu xoa lên ấn ký ở nửa bên mặt anh anh đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

“Anh đừng sợ, tôi sẽ không hại anh đâu”. Dem máu bôi đều cô nhỏ giọng an ủi, sau đó hai tay dè lên vai anh môi anh đào dán lên gương mặt Giang Phong Duệ.

Anh giật mình.

“Đừng động”. Cô thì thầm, liên tiếp hôn xuống .

Cô là đang làm cái gì đây?

Anh nhất thời cảm thấy đầu óc choáng váng, toàn thân không được tự nhiên.
Đúng lúc anh cho rằng sắp bị loại ôn nhu này hành hạ mà chết thì cô buông ra.
Cô đối với vẻ mặt bối rối của anh mỉm cười, nắm tay anh vuốt ve gò má của chính mình.

“Cảm thấy sao? Ấn ký biến mất rồi.”

Biến mất.

Ấn ký xấu xí, ấn ký ma quỷ cùng anh dây dưa nhiều năm thế nhưng lại biến mất rồi.

Từ nay về sau, anh đã trở lại hình dáng bình thường rồi là một nam nhân trưởng thành anh tuấn, sẽ không có ai dùng ánh mắt kỳ dị nhìn anh nữa và mọi người cũng không phải sợ anh.

Anh tự do rồi.

Tinh thần vẫn luôn luôn bị trói buộc rồi cuộc cũng tự do.

“Tại sao cô có thể làm được thế này?”. Tim đập mãnh liệt, Giang Phong Duệ vuốt vuốt gương mặt không dám tin nhìn cô. “Đến cuối cùng là làm sao?”.

“Rất đơn giản.” Quan Ný Vi mỉm cười giải thích.”Ấn ký là do Robert dùng dao găm lưu lại trên mặt anh bởi vì trên dao dính máu của hắn cho nên vết thương rất nhanh

liền đông tụ, sau đó lưu lại vết sẹo này chỉ có thể lợi dụng máu của hắn để đánh tan dấu vết này thôi”.

“Cho nên cô vừa mới lấy máu của hắn bôi lên mặt tôi?”

“Ừ”.

Anh nhìn cô vẫn còn hồ đồ.

“Vậy tại sao.....cô phải hôn tôi?”.

Vì sao phải dùng môi cô dịu dàng hôn anh? Giống như là muốn che chở vết thương của anh làm cho anh không có cảm giác đau.

“Bởi vì trừ máu của hắn cũng cần máu của tôi, kết hợp lại liền xảy ra phản ứng hóa học làm vết thương biến mất”.

“Máu của cô?”. Anh ngạc nhiên. “Như vậy cô cũng bị thương?”. Ánh mắt nhanh chóng quét qua toàn thân Quan Ný Vi. “Là nơi nào? Cô chảy máu ở đâu?”.

“Nơi này.” Cô chỉ môi của mình.

Anh ngẩn người, lúc này mới phát hiện đôi môi phần nộn của cô bị lõm một khoảng tựa như trăng khuyết.

“Vết thương quá nhỏ sẽ rất nhanh khép lại, tôi phải liên tục cắn thì máu mới có thể không ngừng chảy ra”.

Cho nên thời điểm hôn anh thật ra thì cô vẫn tự cắn môi mình khi anh hưởng thụ tư vị ngọt ngào thì cô lại phải chịu đau đớn.

Anh quả thật.....rất đáng xấu hổ, anh không đáng giá để cô phải làm thế.

“Thật xin lỗi, Vi Vi”. Anh giơ tay lên, ngón cái run rẩy chạm qua môi cô. “Đau không?”.

“Anh làm gì phải nhận lỗi với tôi?”. Cô chớp mắt mấy cái. “Loại vết thương này đối với tôi mà nói là chuyện nhỏ tuyệt không đau”.

“Thật không đau sao?”. Anh không tin.

“Thật không đau”. Cô dùng sức gật đầu. “Anh quên rồi sao? Tôi là Vampire, không phải người bình thường vết thương thế này không là gì cả”.

“Đừng nói thế”. Anh cau mày, không thích cô tự nói mình là “Vampire”, không phải cô đã nói Trường Sinh loại không bao giờ gọi như vậy?

“Bởi vì tôi không thuộc Trường Sinh loại”. Cô giống như nhìn thấu suy nghĩ của anh.

“Cũng không phải là loài người, tôi cái gì.....đều không phải”.

Cô quay đầu, khóe miệng mỉm cười nhưng sắc mặt lại trắng bệch dị thường.

Vì thế anh biết nụ cười của cô không phải xuất phát từ vui mừng mà là khổ sở tự giễu.

Cô cái gì cũng không phải bị loài người cùng Trường Sinh loại đồng thời trục xuất, ở giữa hai thế giới không được bất kỳ bên nào tiếp nhận.

Đây chính là vận mệnh anh từng nghĩ cô đã thân nhiên tiếp nhận nhưng anh sai lầm rồi.

Mặc dù, ngoài mặt cô luôn tỏ ra lạc quan nhưng sâu trong nội tâm vẫn mơ hồ đau chỉ là trước giờ cô không thể hiện mà thôi.

“Vi Vi.....” Anh lầm bầm gọi cô, ngực dâng lên loại cảm xúc mà ngay cả anh cũng không rõ giống như anh muốn ôm cô vào lòng, an ủi cô.

Nhưng cô không biết tâm tư của anh, nghiêng người tránh anh. “Chúng ta đi thôi”.

“Đi nơi nào?”. Anh nhất thời không hiểu.

“Tìm em gái anh. Anh không phải rất lo lắng cho cô ấy sao?”

Giang Phong Duệ lúc này mới chợt nhớ ra anh là đi tìm Nhược Du, lúc này cô ấy bị anh làm cho tức giận không nhỏ mà bỏ đi.

Anh phải nhanh tìm được cô ấy mới được nếu không để xảy ra chuyện gì thì lúc đó anh chắc chắn sẽ không tha thứ cho bản thân mình.

“Vậy chúng ta đi công viên đối diện trước đi”. Anh vội vàng đề nghị sau đó dẫn đầu băng qua đường.

Đi phía sau, Quan Ný Vi hoàn toàn có thể cảm nhận được sự lo lắng của anh xem ra thật sự anh rất quan tâm Đinh Nhược Du.

Nếu như có một ngày cô cũng biến mất thế này thì anh cũng sẽ nóng lòng đi tìm chứ?

Có lẽ là không đi? Không, phải nói là tuyệt đối sẽ không, cô cũng không phải là cái gì của anh đối với anh mà nói cô chẳng là cái gì cả.

Cổ họng truyền đến một loại chua xót chính là cảm giác ghen mà có lẽ cô không thể nào biết.

“Giang Phong Duệ”. Cô gọi anh.

“Hả?”. Anh quay đầu lại. “Chuyện gì?”.

“Tôi muốn hỏi anh.....”.

Muốn nói lại thôi, cô rất muốn bày tỏ tình cảm trong lòng nhưng lại không biết diễn tả như thế nào.

“Hỏi cái gì?”

“Tôi muốn hỏi anh ——” chưa kịp nói hết anh đột nhiên giơ tay ngăn cản cô.

Cô sững sốt. “Làm sao vậy?”

Giang Phong Duệ không nói lời nào, mắt hướng về phía đài phun nước trong công viên chỉ thấy một bóng người cúi đầu tay ôm đầu gối còn bà vai thì run rẩy giống như đang khóc.

Lòng anh căng thẳng. “Nhược Du”.

Tiếng gọi đầy ôn nhu khiến Đinh Nhược Du chấn động, nâng lên đôi mắt đắm lệ nhìn về phía anh.

“Duệ ca ca.....”. Cô run sợ nhìn anh đi tới toàn bộ ủy khuất đột nhiên dâng lên đang muốn chạy tới ôm anh sau đó khóc lóc một trận nhưng lại liếc mắt thấy Quan Ný Vi phía sau.

Thần sắc trầm xuống cô nổi giận quay người bỏ chạy.

“Nhược Du, em chờ một chút, đừng chạy!”. Giang Phong Duệ vội vã đuổi theo.

Cô không để ý lời anh cứ cắm đầu mà chạy về phía trước trong lòng lại vừa oán vừa hận.

Duệ ca ca thật đáng ghét, tại họ còn ở chung một chỗ chứ? Lúc này có nghĩ cũng đừng nghĩ cô sẽ tha thứ cho anh cô muốn tránh anh để cho anh không tìm được nhìn anh có thể hay không vì cô mà đau lòng, hối hận.....

Cô muốn trừng phạt anh!

Đinh Nhược Du cảm hận mà nghĩ vì để cho Duệ ca ca - người luôn luôn yêu thương cô cảm thấy hối hận cô liền mất lí trí mù quáng chạy thẳng về phía trước ngay cả khi mình xông ra giữa lộ cô cũng không phát hiện.

Một chiếc xe tải lớn lao đến, tài xế đã chạy xuyên suốt mấy giờ mắt cũng đã bắt đầu lim dim hoàn toàn không có chú ý tới từ khúc cua có người xông ra.

“Nhược Du! Cẩn thận!”. Giang Phong Duệ điên cuồng hét lên, mắt thấy chiếc xe sẽ tông trúng Đinh Nhược Du, anh bất chấp tất cả xông về phía trước.

Đinh Nhược Du lúc này mới giật mình phát hiện tình huống nguy hiểm hoảng sợ đông cứng tại chỗ.

Ánh sáng lóe trong nháy mắt, Quan Ny Vi chạy thật nhanh tới lấy tay đẩy anh ra bản thân cô lại không tránh kịp mà bị tông thân thể mềm mại bay lên không trung sau đó từ từ rơi xuống cuối cùng đau đớn lăn mấy vòng trên đất.

Giang Phong Duệ ngây người nhìn một màn này.

Trong không khí lẫn nửa trần ngập mùi máu tanh lần này đổi lại là máu của Quan Ny Vi cô bị trọng thương nằm trên vũng máu đỏ tươi.

Tư thế này, vừa đáng sợ nhưng cũng lại tuyệt mỹ giống như một đóa hoa tường vi đỏ thắm đang rơi.

“A.....”

Lòng ngực anh như muốn nổ tung tựa con dã thú mà gào thét điên cuồng tên cô, lão đảo quì rạp xuống đất.

“Vi Vi, Vi Vi.....”

Trời ạ, anh nên làm cái gì mới phải đây? Chuyện gì xảy ra thế này? Làm sao cô có thể bị thành thế này cơ chứ?

Cô còn sống không? Cô không thể chết, không thể chết được.....

“Vi Vi...”. Anh ôm chặt lấy thân thể yếu ớt của cô. “Vi Vi...”

“Tôi....không có chuyện gì”. Cô cố nén đau đớn, nỗ lực mở mắt. “Vết thương nhỏ này, tôi ngủ một giấc.....sẽ tốt thôi”.

Giang Phong Duệ hoang mang lo sợ, sững sờ nhìn cô.

Thật sẽ tốt không? Thật có thể không?

“Rồi cũng sẽ tốt thôi mà”. Tay ngọc khẽ vuốt gương mặt anh, cô cười, nụ cười thản nhiên làm lòng người đau đớn. “Cho nên.....để cho tôi ngủ đi, lâu một chút.....”

Dứt lời, cô nhắm mắt lại, hàng lông mi dưới ánh trăng khẽ chớp, sau đó ngất đi.

15. Chương 15

“Mẹ, Vi Vi đau..... thật đau.....”

“Vi Vi đừng sợ, rất nhanh xe cứu thương sẽ đến, mẹ dẫn con đi gặp bác sĩ, đến lúc đó sẽ không đau nữa, con đừng sợ, đừng sợ.....”

“Mẹ đừng khóc, mẹ khóc con sẽ khóc theo đó....”

“Vi Vi, con bị thương đừng nên nói....mẹ xin con, con phải cố gắng đừng để xảy ra chuyện gì”.

“Được rồi, con không nói nữa”.

Cô không nói, ngoan ngoãn nhắm mắt lại nghỉ ngơi, vì mẹ, cô sẽ cố gắng chống đỡ, nhất định sẽ ổn mà.

Lúc đầu, do toàn thân đau nhức khiến Quan Ny Vi ngủ không được an ổn, về sau đau đớn dần dần giảm bớt, cô liền chìm vào giấc ngủ say, trong mơ cô nghe được tiếng hát êm ái của mẹ.

Cô nghĩ, mẹ là đang an ủi, khích lệ cô.

Nhưng là không phải, tiếng hát chợt tắt đi, mẹ không hát nữa, cô ở trong mơ mờ mịt không thấy phương hướng, không còn ai chỉ cô đường về nhà nữa.

Mẹ, mẹ đang ở đâu?

Trong mơ, gọi không biết bao nhiêu lần nhưng chẳng ai nghe thấy làm cô bắt đầu sợ hãi, không ngừng đổ mồ hôi lạnh, qua một lúc lâu, cuối cùng cô cũng từ sương mù thoát ra, từ từ mở mắt.

Bên trong phòng trống rỗng, không có ai, chỉ có mình cô nằm trên giường.

Mẹ không thấy!

Cô hốt hoảng xuống giường, tìm khắp nơi, rốt cuộc thấy bà đang trốn trong góc nhà bếp.

“Mẹ, sao mẹ lại ở chỗ này? Là đang cùng con chơi trốn tìm sao?” Cô hồn nhiên cười hỏi.

Mà mẹ, lại nâng lên khuôn mặt tái nhợt, kinh hãi nhìn chằm chằm cô, ánh mắt như đang nhìn một con quái vật đáng sợ nào đó.

“Đừng tới, đừng tới gần tôi! Đừng tới đây!”.

Cô không hiểu nhìn mẹ.

“Mẹ?”.

“Tránh ra, cách xa tôi một chút, tránh ra!”.

Mẹ.....

“Con sẽ tránh ra, mẹ đừng sợ nữa, con sẽ tránh ra....”

Cô ở trong mơ, hỗn loạn mà nói.

Cô mơ thấy ai, trải qua cái gì, sao khóe mắt lại tràn ra giọt lệ?

Giang Phong Duệ nhìn cô ngủ mê man, ngực từng trận co rút. Kể từ khi Quan Ny Vi bất tỉnh, anh liền ôm cô về công ty, để tiện việc chữa trị, anh để cô ngủ trong phòng thí nghiệm, khóa cửa lại, không cho bất cứ ai vào, một mình chăm sóc cô.

Đúng như lời cô nói, cô không cần phẫu thuật chỉ cần ngủ một giấc là có thể tự động hồi phục, nhưng đã một ngày một đêm, cô vẫn chưa tỉnh, sắc mặt trắng bệch, thân thể lúc nóng lúc lạnh, từng trận phát run.

Máu đông lại, vết thương từ từ khép, chính xác là có dấu hiệu của sự sống nhưng cũng rõ ràng, quá trình này khiến cô vô cùng đau đớn, cho dù còn không tỉnh nhưng mồ hôi lạnh vẫn từng giọt rơi xuống.

Vết thương nhỏ thế này, tôi ngủ một giấc là tốt thôi.

Cô nói giống như vết thương tựa thức ăn, không có gì lớn, cô không cảm thấy đau, hoàn toàn không là gì cả.

Cô gạt anh, vì sao phải nói với anh những lời thế chứ?

Giang Phong Duệ nhú mày, dùng khăn lông sạch sẽ thay cô lau mồ hôi lạnh. Cô còn sốt, hệ miễn dịch trong cơ thể còn đang phải chiến đấu.

Lau khô, anh dịu dàng nhìn cô, hồi lâu, nhẹ nhàng nắm bàn tay lạnh lẽo của cô.

Quan Ny Vi chậm rãi mở mắt.

Trần nhà, mặt tường đều là màu trắng, gian phòng được trang trí đơn giản, quanh cô đều là dụng cụ y tế.

Đây là nơi nào? Phòng thí nghiệm chăng?

Chẳng lẽ cô lại bị đem đi làm nghiên cứu?

Quan Ny Vi mệt mỏi nhắm mắt lại. Từ lúc năm tuổi gia nhập tổ chức đến nay, định kỳ hàng năm cô đều bị an bài ở phòng thí nghiệm của Hủy Diệt Giả, mang mỹ danh là “Kiểm tra sức khỏe”, nhưng thật ra là để bọn họ nghiên cứu phục vụ ục đích chế tạo người máy có cấu tạo giống cô.

Thành thật mà nói, cô rất ghét loại cảm giác đó, mỗi lần nằm trong phòng thí nghiệm đều có cảm giác mình giống như con cá trên thớt, mặc họ chém giết.

Mệt quá, thật là muốn trốn.....

Cô bắt đầu dĩ thử dài chọt một ý nghĩ lóe lên.

Kỳ quái, rõ ràng là cô đang ở Đài Loan chấp hành nhiệm vụ sao có thể đến Mĩ được ?

Không đúng!

Quan Ny Vi đột nhiên cảnh giác, nơi này không phải là phòng thí nghiệm của tổ chức, mà là.....cô bỗng chốc mở mắt, nhìn qua bên cạnh, thấy người đàn ông nằm ở mép giường đang lim dim ngủ.

Tay của anh đang nắm tay cô truyền đến một cổ ấm áp.

Là Giang Phong Duệ?

Tại sao.....anh lại canh giữ bên người cô?(vì ai mà tỷ như thế..hok canh là đập cho chết lun=]])

Cô nhúc nhích thân thể, anh liền có cảm giác, thoáng chốc bừng tỉnh, mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên, mấy giây sau ánh mắt toát lên mừng rỡ.

“Vi Vi? Cô tỉnh?”. Anh vui sướng nói, khóe miệng dâng lên nụ cười.

Cô sững sờ nhìn anh, lúc này mới nhớ ra là chính mình bị xe tông mà trọng thương.

“Tôi ngủ bao lâu rồi?”.

Anh liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay.

“Gần năm mươi giờ thôi”.

“Anh vẫn luôn ở cạnh tôi sao?”.

“Ừ”.

Cô không dám tin.

“Chẳng lẽ anh...không thấy đáng sợ?”

Anh kinh ngạc.

“Tại sao lại đáng sợ?”

Bởi vì cô không cần phẫu thuật liền có thể hồi phục như cũ, cho dù có bị thương nặng như vậy vẫn có thể hoàn toàn bình phục, không nhìn ra dấu vết đã từng bị thương.

Cô trong mắt loài người là quái vật, ngay cả mẹ, năm đó tận mắt thấy quá trình hồi phục của cô cũng bị dọa sợ dẫn đến tâm thần.

“Anh không sợ sao?”. Cô hỏi với giọng run run.

“Dĩ nhiên là sợ.” Anh thừa nhận.

Đúng là! Ngực cô chợt lạnh, trái tim trầm xuống.

Anh quả nhiên ghét cô, kể tiếp, anh có thể hay không mà mở miệng bảo cô cách xa anh?

Hàng lông mi khê rũ, Quan Ny Vi chờ anh bộc phát, cô thật sự sợ, sợ anh nói ra lời tuyệt tình khi đó cô không biết mình có đủ dũng khí đối diện hay không.....

Nhưng lời anh nói ra lại ngoài dự đoán của cô.

“Cô có biết lúc cô bị xe tông, tôi vô cùng sợ không?”.

Cô kinh hãi gương con mắt.

Anh sợ, nhưng không phải sợ năng lực tự hồi phục của cô mà là thấy cô xảy ra tai nạn xe?

“Tại sao cô có thể làm thế chứ?”. Anh nhìn cô, đưa tay vén sợi tóc ướt đầm trên trán Quan Ny Vi.

“Thời điểm cứu Nhược Du, chẳng lẽ cô không sợ chút nào sao?”.

“Tôi làm sao phải sợ?”. Cô bật cười. “Tôi nói rồi, vết thương này đối với tôi mà nói không đáng kể chút nào”.

“Nhưng là đau, không phải sao?”. Anh nắm chắc khuôn mặt cô, không cho cô dùng nụ cười để đối phó anh.

“Chẳng lẽ cô chưa từng nghĩ, vì cứu cô ấy, cô sẽ phải chịu rất nhiều khổ sở? Chẳng may, trong lúc cô yếu ớt nhất Robert tìm tới thì nên làm sao? Nói không chừng sẽ mất mạng!”.

Cho nên không phải sợ mà là tức giận? Nhưng vì sao anh lại tức giận chứ?

“Anh.....”

“Anh.....làm sao thế?”. Cô khó hiểu nhìn biểu tình tức giận của anh.

“Tôi cứu Nhược Du, chẳng lẽ không được?”.

16. Chương 16

“Tôi không có tức giận, tôi chỉ là....”. Giang Phong Duệ cảm thấy khó chịu, đứng dậy quay lưng về phía cô.

Anh cũng không hiểu tại sao mình lại như thế, theo lý mà nói, cô cứu Nhược Du một mạng anh nên cảm ơn mới phải, nhưng khi nghĩ lại hành động bất chấp nguy hiểm của cô anh không nhịn được liền tức giận.

Cô sao có thể tự coi thường tính mạng của bản thân chứ? Xem như cô có năng lực tự phục hồi đi nữa nhưng hành động như thế vẫn là hết sức nguy hiểm.

Cô không nghĩ đến vạn nhất sao(bất ngờ có chuyện xảy ra)? Đúng là đứa ngốc!

“Này”. Đôi tay nhỏ bé níu tay áo anh từ phía sau.

“Rốt cuộc thì anh làm sao thế?”

Anh quay đầu lại, nhìn vẻ mặt ngơ ngác cùng đôi mắt long lanh của cô khiến anh nhớ đến chú cún con được nuôi khi còn bé.

Cô rõ ràng vừa xinh đẹp lại cường hãn, có thể dũng cảm không để ý đến nguy hiểm, nhưng ở trong mắt anh, anh cảm thấy cô như một đứa bé vừa ngu ngốc lại đáng yêu.

Giang Phong Duệ thở dài.

Cô lại hiểu lầm là anh đang buồn phiền.

“Anh đang lo lắng cho Nhược Du? Cô ấy không sao chứ?”.

“Nhược Du rất tốt.” Người có chuyện chính là cô! Giang Phong Duệ ảo não vỗ trán.

“Cô biết không? Tôi thật sự không hiểu nổi cô”.

Không hiểu nổi? Quan Ny Vi chớp mắt.

“Tôi làm sai chỗ nào sao?”.

“Không phải, mà là.....”

Một cơn cuồng phong kì lạ bỗng đánh tới làm thủy tinh vỡ tung, trước mắt thấy có mảnh vụn bay về phía Quan Ny Vi, Giang Phong Duệ không hề suy nghĩ mà ôm chầm lấy cô, lấy thân mình bảo vệ cô.

Sau lưng, một cổ áp lực khiến anh gần như không thở nổi, cố gắng mở mắt từ trong cơn cuồng phong, anh nhìn thấy một nam nhân áo đen đang phá cửa sổ xông vào.

Cửa sổ được làm từ loại thủy tinh siêu bền đến cả đạn bắn cũng không thủng nhưng hẳn có thể công phá một cách nhẹ nhàng, hơn nữa căn phòng này cách mặt đất mười mấy tầng lầu, hẳn lại có thể tự nhiên mà đi lại trên không trung.

Từ tay Giang Phong Duệ đoạt lấy Quan Ny Vi, hắn lập tức bung ra đôi cánh sau lưng, mang theo cô bay ra ngoài.

Anh nhất thời tâm hoảng ý loạn, đuổi theo tới trước cửa sổ.

“Người bắt cô ấy đi đâu?”.

Hắn không trả lời, ôm Quan Ny Vi bay đi trong bóng đêm.

“Jarvis, làm ơn, thả tôi xuống.....”. Quan Ny Vi nhỏ giọng yêu cầu.

Nghe được giọng nói suy yếu của cô, lòng mày Jarvis nhả lại, tương đối không vui, bay lên nóc nhà mới nhẹ nhàng buông cô ra.

“Cô lại dễ ỉnh bị thương”. Hắn nhìn chằm chằm bóng dáng gầy yếu của cô.

“Tại sao kể từ lúc cô gặp tên kia, luôn luôn bị thương?”.

“Tôi không sao”. Quan Ny Vi dẩu môi, nhợt nhạt cười.

“Anh không thấy vết thương của tôi đều bình phục rất tốt sao?”.

“Như thế này mà còn nói không sao?”. Jarvis xem thường liếc cô.

“Nhìn sắc mặt tái nhợt của cô giống như quỷ.”

“Như vậy không phải vừa vặn phù hợp hình tượng Vampire sao?”. Cô cười tự giễu.

Đáng tiếc Jarvis lại không tán thưởng câu đùa của cô, tiếp tục cau mày.

Cô âm thầm thở dài.

“Làm sao anh biết tôi bị thương?”.

“Tổng bộ mất đi tin hiệu của cô, phái tôi đi điều tra, lúc đó tôi mới biết cô bị thương, còn bị tên kia nhốt ở phòng thí nghiệm, hẳn không phải coi cô là chuột bạch chứ?”.

“Không phải, không phải thế”. Cô luống cuống vì Giang Phong Duệ giải thích.

“Tôi nghĩ anh ấy chỉ muốn lợi dụng dụng cụ y tế trong phòng thí nghiệm mà thôi. Bởi vì sẽ rất bất tiện khi đưa tôi đi bệnh viện, hơn nữa hai ngày nay anh ấy vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc tôi”.

“Cô cứ như vậy tin tưởng hắn?”. Jarvis hừ lạnh. “Không nghi ngờ hắn đối với cô có mục đích xấu”.

“Nhất định sẽ không”. Quan Ny Vi khẳng định.

Sự khẳng định của cô lại lần nữa khiến Jarvis tức giận, hắn bĩu môi khinh thường.

“Làm sao cô lại bị thương? Là chuyện tốt của Robert?”.

Quan Ny Vi lắc đầu. “Hắn chẳng những không có làm tôi tổn thương mà ngược lại thiếu chút nữa tôi còn có thể lấy được mạng của hắn”. Cô giải thích rõ chân tướng.

“.....Cho nên cô bị thương là vì nữ nhân kia?”.Jarvis nổi giận.

“Cô ngu ngốc sao? Tại sao lại muốn làm như vậy?”.

Quan Ny Vi không có trả lời ngay, hai tay chống lên lan can, nhìn về phương xa.

“Bởi vì tôi không muốn anh ấy bị thương”.

“Có ý gì?”. Jarvis khó hiểu. “Chiếc xe cũng không phải hướng tên kia mà tông, hắn làm sao sẽ bị thương?”.

“Anh biết không Jarvis, cái chỗ này của loài người là yếu ớt nhất, rất dễ dàng tổn thương.” Cô chỉ ngực trái của mình.

Jarvis nhú mày. “Cô chỉ là trái tim?”.

“Đúng vậy”.Cô gật đầu. “Anh ấy từng nói, Đinh Nhược Du là người quan trọng nhất với anh, anh sẽ rất đau nếu cô ấy xảy ra chuyện gì không may, tôi không muốn anh ấy bị tổn thương”.

Jarvis nhìn chằm chằm về mặt hoảng hốt của cô, cảm thấy không ổn. “Quan Ny Vi...cô....không lẽ đã yêu tên kia chứ?”.

Cô chần động, một lúc lâu mới ngoái đầu lại, đáy mắt yếu ớt làm hắn sợ hãi.

“Jarvis, chúng ta có thể yêu loài người sao?”.

“Tại sao không thể?”.

“Ý tôi là chúng ta cùng loài người không giống nhau, nếu nói yêu thì chính là cái gì tình cảm? Tôi thậm chí không nghĩ tới, trong sinh mệnh của tôi ai mới là quan trọng nhất”. Nói xong, ánh mắt cô dần ảm đạm.

Jarvis sắc mặt cũng ngày càng u ám.

“Cô nghĩ đến chuyện này làm gì? Có người quan trọng nhất, tuyệt không thú vị”.

“Hả?”. Cô sững sờ.

“Cô sẽ vì hắn cười, vì hắn khóc mà hỉ nộ ái ố thất thường, không còn là chính mình nữa, hắn sẽ trở thành nhược điểm lớn nhất của cô — một Hủy Diệt Giả, không cần có người quan trọng nhất”. Hắn lạnh nhạt tuyên bố.

Tâm cô trầm xuống. “Cho nên chúng ta.....thật không thể yêu?”.

“Tôi không có buộc cô không thể mà là đề nghị cô tốt nhất không cần”. Jarvis mặt không chút thay đổi.

“Cô vẫn chưa rõ sao? Cô yêu, tuyệt đối không phải là chuyện đáng mừng”.

“Tôi thật sự yêu sao?”. Cô ngập ngừng hỏi, tim đập mạnh.

Jarvis trờnng nàng.

“Cô giống như là thật vui mừng”.

“Ừ”. Cô gật đầu một cái, nở nụ cười như hoa.

“Cô thật ngốc, chẳng có gì đáng mừng cả.” Hắn tạt cho cô một gáo nước lạnh.

“Làm sao anh biết? Chẳng lẽ anh cũng từng yêu sao?”.

Vấn đề này tựa hồ đánh trúng tâm tư của Jarvis, hắn hất mặt, cố làm ra vẻ tiêu sái.

“Tôi lười nói với cô những thứ này”. Dừng một chút. “Cô định làm thế nào? Còn phải tiếp tục ở bên cạnh tên kia sao?”.

“Ừ, nếu Robert muốn giết anh ấy hắn nhất định sẽ quay trở lại”.

“Cho nên cô vẫn kiên trì ôm cây đợi thỏ”. Jarvis châm chọc. “Tôi xem thật ra thì cô chỉ đang tìm lí do để cùng tên kia ở chung một chỗ thôi”.

Quan Ny Vi nghe vậy, xấu hổ mà đỏ mặt.

Cô không lên tiếng, Jarvis càng chắc chắn suy đoán của hắn là đúng, cực kỳ khó chịu. “Cô thật sự rất ngốc! Không phải nói tên kia đã có người trong lòng hay sao, cô còn đợi bên cạnh hắn làm cái gì?”.

Cô rũ mắt xuống, lúc sao mới nở nụ cười nhạt. “Lúc tôi vừa tỉnh lại, vốn trong lòng rất sợ”.

“Cái gì?”. Jarvis không hiểu sao cô tự nhiên lại nói thế. “Sợ cái gì? Sợ hắn thừa dịp cô suy yếu mà gây tổn thương sao?”.

“Sợ anh ấy sẽ giống mẹ tôi năm đó, bị năng lực đặc biệt của tôi hù dọa, sợ anh ấy sẽ ghét tôi, coi tôi như quái vật, vội vã né tránh tôi.....Nhưng anh ấy không có như thế ngược lại vẫn luôn ở cạnh tôi chăm sóc tôi khiến tôi rất vui”. Cô ngừng mắt, mỉm cười. “Thật sự rất vui”.

Cô thật sự đã hăm rất sâu. Jarvis không đành lòng nhìn cô, hắng giọng, nhẹ giọng nhắc nhở. “Cô cho rằng tổ chức sẽ để mặc cô cùng loài người ở chung sao?”.

“Tôi biết là không thể”. Cô thì thầm, đôi mắt vẫn nhìn về phía trước. “Tôi nghĩ ở cạnh anh ấy được ngày nào thì hay ngày đó”.

17. Chương 17

Anh phải tìm được cô!

Nhìn Quan Ny Vi bị người đàn ông khác mang đi trước mặt mình, Giang Phong Duệ chỉ muốn nổi điên, không để ý đến hiện trường hỗn loạn, vội vàng xông ra ngoài.

Mặc dù biết người đem cô đi không phải là kẻ địch, chắc chắn sẽ không thương tổn đến cô nhưng anh vẫn cảm thấy vô cùng lo lắng.

Không phải anh sợ cô gặp nguy hiểm mà là sợ cô sẽ không trở lại bên cạnh mình nữa.

Nếu như từ nay về sau, anh không được gặp cô nữa thì nên làm sao?

Giang Phong Duệ càng nghĩ càng sợ, ngay cả tiếng điện thoại nghe vào tai anh tựa như tiếng gọi hồn.

Anh ảo não nghe điện thoại.

“Này”.

“Duệ ca ca!”. Bên đầu kia điện thoại truyền đến giọng oán trách của Đinh Nhược Du.

“Anh cuối cùng cũng tiếp điện thoại, em gọi nhiều lần rồi sao đều không ai nghe máy? Hai ngày nay anh ở đâu vậy?”.

“Anh ở công ty”. Anh vừa trả lời vừa nhấn nút thang máy.

“Anh ở công ty làm gì? Tại sao có thể để em ở nhà một mình?”(còn mạng zia nhà là may lắm rồi còn ở đó này vs ọ=]]) Đinh Nhược Du cực kỳ tức giận.

“Anh có biết hay không em một mực chờ anh? Em thật sự sợ...thật sự sợ...”

“Anh đang chăm sóc Vi Vi”. Anh cắt đứt lời cô.

Cô cũng lên giọng. “Lại vì cô ấy!”. Ngữ điệu tràn đầy oán hận.

Giang Phong Duệ cau mày.

“Cô ấy là vì cứu em mới bị thương”.

“Em biết rõ, coi như em thiếu cô ấy một cái nhân tình”. Cô miễn cưỡng hừ nhẹ. “Nhưng người thiếu là em, anh nói cho em biết cô ấy đang ở bệnh viện nào em có thể đi xem, không cần anh thay em báo ơn”.

Anh không phải đang báo ơn. Giang Phong Duệ không vui mím môi, hít sâu một cái, cố gắng bình tĩnh lại.

“Không sao, chuyện ngày đó nhất định em cũng đã bị hù sợ vì vậy ở nhà nghỉ ngơi thật tốt đi”.

“Em không muốn!”. Đinh Nhược Du phản bác. “Trừ phi anh về nhà với em”.

“Em nghe lời đi, Nhược Du....”

“Em nói em không muốn! Anh tại sao vẫn chưa trở lại? Còn phải ở bên cạnh bồi nữ nhân kia sao?”.

“Cái gì nữ nhân kia? Cô ấy có tên!”. Giang Phong Duệ gần như mất khống chế mà quát.

“Anh.....lại hét với em”. Đinh Nhược Du phát hiện anh tức giận, ủy khuất nói.

“Sao anh lại quan tâm cô ấy như thế? Cô ấy đã sử dụng phương pháp gì đến quyến rũ anh.....”.

“Nhược Du!”. Anh tức giận mà rống lên trong điện thoại.

Cô bị hù sợ không dám tiếp tục lên tiếng.

“Em tại sao lại biến thành như vậy? Trước kia em thiện lương, biết hiểu biết thông cảm cho người khác, tại sao hiện tại lại nói lời như thế? Vì Vi cứu em một mạng, nói như thế một chút em cũng không thấy áy náy sao?”. Anh giận dữ mắng cô.

“Em.....dĩ nhiên rất cảm tạ cô ấy”. Đinh Nhược Du ngập ngừng.

“Như vậy thì nên thể hiện một chút thành ý, đừng có nói với tính khí như vậy nữa, có được hay không?”.

“Duệ ca ca, anh.....vì sao lại giận dữ như vậy?”. Đinh Nhược Du nghẹn ngào. “Anh chán ghét em sao?”.

Giang Phong Duệ sững sốt, một lúc lâu giọng điệu có chút hòa hoãn.

“Anh không cố ý”.

“Duệ ca ca, anh thật quá đáng.....” Đinh Nhược Du khóc thút thít đầu bên kia điện thoại.

Giang Phong Duệ nghe chỉ thấy tâm phiền ý loạn, cửa thang máy mở ra, anh vội vã nhìn lên nóc nhà tìm kiếm, đồng thời lên tiếng trấn an cô.

“Em đừng suy nghĩ lung tung, chờ anh trở về rồi nói tiếp.”

Anh cúp điện thoại, trở vào thang máy tiến lên tầng cao nhất. Đúng như anh suy đoán, Jarvis mang Quan Ny Vi bay lên nóc nhà, thân thể hai người dựa vào rất gần, tư thái thân mật không biết đang nói gì với nhau.

Ngực anh nhất thời dâng lên một vò dấm chua, vội vàng chạy tới, kéo tay Quan Ny Vi.

“Không cho phép cô rời khỏi tôi! Cô không phải muốn lợi dụng tôi để dẫn dụ Robert hiện thân sao? Vậy thì cứ tiếp tục lợi dụng đi, không cho phép cô đi cùng hắn!”.

Cô nhìn anh, trông mắt sáng lên tỏ ra rất vui vẻ nhưng thái độ điên cuồng ra lệnh của anh khiến cô khó hiểu.

“Anh nói cái gì? Tôi đâu có nói sẽ rời đi”.

“Gi?”. Giang Phong Duệ ngưng ngẩn, mắt thấy Quan Ny Vi cùng Jarvis cũng dùng ánh mắt quái dị nhìn mình, nhất thời cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Nghĩ lại hành động của mình giống như ăn nhằm giấm chua, thật là ngây thơ.

Anh quần bách chống đỡ mặt mũi.

“Tên kia.....mang cô lên nóc nhà làm gì?”.

“Jarvis chẳng qua là lo lắng đến hỏi một chút tình huống của tôi mà thôi”. Quan Ny Vi mỉm cười.

“Tôi nói cho hắn biết thương thế của tôi đã tốt lên rất nhiều”.

“Mới là lạ! Cô cần bản còn vô cùng yếu ớt”. Jarvis châm chọc, chuyển sang nhìn Giang Phong Duệ, trông mắt thoáng qua một tia lạnh lùng.

“Ta cảnh cáo ngươi, thời gian này phải tận lực chăm sóc cô ấy, nếu không ta sẽ không để yên cho ngươi”.

Nói như vậy, Quan Ný Vi có thể ở lại bên cạnh anh?

Giang Phong Duệ trong lòng mừng như điên những mặt ngoài lại tỏ vẻ ngạo nghễ.

“Chuyện này ngươi không phải lo, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng”.

Jarvis cười như không cười, đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm Giang Phong Duệ giống như muốn nhìn thấu nội tâm anh. “Ký hiệu trên mặt ngươi biến mất rồi sao? Là Quan Ný Vi giúp ngươi tẩy? Thật không hiểu ngươi có điểm gì tốt lại khiến cho cô ấy vì ngươi làm những thứ này?”.

Anh mím môi không nói, Jarvis cũng thôi châm chọc anh, mở rộng đôi cánh màu đen bay lên không trung, chốc lát liền biến mất trong bóng đêm.

Giang Phong Duệ nhìn về phía Quan Ný Vi, cô đối anh cười, sóng mắt dịu dàng khiến tâm anh run động. Lúc này, anh mới phát hiện tay mình còn nắm chặt tay cô vì vậy liền lúng túng buông ra, bỗng nhiên thân thể cô lay động muốn ngã.

“Cô làm sao vậy?”. Anh kinh hãi, vội vàng đỡ cô.

“Không có gì, chỉ có chút choáng mà thôi”. Cô dí dỏm le lưỡi. “Tôi rất khỏe, anh an tâm”.

Cô muốn anh như thế nào an tâm đây?

Anh cau mày trừng cô, hai tay mở ra, chặn ngang bả cô lên.

Cô giật mình. “Này, anh làm gì thế? Mau thả tôi xuống, tôi.....rất nặng đó”.

“Cũng không phải là lần đầu tiên, cô nặng bao nhiêu không lẽ tôi không biết?”. Anh lầu bầu, đem cô ôm chặt vào trong ngực. “Câm miệng, không được nói chuyện, ngoan ngoãn ngủ đi”.

Cô mở to mắt, ngây ngốc nhìn anh, nhìn gương mặt đầy nghiêm nghị, chiếc cằm với đường cong khí phách, đột nhiên cảm thấy anh rất đẹp trai, đẹp trai đến nỗi khiến gương mặt cô đỏ bừng, trái tim theo đó cũng lồi nhịp.

Cô rũ mắt xuống, không dám nhìn thẳng anh. “Nếu tôi ngủ anh còn có thể ở cạnh tôi sao?”.

“Nói nhảm! Động một chút là có người muốn cướp cô đi, tôi không ở bên cạnh làm sao canh giữ được cô?!”.

Ai, anh nói chuyện nhất định phải hung như thế sao?

Quan Ný Vi bĩu môi, trái tim ngọt ngào hòa tan. “Vậy tôi ngủ đây”. Cô an tâm nhắm mắt lại.

“Ngủ ngon, Duệ”.

Nghe cô kêu như thế, tim anh cũng không kiềm chế nổi mà đập mãnh liệt.

“ Ngủ ngon.”

“Duệ ca ca, anh thật quá đáng, tại sao không để ý tới em? Thật quá đáng.....”

Đem khuya, Đinh Nhược Du một mình tới quán bar, một ly rồi lại một ly rượu mạnh, hi vọng có thể làm cô quên tất cả.

“Anh có biết không? Em thật ra rất thích.....rất thích anh.....”.

Cô thật thích anh, lần đầu tiên gặp anh cô liền biết mình thích anh, lúc ấy trong mắt cô, anh là đẹp trai nhất, cao lớn uy vũ, tuyệt đối có thể làm kỵ sĩ bảo vệ cô.

Nếu không phải vì cái đêm nhiều năm về trước anh bị người khác hủy dung, bọn họ nói không chừng đã sớm kết giao, không phải như hiện tại là loại quan hệ anh em mập mờ này.

Liền cái nhìn kia, cô liền biết đời này mình nhất định phải dựa vào anh.

Cô không dám nhìn thẳng anh sợ sự ghét bỏ từ đáy mắt sẽ làm anh tổn thương, cho nên cô tình nguyện cách xa anh cùng một đám bằng hữu lưu luyến ở quán rượu.

“Nhiều năm qua có phải hay không anh đều trách em?”. Đinh Nhược Du cầm ly rượu đối nam nhân không ở trước mặt mà nói. “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.....”

Cô nước nở, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Đêm hôm đó nhìn anh ôm Quan Nỵ Vi khổ sở gào thét cô mới hiểu được thì ra mình còn thích anh nhiều lắm.

Cô thật sự ghen tị với nữ nhân kia, vì cô ấy mà Duệ ca ca đau lòng như phát điên.

“Duệ ca ca, anh yêu cô ấy sao? Anh không cần em nữa sao? Em không muốn, không muốn.....”. Cô vừa gào khóc vừa rót đầy ly rượu.

Rượu làm thần trí cô mê mang nhưng không cách nào xóa đi hình ảnh của anh — người nàng yêu nhất, cũng chẳng biết tại sao ấn ký trên mặt anh lại biến mất khôi phục là bộ dáng tuấn mỹ như xưa.

Không đúng, so với trước kia anh càng đẹp mắt, còn có nhiều hơn mấy phần khí khái của người trưởng thành khiến tâm cô càng hết hoảng.

“Thế nào, cần một người bồi người uống rượu sao? Tâm tình không tốt?”. Một đạo thanh âm trầm thấp vang bên tai cô.

Cô quay đầu lại, trong lòng chấn động, cô cho là Duệ ca ca nhưng qua mấy giây mới nhận rõ là không phải.

“Là người? Người là.....Robert, đúng không?”. Cô say đến mức nói đều không rõ.

“Thật vinh hạnh người còn nhớ rõ ta”. Robert tà tứ mỉm cười. “Đêm hôm đó người vội vã về nhà, không chịu nghe lời ta, ta còn tưởng người đối với ta ấn tượng còn không tốt đấy”.

“Thật xin lỗi”. Cô mở miệng giải thích. “Đêm hôm đó, ta là vội về xem Duệ ca ca”.

Nhưng nếu biết sẽ bắt gặp cảnh kia, sau đó lại xảy ra một đồng việc vợ vẫn có chết nàng cũng không trở về.

“Sớm biết sẽ thế này, ngày đó ta thà lưu lại nói chuyện với người.....”. Nói xong, cô lại bắt thút thút khóc.

“Thế nào?”. Robert nhú mày. “Đã xảy ra chuyện gì?”.

“Đều do Duệ ca ca.....Ồ....Anh ấy mắng ta”. Cô vịn tay áo hắn, tựa như bắt được phao cứu sinh, đối với hắn bày tỏ tất cả. “Từ nhỏ đến lớn, anh ấy chưa bao giờ nặng lời với ta cứ nhiên bây giờ lại vì nữ nhân khác mà hết lần này tới lần khác mắng ta, người nói, có phải hay không rất quá đáng?”.

“Thật sự rất quá đáng”. Robert cùng chung mối thù gạt đầu. “Người cùng hắn lớn lên từ nhỏ, nữ nhân kia coi là cái gì chứ?”.

“Đúng vậy, cô ấy tính là cái gì chứ?”. Đinh Nhược Du khổ sở gạt lệ.

“Không biết nữ nhân kia từ đâu xuất hiện nhưng giống như Duệ ca ca rất thích cô ấy”.

“Hắn thích cô ấy sao?”. Robert quỷ dị giương môi, ánh mắt lóe lên một tia ác độc, nhìn Đinh Nhược Du.

“Người có muốn cho nữ nhân kia vĩnh viễn biến mất hay không?”

“Biến mất?”. Đinh Nhược Du không hiểu.

“Chính là tiêu diệt cô ấy”.

“Cái gì?!”.

“Đừng bị dọa thành bộ dáng thế này chứ”. Robert buồn cười, đưa tay nâng cằm của cô. “Chẳng lẽ người không muốn cô ấy rời khỏi Duệ ca ca sao?”.

“Ta cũng rất muốn như vậy, nhưng.....”. Đinh Nhược Du kinh hãi, đột nhiên cảm thấy người đàn ông tóc vàng trước mặt vô cùng đáng sợ,

Hắn không vui nheo mắt lại. “Thế nào? Người sợ?”.

“Ta...không phải”. Cô hất tay hắn ra, rót tiếp một ly rượu. “Ta thật sự rất ghét cô ấy, nhưng là tiêu diệt có hay không nghiêm trọng?”.

“Như vậy người tình nguyện trở mặt ra nhìn nữ nhân kia cướp đi nam nhân của người?”. Robert khiêu khích.

Đinh Nhược Du ngăn ra.

“Người nhìn ta”. Hắn ra lệnh.

“Hả?”.

“Nhìn vào mắt ta!”. Hắn cất giọng.

Cô sợ hãi, quay đầu. “Người làm cái gì?”.

“Nghe, mặc kệ ta nói cái gì, người đều phải theo ta thực hiện”. Nhìn chăm chăm cô, đôi mắt hắn ra vẻ quái dị.

Cô ngừng thở, kinh ngạc nhìn vào mắt hắn.

Hắn nâng mặt cô, giọng nói trở nên dịu dàng. “Đồng ý với ta, người sẽ nghe lời, hử?”.

“.....Ta sẽ nghe lời, ta sẽ làm theo lời người...”

18. Chương 18

Trải qua ba ngày tịnh dưỡng, Quan Ny Vi gần như đã hoàn toàn bình phục vì thế Giang Phong Duệ mới có thể an tâm quay về công ty, không ngờ kết quả lại là hù dọa một đám chủ quản cao cấp trong phòng họp.

Người đàn ông tuần mỹ này là ai vậy?

Chốc lát, trong phòng đầy tiếng xì xào bàn tán. Lát sau rốt cuộc cũng có người tinh mắt nhận ra, người này không phải là tổng giám đốc đại nhân của bọn họ sao? Sau có thể trở nên thế này, còn vết sẹo sâu xí đầu mất rồi?

Ông trời à, hắn khi nào thì trở nên đẹp trai thế chứ? Tuy là nói những năm gần đây, phòng thí nghiệm luôn một mực nghiên cứu phương pháp tiêu trừ vết sẹo kia nhưng vẫn chưa có bước thành công nào mà?

Rốt cuộc là ai lại lợi hại như thế?

Còn có, không ngờ là dung mạo thật sự của hắn lại anh tuấn đến vậy.

Đám người trợn mắt há mồm, không tin nổi vào mắt mình nữa.

Sau khi kết thúc hội nghị, Giang Phong Duệ tiến hành tuần tra cả công ty liền thấy đâu diệt đấy,(có sai sót gì là xử ngay tại chỗ) toát ra loại sức quyền rũ mê người.

“Trời ạ! Không nghĩ tới tổng giám đốc của chúng ta lại đẹp trai như vậy!”. Nữ đồng nghiệp A thốt lên với ánh mắt ngưỡng mộ, có tổng giám đốc anh tuấn thế này ở công ty cho dù muốn cô ngày ngày tặng ca đến nửa đêm cô cũng cam tâm tình nguyện.

Trước kia thật là xem thường hắn rồi, cứ nghĩ là bề ngoài của hắn cũng bình thường nên đành đem nhiệt huyết gửi vào công việc không ngờ bây giờ hắn so với siêu sao quảng cáo còn muốn đẹp hơn.

Hắn bây giờ đứng chung một chỗ với vị mỹ nữ kia thật đúng là trai tài gái sắc, rạng rỡ tỏa sáng, quả thực là trời sinh một đôi.

“Thật là làm người ta hâm mộ!”. Nước miếng đám nhân viên chảy đầy đất.

“Sao họ cứ nhìn chăm chăm anh vậy?”. Quan Ny Vi cảm thấy kỳ quái, hỏi nhỏ Giang Phong Duệ.

“Không lẽ cô không biết?”.

“Không biết”.

“Ngu ngốc”. Anh mỉm cười nhìn cô. “Bởi vì gương mặt tôi đó!”.

“Mặt anh làm sao?”. Cô hỏi, nghiêm túc quan sát anh, nhưng thật sự nhìn không ra cái gì bất thường.

Anh không khỏi cất tiếng cười to.

Cũng phải, đối với người khác mà nói ký hiệu trên mặt biến mất làm cho anh trở nên vô cùng đẹp trai nhưng đối với cô, anh so với trước cũng chẳng có gì thay đổi.

Anh là anh, vẫn luôn là Giang Phong Duệ.

“Này, anh xem, họ lại đang nhìn anh kìa, hơn nữa vẻ mặt rất kỳ lạ”. Nhận thấy các tầm mắt khác thường đang hướng về phía họ, Quan Ny Vi ghé vào bên tai anh nói nhỏ.

“Đó là bởi vì tôi đang cười”. Anh nhỏ giọng trả lời cô.

“Anh cười, có cái gì lạ sao?”.

Không phải đáng vẻ anh cười lên kỳ quái mà là những nhân viên ở đây chưa từng thấy anh vui vẻ thế này, trước kia lúc nào anh cũng bày ra gương mặt âm trầm giống như bị ai đó thiếu nợ vậy.

Nhìn vẻ mặt đáng yêu của Quan Ny Vi, Giang Phong Duệ bất giác đưa tay xoa đầu cô, ngay cả anh cũng không biết hành động này tràn ngập tình yêu thương.

“Cô theo tôi”.

Trước mắt bao người, Giang Phong Duệ nắm tay Quan Ny Vi vào văn phòng, sau đó đóng chặt cửa.

“Có chuyện gì sao?”. Cô nháy mắt mấy cái. “Tôi tưởng anh còn phải đi gặp khách hàng chứ”.

“Có nhưng không vội”. Anh để cô ngồi xuống sofa, từ trong tủ lạnh lấy ra ống máu của chính mình.

“ Tới giờ tiêm rồi”.

“Ah”. Cô chợt hiểu, đưa tay muốn lấy ống kim. “Để tôi tự làm được rồi”.

“Để tôi”. Anh kiên trì muốn phục vụ, dùng cồn sát trùng tay cô, sau đó lưu loát tiêm vào tĩnh mạch.

“Kỹ thuật tiêm của anh ngày càng tiến bộ rồi đó”. Cô vui vẻ khen ngợi.

“Đương nhiên, mấy ngày nay đều như vậy, thế nào không tiến bộ?”. Anh rút ống kim ra “Đau không?”.

“Không có, chỉ là tiêm thôi mà.” Cô mỉm cười.

Anh nhìn nụ cười của cô, lòng vừa động lại xoa đầu cô.

Cô không né tránh, yên ổn hưởng thụ tư vị được cưng chiều này.

“Duệ, tôi có chuyện này muốn hỏi anh”.

“Chuyện gì?”.

“Hai ngày trước trên nóc nhà, anh là đuổi theo tìm tôi sao?”. Gò má cô đỏ lên, dời mắt đi chỗ khác như có mấy phần ngượng ượng.

“Anh nói không cho tôi rời đi anh là lời thật lòng sao?”.

Nghe hỏi, mặt anh cũng nóng ran.

“Đó...là tất nhiên”.

“Anh không hi vọng tôi rời khỏi anh?”.

“Nếu đúng thì sao?” Anh hỏi ngược lại cô.

“Nếu như tôi rời đi, anh có thể nhớ tôi không?”.

Đến đây, anh không hiểu cô muốn nói cái gì nữa.

“Làm sao lại hỏi như thế?”.

“Tôi là nói...”. Cô dừng trong chốc lát, cố lấy hết dũng khí hỏi anh. “Lúc chuẩn bị giết Robert, ánh mắt của tôi không phải làm anh sợ sao?”.

Anh cau mày, bắt đầu hiểu cô muốn hỏi cái gì rồi, thanh thanh cổ họng.

“Thành thật mà nói, là có một chút”.

Sắc mặt cô trầm xuống.

“Anh có phải hay không cảm thấy tôi rất.....”

“Không phải!”. Anh trừng mắt cắt đứt lời cô.

“Tôi đã nói rồi, đừng tự nói mình như thế”.

Cô ngây người. “Không phải tôi nói, mà là mẹ tôi.....”

Giang Phong Duệ thở dài, nghiêng người nắm hai vai Quan Ný Vi, nhìn vào mắt cô.

“Tôi biết lời nói của mẹ cô thương tổn cô rất sâu nhưng là quên đi được không? Không phải ai cũng giống bà ấy, tôi thừa nhận tôi không muốn nhìn thấy cô hút khô máu Robert, không muốn nhìn cô giết người, nhưng không phải vì sợ, mà là.....”. Anh dừng lại.

“Bởi vì sao?”. Cô tò mò muốn biết.

“Bởi vì.....”. Anh quần bách quay đầu, cố gắng hít thật sâu mới nhỏ giọng.

“Thích”.

“À?”. Cô không hiểu. “Thích là sao?”.

“Thích chính là thích”. Anh không kiên nhẫn giải thích.

“Thích gì?”. Cô vẫn không hiểu.

Thôi...thua cô luôn rồi!

“Cô nghe còn không hiểu?”.

“À”. Cô vô tội chớp mắt.

“Cô.....thật là chậm hiểu mà”.

“Gì nha, tôi nơi nào chậm hiểu chứ?”. Quan Ný vi bất mãn.

“Trong tổ chức, khả năng hoàn thành nhiệm vụ của tôi là 100%, tất cả mọi người đều gọi tôi là “nữ thần chiến thắng”, tôi....a? Đó.....”. Lúc này, đối lại là cô ghen lời.

“Đó cái gì?”. Anh nhú mày.

Cô ngắm nhìn anh, hồi lâu mới cẩn thận chứng thực.

“Ý của anh sẽ không phải là anh yêu thích tôi chứ?”.

“.....Hừ”.

“Hừ là có ý gì?”.

“Là vậy đó.....”. Giang Phong Duệ chắc mau phát điên, cô chính là muốn ép một đại nam nhân như anh bỏ xuống hết mặt mũi đây mà. Anh đứng dậy đưa lưng về phía cô.

“Vừa rồi, cô đoán đúng rồi đó!”.

Cô không dám tin nhìn chằm chằm bóng lưng thẳng tắp của anh.

Anh thích cô! Là thật sao? Cô có thể tin đây là sự thật không?

Cô rất vui, khoe miệng cũng mang theo ý cười.

“Giữa tôi và Đinh Nhược Du, anh thích ai hơn?”

“Gi?”. Anh bất ngờ, một lúc lâu mới tìm về tiếng nói.

“Tôi nói rồi, cô ấy là.....”

“Người quan trọng nhất của anh”. Cô nhẹ giọng tiếp lời.

Anh quay đầu, nhìn ánh mắt toát lên vẻ u buồn của cô.

Vì sao phải buồn? Cô tuyệt không cảm thấy khổ sở chút nào!

Quan Ný Vi thản nhiên cười.

“Nhưng mà đối với anh mà nói, tôi cũng có điểm quan trọng đúng không?”.

Mặc dù so với Đinh Nhược Du là không bằng. Cô im lặng bỏ sung.

Anh chăm chú nhìn cô, gật đầu.

Như vậy là đủ rồi, Quan Ný Vi thỏa mãn, lòng tràn đầy vui sướng đôi mắt sáng lên.

“Tôi cũng rất thích anh đó!”.

Cô thoải mái thổ lộ, thái độ so với anh dứt khoát hơn gấp trăm lần.

“Hơn nữa nhất định so với anh thích tôi, tôi còn thích anh hơn rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều!”.

Sao cô có thể như vậy mà thích anh chứ?

Giang Phong Duệ rất muốn tỏ vẻ giễu cợt, nhưng trong lòng không biết tại sao lại vui mừng, khoe miệng cũng nâng lên nụ cười.

“Cô.....ngu ngốc sao?”. Lời này cũng mang đậm ý vị cưng chiều.

Đáng tiếc cô nghe không hiểu, lên tiếng kháng nghị.

“Tôi không có ngốc! Ý tôi là tại sao anh lại thích tôi?”.

Đúng vậy, rốt cuộc vì sao anh lại thích cô?

Giang Phong Duệ thở dài, nghiêng người, ngón tay từ từ di chuyển ra phía sau vành tai cô, mập mờ vỗ về.

Cô ngừng thở, mặt hồng tim đập.

“Tôi thích cô bởi vì cô ngốc”.

Thế nhưng anh lại đáng ghét trên chộc cô.

“Anh nói cái gì?”.

Đêm hôm đó, người đàn ông tuần mỳ tóc vàng mắt xanh rút cuộc nói cái gì với cô?

Đinh Nhược Du thật sự không nhớ, nhưng cô biết mình có chuyện quan trọng phải làm đó là đi đánh tráo ống máu mặc dù cô không biết tại sao phải làm như vậy.

Tóm lại, hoàn thành nhiệm vụ là được rồi.

Cô đợi mấy ngày, thật vất vả mới chờ được lúc Giang Phong Duệ mang Quan Ný Vi về nhà nghỉ ngơi.

Sáng sớm, sau khi rời giường thừa dịp trong nhà không có ai cô mở tủ lạnh ra.

Ở góc kín trong tủ quả nhiên có cất một hộp kim loại, trong hộp còn có sáu ống máu.

Cô run rẩy cầm lấy ống máu trong đó thay thế bằng ống máu trong tay mình.

Sau đó, cô đóng hộp lại nhìn chăm chăm tủ lạnh, lúc lâu mới đứng lên thần trí như người mộng du.

Đến khi thư ký Lâm mở cửa vào nhà cùng cô chào hỏi.

“Đại tiểu thư”.

Lúc này, cô mới tỉnh lại, ánh mắt mơ hồ.....kỳ quái, cô vừa mới làm cái gì vậy?

“Thư ký Lâm, Duệ ca ca hình như không có ở nhà, ông biết anh ấy đi đâu sao?”

“Ngài ấy cùng Quan tiểu thư đi ra ngoài rồi, lịch trình hôm nay cũng muốn hủy bỏ”.

“Bọn họ đi ra ngoài?”. Đinh Nhược Du ngạc nhiên. Nữ nhân kia không phải bị thương rất nặng sao? Thế nào nhanh như vậy có thể đi lại được rồi?

19. Chương 19

“Kế tiếp cô muốn đi đâu?”.

“Đây đi.” Quan Ny Vi chỉ vào sổ tay du lịch. “Tôi nghĩ nơi này chơi sẽ rất vui”.

Giang Phong Duệ đi qua nhìn mới phát hiện cô chỉ là một khu vui chơi.

“Chỗ này chỉ có trẻ em mới tới, cô xác định muốn đi thật sao?”.

“Thật không?”. Cô không tin. “Nhưng mà trên đây lại nói là các cặp tình nhân hay tới đây lắm, nó là thánh địa hẹn hò”.

“Đó chỉ là lời quảng cáo thôi”.

“Nhưng tôi muốn đi”. Quan Ny Vi không chịu. “Lúc đầu anh nói tôi muốn đi đâu anh cũng sẽ theo tôi mà”.

“Đúng là tôi có nói”. Giang Phong Duệ bắt đầu dè dặt cô một cái.

“Nhưng gấp cái gì mà gấp? Muốn đi chơi thì cũng phải chờ thân thể tốt lên một chút đã”.

“Hiện giờ tôi rất tốt!”. Quan Ny Vi vỗ ngực đảm bảo.

“Thật?”.

“Thật”. Quan Ny Vi gật đầu, ngược mắt chờ anh.

Giang Phong Duệ phát hiện anh không có cách nào cự tuyệt được ánh mắt chờ mong của cô.

Mặc dù anh vẫn lo lắng cho sức khỏe của cô, ngoài ra trong công ty vẫn còn một đống công việc chưa giải quyết nhưng mấy ngày nay hễ cô muốn làm cái gì anh cũng đều chiều theo, chưa bao giờ anh nghĩ sẽ cự tuyệt cô.

Cô nói, cô muốn biết cuộc sống bình thường của loài người là thế nào. Họ thường đi đâu, làm sao để thể hiện tình cảm, mọi chuyện cô đều muốn thử.

Hỏi cô tại sao, cô trả lời một câu liền đả động tim anh.

“Bởi vì tôi muốn cùng anh yêu đương!”.

Lúc ấy, anh chỉ biết ngây người.

“Tôi biết rõ, anh chỉ là thích chứ không có yêu tôi, nhưng tôi vẫn muốn thử xem cảm giác nói yêu đương là thế nào”.

Cô cười lên thật đẹp. “Anh đồng ý giúp tôi được không? Tôi muốn có một ký ức vui vẻ”.

Ký ức.....

Cuối cùng việc họ gặp nhau cũng sẽ thành ký ức sao?

Nghe cô nói như thế ngực anh bất giác co rút. Anh biết một ngày nào đó cô cũng sẽ rời khỏi anh, trở về tổng bộ nhưng khi thật sự nhắc tới ngày đó anh lại không có cách nào tiếp nhận.

Anh hy vọng ngày đó, càng xa càng tốt.....

“Chúng ta đi khu vui chơi có được hay không?”. Mấy ngày ở chung cô đã dần dần nhận ra bí quyết làm nũng với anh.

Anh thở dài, cuối cùng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

“Yeah!”. Cô sung sướng kêu lên.

Nhìn nụ cười mãn nguyện của cô tim anh cũng đập rộn lên, thầm nghĩ anh có thể làm mọi thứ vì cô chỉ cần nhìn cô vui vẻ thế này thôi.

Anh thấy khi cô cười trông thật đáng yêu.

Anh dẫn cô tới khu vui chơi, cô tò mò nhìn xung quanh. Lúc bắt đầu chơi cô toàn chọn những trò kích thích như vòng xoay vũ trụ, thám hiểm bầu trời làm người ta kinh sợ.....mỗi một trò đều khiêu chiến sự nhẫn nại cực hạn của anh.

“Cô chơi đủ chưa?” Tuy chỉ chơi cùng mấy trò với cô nhưng sắc mặt anh cũng đã tái xanh.

“Anh không được sao?”. Cô nhạo báng. “Được rồi, dừng thì dừng!”.

Anh trừng mắt nhìn cô, mấy trò kích thích thế này đối với cô mà nói dĩ nhiên là chuyện nhỏ nhưng đối với anh đây là lần đầu tiên tham gia nên thật sự chịu không nổi.

“Chơi liên chơi, ai sợ ai chứ?”. Có chết anh cũng không nhận thua.

“Tốt, vậy kế tiếp chúng ta chơi cái đó đi!”. Anh nhìn theo hướng cô chỉ liền cảm thấy choáng.

Anh sợ nhất là tàu lượn siêu tốc đó.....

“Đi thôi!”. Cô kéo anh.

cô thì chơi cực kỳ vui còn anh phải cố hết sức để không nôn ra ngoài.

Sau khi xuống đất, anh làm bộ như không có chuyện gì.

“Nóng quá, cô muốn uống nước không?”.

“Uhm....tôi muốn uống coca”.

“Ok, vậy cô ngồi ở đây chờ tôi đi”.

Anh lảo đảo đi tới quầy nước mua 2 ly coca lúc cầm về thì làm đổ gần hết nửa ly.

Cô cười nhìn anh.

“Cười cái gì?”.Anh bắt mắt.

“Cười anh đó”. Cô vui vẻ trả lời. “Rõ ràng chịu không được còn cậ mạnh”.

Biết rõ anh không được còn cố ý chinh anh? Giang Phong Duệ trợn mắt.

“Được rồi, chớ nổi nóng”. Cô vừa nhéo má anh vừa nhận ly coca.

Mảng thịt bị cô bóp không đau nhưng lại nóng đến ửng đỏ.

Hây, anh đỏ mặt cái gì chứ? Thật mất thể diện mà! Cũng đâu phải là thanh niên mới lớn.

Giang Phong Duệ thâm hận chính mình, từ bên cạnh cô ngồi xuống, rầu rĩ uống coca.

Gió nhẹ thổi qua mái tóc cô. “Thật là thoải mái!”. Cô than nhẹ, quay qua nhìn anh.

Ánh mắt cô quyến rũ làm anh như ngừng thở.

“Nhìn cái gì?”.

Cô không trả lời, chỉ là nhìn chăm chăm anh, hai má cũng bắt đầu đỏ lên.

“Thế nào?”.

“Không có việc gì”. Cô hất mặt, ngồi lại nghiêm chỉnh. “Chỉ là đột nhiên cảm thấy...anh rất đẹp trai”.

Anh đẹp trai?

Giang Phong Duệ kinh ngạc nhú mày, anh cho là ở trong mắt cô tất cả loài người đều giống nhau chứ.

“Cô thấy tôi đẹp trai sao?”.

“Uhm...rất tuần tú”.

Anh hừ nhẹ. “Cô hiểu được đẹp trai là thế nào sao?”.

“Tại sao không hiểu?”. Cô ngoái đầu nhìn anh.

Đột nhiên tâm tình nổi lên, anh hỏi.

“Được rồi, vậy cô nói đi, tôi so với Jarvis người nào đẹp trai hơn?”.

“Đương nhiên là anh rồi”. Cô không chút do dự trả lời.

Anh ngây người. “Từ nơi nào cô nhìn ra được?”.

“Nơi nào đây?”. Cô cau mày, nghiêm túc suy nghĩ sau đó thành thật lắc đầu.

“Như vậy cô còn dám nói ta đẹp trai?”.

“Anh chính là đẹp trai mà!”. Cô nũng nịu. “Lúc tôi nhìn Jarvis nhịp tim cũng sẽ không đập lung tung như lúc nhìn anh đâu”.

Anh đã hiểu, thì ra trong mắt người tình có Tây Thi.

Giang Phong Duệ nhìn Quan Nỵ Vi, trái tim không tự chủ đập mãnh liệt, anh có tài đức gì sao có thể lọt vào mắt xanh của cô?

“Anh sao lại nhìn chăm chăm tôi thế?”. Quan Nỵ Vi quay mặt sang, nhìn thấy tròng mắt đen thâm thúy của anh giống như dụ hoặc mãnh liệt hấp dẫn cô.

Bỗng nhiên ai đó đi qua đường không cẩn thận đúng trúng khiến cô mất trọng tâm ngã người về phía Giang Phong Duệ.

Anh nhanh chóng giương tay đỡ cô giúp cô đứng vững mà không phát hiện ra khoảng cách của hai người không quá 5cm.

Quá gần, gần đến nỗi hai người có thể ngửi được hương vị lẫn nhau, vành tai nóng lên, đồng thời cũng khiến họ nhớ tới đêm kích tình trên sân thượng lúc trước.

“Duệ”. Cô khẽ gọi, thời điểm này cô không biết nói gì cho phải.

Dường như cảm nhận được sự lúng túng của cô nhưng anh vẫn không buông tha tiếp tục nhìn chăm chăm cô, đôi môi mềm mại như dụ hoặc, cuốn đi lí trí anh.

Anh chậm rãi tiến sát cô, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại, vô cùng thương tiếc, che chở.

Hương vị của cô khiến anh run động.

Cô đáp lại, tham luyến mà nghĩ vĩnh viễn cứ như thế này thì thật tốt.

Thật là muốn, muốn ở bên cạnh anh mãi mãi.

Thật là muốn cứ như thế có thể hôn anh.

Thật là muốn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh, xem như trong mắt anh có bóng dáng người con gái khác nhưng chỉ cần thỉnh thoảng anh nhớ đến cô cô cũng cảm thấy mãn nguyện.

Đây chính là cảm giác khi yêu sao?

Đây chính là chuyện loài người thường hay làm lúc hẹn hò sao?(hắc...cái này m cũng thắc mắc)

Thật là tuyệt, cô hy vọng cứ như thế này mà yêu anh.....

“Mẹ xem kia, hai người họ đang thân ái!”. Một tiểu nam sinh khoa trương nói với mẹ.

Hai người lúng túng đẩy đối phương ra, tầm mắt hướng ra bên cạnh nhìn mới phát hiện bọn họ đã trở thành trung tâm chú ý của mọi người..

“Khụ....khụ.....”. Giang Phong Duệ quần bách thanh thanh cổ họng.

“Chúng ta đi thôi!”.

Ban ngày, anh và cô đi chơi khắp nơi nhưng khi mặt trời lặn họ bắt buộc phải về nhà.

Bởi vì đêm tối là thời điểm Trường Sinh loại hành động mà hiện tại Quan Ny Vi lại không muốn cùng Robert đối mặt hay nói rõ hơn là cô không muốn nhanh như vậy hoàn thành nhiệm vụ.

Nhiệm vụ một khi đã hoàn thành thì cô không còn bất cứ lí do nào có thể ở lại Đài Loan được nữa, vì vậy cô muốn tận dụng hết tất cả các biện pháp để có thể kéo dài thời gian.

Mặc dù cô rất rõ, ngày đó cuối cùng cũng sẽ đến.....

“Cô mệt chưa? Muốn đi ngủ trước hay không?”

Sau khi về đến nhà, Giang Phong Duệ phát hiện cô đã thối mệt.

“Không cần đâu”. Quan Ny Vi lắc đầu, cô phải nắm chắc từng giây từng phút ở bên anh.

“Hay là chúng ta chơi điện tử đi?”.

“Được thôi”. Anh mỉm cười đồng ý.

Trò chơi điện tử là thú vui mới được cô phát hiện, thử chơi mấy lần liền nghiện luôn rồi.

“Hôm nay cô muốn chơi trò gì?”.

“Chơi cái này đi”. Cô hứng khởi chỉ vào trò đua xe.

“Tới, tôi với anh đấu”.

“Muốn cùng tôi đấu?”. Anh nhú mày.

“Cô không biết tôi là người giữ kỷ lục trò này sao?”.(cái này t tự biên..bản cv để là tích phân, toán học gì đó t hok hiểu:())

“Cái gì kỷ lục?”.

“Chính là người đứng đầu đó”.

“Thì sao?”. Cô vẫn không hiểu.

“Thôi, trực tiếp chơi có vẻ nhanh”. Anh đem tay cầm chơi game đưa cho cô.

“Để tôi trước giải thích quy tắc cho cô biết đã....”

Vừa nói vừa để cô chơi thử vài lần hai người mới chính thức so tài. Mới đầu, anh còn nghĩ sẽ nhường cô nhưng không lâu liền phát hiện năng lực của cô thật không thể khinh thường, chơi một chút liền lên tay.

“Anh mà không lên tinh thần cẩn thận bị tôi vượt mặt đó”. Cô hả hê nhắc nhở anh.

“Tưởng thắng tôi? Cô luyện tám trăm năm nữa đi!”. Anh hùng hồ tuyên bố.

Hai người chơi đến điên cuồng, thay nhau dẫn đầu nhưng cuối cùng vẫn là Giang Phong Duệ thắng với khoảng cách khá xa.

“Không được, chúng ta chơi một lần nữa đi!”. Quan Ny Vi không chịu thua, nhất quyết đòi chơi lại.

Liếc mắt thấy ngoài cửa trời ngày càng tối Quan Ny Vi đột nhiên có cảm giác lạnh.

“Đúng rồi, Đinh Nhược Du thế nào còn chưa về nhà?”.

“Tám phần lại cùng bạn bè ra ngoài chơi chút gì.”. Anh thở dài, đối với chuyện đi đêm của Đinh Nhược Du cũng đã thành thói quen.

Quan Ny Vi quan sát sắc mặt nặng nề của anh.

“Thôi, khi nào chơi đến tận hứng thì sẽ tự động trở về”. Giang Phong Duệ lắc đầu, đứng lên.

“Tối giờ tiêm rồi”. Từ trong tủ lạnh anh lấy ra cái hộp.

“Còn lại có hai ống cô dùng đủ không?”.

“Không sao đâu...thật ra thì thân thể tôi tốt lên nhiều rồi, không tiêm cũng ok”. Quan Ny Vi không chút để ý.

“Không được.” Giang Phong Duệ nhíu mày.

“Mấy ngày nay cô chạy khắp nơi nhất định thể lực hao phí không ít vì vậy phải tiêm”. Anh dùng cồn sát trùng tay cô, cầm ống lên tiêm.

“A, thật là đau”.. Quan Ny Vi thở nhẹ.

Anh liếc cô một cái.

“Tôi còn chưa có tiêm đâu, đau cái gì?”.

“Hi”. Cô le lưỡi.

“Hơn nữa cô không phải đã nói chỉ là tiêm thôi sẽ không đau mà”.

“Bởi vì tôi muốn anh sờ sờ đầu của tôi”. Cô thản nhiên nói ra dụng tâm của bản thân.

“Lúc kêu đau anh sẽ sờ đầu tôi có phải hay không?”.

Anh sững sốt .“Cái người này!”.

“Người ta chỉ muốn được anh yêu thương thôi mà”. Cô mỉm cười.

Sao lại có cô gái da mặt dày thế này không biết? Giang Phong Duệ buồn cười nhưng trong lòng lại dâng lên một cổ xúc động.

“Này, cô nhịn đau một chút, tôi sẽ cố gắng nhẹ nhàng”. Nói xong, anh lưu loát tiêm vào.

Chờ anh rút kim ra, cô làm bộ ngứa mắt hướng anh chờ sủng nịnh.

Thật giống với con cún bảo bối trước kia của anh mà.

Giang Phong Duệ cười hì hì, mới vừa chuẩn bị đưa tay vuốt đầu cô, Quan Ny Vi đột nhiên kêu lên, hai cánh tay ôm chặt bản thân, co rút ngã ngửa xuống đất ,da đầu từng trận rung lên.

“Cô sao thế?”. Anh hoảng sợ đỡ cô.

“Tôi...”.Cô cố gắng ngẩng đầu, sắc mặt tái nhợt, hai bên tóc mai đỏ đầy mồ hôi lạnh, đôi môi run rẩy nói không thành lời.

“Vi Vi! Cô làm sao vậy? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!”. Anh lo lắng đến phát điên.

Cô cắn chặt hàm răng, mắt mờ màng nhìn tay anh còn đang cầm ống kim, ống máu anh vừa tiêm cho cô không phải là máu Jarvis mang tới mà là máu của loài người.

Tại sao lại như vậy? Tại sao lại xuất hiện máu của loài người?

“Vi Vi...”

Là anh? Là anh cố ý đổi sao?

Không, không thể, chắc chắn không phải anh, anh không có lý do gì có thể hãm hại cô.

Quan Ny Vi thần trí mê loạn mà tự hỏi, cổ nén cảm giác nóng lạnh trong cơ thể, toàn thân đau đến đòi mạng, máu trong người cũng sôi trào.

“Duệ ca ca....”

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng kêu.

Quan Ny Vi quay đầu nhìn thấy Đinh Nhược Du ngơ ngác đứng ở cửa, ánh mắt dờ dẩn, mơ hồ lộ ra một tia máu đỏ.

Là cô ấy!

Quan Ny Vi chợt hiểu, liền tự trách mình sao lại quá sơ ý sao cô không nghĩ đến Robert sẽ tìm những người bên cạnh Giang Phong Duệ để xuống tay chứ?

Đinh Nhược Du nhất định là đã trúng thuật thôi miên của Robert.

Lần này có lẽ thật sự không ổn rồi, hắn cảm ứng được mưu kế thành công nhất định sẽ chạy tới ngay lập tức....

“Duệ, anh nghe tôi nói này...”. Cô cố gắng mở miệng, giọng nói yếu ớt.

“Anh cùng Đinh Nhược Du đi khỏi đây đi, trước khi trời sáng tìm một chỗ an toàn để trốn....”

“Tại sao?”. Giang Phong Duệ cả kinh hỏi. “Là Robert? Hắn đến đây sao?”.

“Uhm.”. Quan Ny Vi gật đầu, dùng hết toàn bộ khí lực đứng dậy.

“Tôi phải cùng hắn quyết chiến”.

“Vậy tôi ở lại cùng cô!”. Anh kích động cầm tay Quan Ny Vi.

“Nhìn cô không ổn chút nào tôi không thể để cô một mình ở đây.”

“Tôi...không có việc gì, chỉ là cảm ứng được Robert sẽ tới nhất thời có chút...không thoải mái mà thôi”. Cô ép mình nở nụ cười trấn an anh.

“Anh đi mau đi, tôi không thể phân tâm để lo lắng cho hai người được”.

Anh biến sắc. “Ý là nói tôi sẽ liên lụy đến cô?”.

“Không sai”. Vì không để cho anh cùng cô mạo hiểm, Quan Ny Vi tàn nhẫn gật đầu.

“Cái này cho anh”. Cô cởi đồng hồ trên tay đưa cho anh.

“Cái này là cái gì?”. Giang Phong Duệ khó hiểu nhìn cô.

“Là dụng cụ truyền tin, Jarvis có thể thông qua tần số tìm đến anh”. Lúc đó, Jarvis sẽ hiểu dụng ý của cô, thay cô bảo vệ anh.

“Anh đi mau đi”.

“Vi Vi...”

“Đi mau!”. Cô lớn tiếng thúc giục, loáng thoáng từ xa đã nghe đến tiếng gió khác thường.

Giang Phong Duệ không còn cách nào khác đành phải kéo Đinh Nhược Du ra ngoài.

“Vậy cô nhất định phải cẩn thận”.

“Uhm”. Cô đưa mắt dõi theo bóng lưng anh đột nhiên cảm thấy sợ hãi, không nhận được lên tiếng gọi .

“Duệ”.

Anh lo lắng quay đầu lại.

“Cái gì?”.

Cô cười nhạt. “Tự nhiên cảm thấy lúc trước cần anh thật không sai, thật là cần đúng người rồi”.

“Cái gì cần đúng cần sai?”. Anh cau mày. “Cô đang nói cái gì vậy”.

Cô không có giải thích, đưa mắt nhìn anh chỉ mong có thể đem hình bóng tuần mã của anh khắc sâu vào trong trí nhớ đến nỗi có thể theo cô đến cả kiếp sau.

Duệ, tạm biệt.

20. Chương 20

Nhất định là có vấn đề!

Giang Phong Duệ kéo Đình Nhược Du tới bãi đỗ xe sau đó lái xe rời khỏi tòa nhà, suốt quãng đường mặt anh đầy vẻ trầm tư.

Lúc anh đi sắc mặt Quan Ny Vi tái nhợt lạ thường cộng với thái độ mất tự nhiên như muốn che giấu điều gì của cô còn có sự đau đớn đó, tất cả những biểu hiện ấy dường như không phải cảm ứng được Robert sẽ đến mà là do nguyên nhân khác!?

Nhưng rốt cuộc nguyên nhân đó là gì thì anh vẫn chưa thể nào nghĩ ra? Mấy ngày qua, anh tiêm máu cho cô đâu có chuyện gì xảy ra thể nào hôm nay lại kỳ quái như thế?

Hình như có chỗ không đúng?

Lúc trước tôi cảm thấy cần sai người nhưng thật ra lại cần đúng rồi.

Những lời này là có ý gì chứ? Sao tự nhiên cô ấy lại nhắc tới chuyện này? Giống như....giống như là đang từ biệt anh vậy....

Vừa nghĩ tới đây, Giang Phong Duệ liền cảm thấy lạnh người.

Đúng rồi, chính là chỗ này không đúng. Quan Ny Vi mỉm cười với anh nhưng nụ cười đó quá mơ hồ làm người ta mù mịt không rõ cứ có cảm giác như có điều chẳng lành sẽ đến.

“Duệ ca ca, xảy ra chuyện gì sao? Anh định mang em đi đâu vậy?”.

Ra khỏi tòa nhà được một quãng thì Đình Nhược Du kinh ngạc lên tiếng, lúc này cô đã thoát khỏi trạng thái hoảng loạn khỏi phục thần trí.

Anh cau mày.

“Không lẽ em không nghe thấy lời Vi Vi nói sao”?.

“Là sao? Cô ấy đã nói cái gì?”. Đình Nhược Du vẫn không hiểu.

Giang Phong Duệ rung mình, lúc này mới ý thức được từ nãy tới giờ biểu hiện của cô quá yên lặng giống như là mộng du mất hồn mất vía đến giờ mới lấy lại được tinh thần.

Anh quay qua nhìn cô.

“Em vừa rồi không hay biết gì sao?”.

“Em chỉ nhớ khi về đến nhà thì thấy cô ấy ngồi bệt dưới đất sau đó....”

“Sau đó thế nào?”

“Sau đó thì cái gì em cũng không nhớ được”. Đình Nhược Du dừng một chút liền hoảng hốt “Duệ ca ca, chuyện gì xảy ra vậy? Sao em không nhớ được gì thế này?”.

Bởi vì bị thôi miên.

Trường hợp của Nhược Du hoàn toàn giống Giang Phong Duệ. Khi anh cố gắng nhớ lại đoạn ký ức gặp Robert năm 16 tuổi thì cũng hiện lên toàn hình ảnh bề nổi không rõ.

“Em có phải đã gặp một tên tóc vàng mắt xanh còn đáng ghét thì y như anh phải không?”.

“Đúng vậy, làm sao anh biết?”. Đinh Nhược Du kinh ngạc.

Quả thật đúng như anh đoán!

Giang Phong Duệ buồn bực. “Sao em không nói cho anh biết?”.

“Vì hấn bảo em không được nói cho người khác biết, hơn nữa...” Đinh Nhược Du đột nhiên ngừng lại đầu có chút mờ mịt, cô nhớ mang máng là tên kia tựa hồ đã nói với cô chuyện quan trọng nào đó chỉ là hiện giờ làm sao cũng không nhớ lại nổi.

Giang Phong Duệ nhìn về mặt của cô trong lòng cũng đã rõ chuyện gì đã xảy ra.

Nhược Du chần chẫn đã bị Robert thôi miên nhưng tại sao hấn lại muốn từ trên người cô xuống tay chứ?

Chuyện này cùng với chuyện Quan Ny Vi đột nhiên phát tán đau đớn có liên quan gì sao?

Anh càng nghĩ càng sợ, tức tốc chạy xe đến căn nhà trọ của thư ký Lâm, sau đó đem Nhược Du giao cho cô.

“Thư ký Lâm làm phiền cô trong chùng Nhược Du dùm tôi, trước khi trời sáng nhất định không được để cô ấy bước ra khỏi cửa”.

“Được rồi...Nhưng đột nhiên sao lại thế này!?”. Lâm thư ký vẫn không hiểu.

“Đúng vậy, Duệ ca ca”. Đinh Nhược Du cũng cảm thấy có cái gì không đúng, lôi kéo tay anh.

“Sao anh lại bỏ em một mình ở chỗ này? Anh định đi đâu vậy?”.

“Nhược Du nghe lời anh ngoan ngoãn ở đây, hiện giờ anh có chuyện rất quan trọng phải làm”.

“Em không muốn!”. Đinh Nhược Du rưng rưng nước mắt, lắc đầu.

“Em không muốn anh bỏ lại em, muốn anh ở cùng em”.

“Nhược Du em nghe lời chút đi”.

“Không cần, Duệ ca ca em muốn cùng một chỗ với anh.....” Đinh Nhược Du gấp đến mức khóc không thành tiếng.

Giang Phong Duệ bắt đầu nhìn cô, nếu là lúc trước anh nhất định sẽ không nỡ để cô khóc, cô muốn anh ở bên cạnh anh tuyệt đối sẽ không đi đâu nhưng hôm nay tâm trí của anh sớm đã bay xa bay đến trên người một nữ nhân khác.

Anh phải quay về bên cạnh Quan Ny Vi, cô ấy đang gặp nguy hiểm.

“Xin lỗi Nhược Du, em ở nơi này chờ anh”. Anh chỉ có thể nói xin lỗi Nhược Du, sau đó dứt khoát xoay người rời đi cũng không quay đầu lại.

Đưa mắt nhìn bóng anh dần dần khuất lúc này Quan Ny Vi mới cho phép mình ngã ngửa xuống đất. Cô quỳ trên sàn nhà cố gắng dùng sức từng bước từng bước bò lại tử lạnh.

Chiếc hộp trong tủ lạnh vẫn còn lại một ống máu, cô run rẩy lấy ra sau đó cẩn thận ngửi cuối cùng xác định đây không phải là máu của loài người.

Cô càng ngày càng mê mang tay không đủ sức để tự tiêm rút cuộc không thể làm gì khác là dùng miệng cắn bỏ cái nắp sau đó uống máu vào.

Cô biết rõ ống máu này chỉ có thể tạm thời đè nén cảm giác đau đớn trong người giúp cô thanh tỉnh được một chút thời gian.

Cô phải nghĩ biện pháp chế phục Robert trong khoảng thời gian ngắn ngủi này.

Uống hết ống máu cô liền nằm xuống sàn cố gắng điều hòa hơi thở, ngoài cửa sổ gió cũng bắt đầu nổi lên chốc lát cửa thủy tinh cũng vỡ tan tành.

Hấn đến rồi!

Quan Ny Vi hít sâu một cái, chậm rãi đứng dậy trong cơn cuồng phong.

Robert bay vòng quanh ngoài cửa sổ chưa dám mạo hiểm xông vào, tựa hồ là đang xác định tình trạng thân thể của cô.

Coi như là hấn cũng thông minh.

Cô thăm giữu cột.

“Chỉ có người sao?”. Hấn bèn nhón lên tiếng.

“Coi như người cũng can đảm đó nhưng còn tên kia đâu?”.

“Anh ấy không có ở đây”. Cô lạnh lùng đáp lại. “Ta không muốn anh ấy trở ngại chuyện của ta nên kêu anh ấy đi rồi”.

“Vậy sao?”. Robert từ từ tiến vào nhưng vẫn cố ý giữ một khoảng cách nhất định với cô.

“Ta đoán hiện tại người rất khó chịu đúng không”.

“Ý người nói đến chuyện ống máu bị đánh tráo sao?”. Quan Ny Vi bình thản nhướn mày.

“Thật tình mà nói thì hiện tại ta có chút không ổn thật nhưng may mắn là do phát hiện kịp thời nên chỉ tiêm vào có mấy cc máu bất quá lúc này thân thể chỉ hơi nóng mà thôi”.

“Chỉ là thân thể hơi nóng?”. Robert hừ lạnh, hoài nghi nhìn cô.

“Ta cảm ứng được cũng không phải là như vậy, mới vừa rồi là ai đau đớn đến nổi nằm vật vã dưới đất?”.

“Ta xem lần này người lại sai lầm rồi nếu không phải là.....” đột nhiên một cổ khó chịu mãnh liệt xông tới khiến Quan Ny Vi nhất thời không phản ứng kịp khoe miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Người học máu?”. Robert hí mắt, cười điên cuồng mà đánh về phía cô.

Đã có đề phòng trước nên cô liền xoay người tránh thoát sự tấn công của hấn sau đó nhảy tung quả cửa chạy ra khỏi phòng.

Giang Phong Duệ lúc này là chạy xuống vì vậy cô quyết định chạy lên phía trên.

Robert rất nhanh liền đuổi kịp.

Trên nóc nhà, một người đuổi một người chạy trong tay Robert còn có súng hấn hướng Quan Ny Vi bắn không ngừng trong màn đêm yên tĩnh nghe đặc biệt rõ ràng.

Mây đen che mờ ánh trăng khiến bóng đêm càng trầm, Quan Ny Vi thừa cơ trốn phía sau đài nước.

“Người đang ở đâu?” Robert hướng cô khiêu khích. “Người không phải được xưng là “nữ thẳng chiến thắng” sao? Vậy mà giờ cứ sợ đầu sợ đuôi thì có hơi khó coi đó.....”

Quan Ny Vi cố gắng nín thở ghé đầu nhìn hấn phát hiện Robert đang đưa lưng về phía cô, nhìn sợi xích trong tay ý nghĩ chợt lóe cô nhẹ tiến đến sau lưng Robert sau đó bất ngờ dùng dây quần lấy cổ hấn.

Robert bị giật mình sau đó liền kịch liệt giãy giụa.

Quan Ny Vi dùng sức siết chặt hơn nữa khiến Robert càng ngày càng khó thở.

Robert hoảng loạn ngược mắt nhìn cô.

“Chịu chết đi!”. Giọng nói lạnh như băng, đôi mắt sáng tựa hồng quang.

Robert gào thét như phát cuồng kéo ra sợi dây quần quanh cổ mình để tranh thủ hô hấp, Quan Ny Vi mất lạnh nhìn hành động của hấn đầu ngón tay chậm chậm hướng bên gáy hấn mà đâm xuống.

Đột nhiên một trận choáng váng như bài sơn hải đảo cuốn lấy toàn thân Quan Ny Vi, một lần nữa cô phun ra máu khiến đầu óc choáng váng hai lung lay sắp ngã.

Robert vội vàng nắm lấy cơ hội gỡ ra trối buộc nhanh chóng nhảy ra đứng cách xa cô.

Nhưng lúc này cô đã không còn sức để ngăn hấn thậm chí còn không có cách nào chống đỡ được thân thể càng lúc càng nhũn ra nhanh chóng ngã xuống đất.

“Rốt cuộc không được sao?”. Robert cười lạnh, đứng một bên quan sát cô sau khi xác định cô không thể phản kháng được nữa mới hướng hòng súng nhắm ngay cô.

Hắn bắn liên mấy phát đều bách phát bách trúng, Quan Ny Vi dùng hay tay chống đỡ cố nén đau đớn.

Máu tươi tràn đầy ra đất báo trước một kết cục buồn.

Robert tiến lại gần cô sau đó đưa tay hướng ngực trái của cô, Quan Ny Vi chờ đợi nhìn động tác của hắn cô biết chỉ cần trái tim của mình bị hắn lấy ra thì sinh mạng của cô cũng sẽ kết thúc.....

Cô mới 25 tuổi, không lẽ cứ như vậy mà chết sao?

Nhưng như vậy cũng đủ rồi vì cô cuối cùng cũng đã biết qua tư vị yêu là thế nào.

Quan Ny Vi nhắm mắt, bình tĩnh chờ tử thần đến đem cô đi.....

“Người mau dừng tay! Buông cô ấy ra!”. Tiếng rít gào tựa đã thú như xé toạc màn đêm yên tĩnh.

Robert ngăn người bắt giác dừng lại động tác, Quan Ny Vi cũng kinh ngạc mà cố gắng mở mắt ra.

Cô thấy trên tay anh cầm một con daonhưng không hề để ý đến nguy hiểm mà chạy tới dùng sức đâm vào Robert.

Robert nhất thời ứng phó không kịp nên sau lưng bị rạch một vết dài nhưng đối với hắn mà nói vết thương này cũng chẳng đáng kể gì sau mấy giây liền tự động khép lại.

Giang Phong Duệ cũng rất rõ mình không thể nào giết được hắn vì vậy anh nhanh chóng ôm lấy Quan Ny Vi trốn trong một gốc âm u.

“Anh sao lại trở lại....?”. Cô mơ màng nhìn anh. “Tôi không phải đã dặn anh mau chóng tìm chỗ trốn hay sao?”.

“Tôi không thể bỏ cô lại một mình”. Anh chỉ có thể giải thích như thế.

“Nhưng anh tới đây.....cũng chẳng khác nào là tìm chỗ chết!”. Cô lo lắng cho anh.

“Vậy thì cùng nhau chết!”. Giang Phong Duệ cầm tay cô, ôm lấy thân thể lạnh run vào lòng.

“ Anh chỉ biết không thể nào mất đi em”.

“Duệ.....”. Cô run động không thôi

“Đều là anh không tốt”. Anh nhỏ giọng. “Kể từ sau khi em gặp anh, em lúc nào cũng bị thương nếu như lúc trước đừng cần anh thì hiện tại em cũng không rơi vào tình cảnh thế này”.

Cô lắc đầu không đành lòng để anh tự trách mình.

“Em không phải đã nói rồi sao....cần anh là chuyện làm chính xác nhất trong cuộc đời của em”.

“Nhưng.....”

“ Duệ, em yêu anh”.

“Không phải anh từng nói em không hiểu được yêu là gì sao nhưng giờ thì em cũng đã biết được rồi này”.

Anh nhìn sâu vào mắt cô chỉ cảm thấy ngực như bị ai xiết chặt đau đến không thở nổi.

“Em rất vui vì có thể yêu được anh, yêu anh là niềm hạnh phúc lớn nhất mà em có trong cuộc đời này....”

Giang Phong Duệ dịu dàng nhìn cô nhưng đang muốn mở miệng nói chuyện thì phía sau đột nhiên nổi lên một cơn cuồng phong, anh cảnh giác ôm chặt cô dùng thân thể chính mình bảo vệ cô.

Anh trúng một phát đạn sau lưng, máu chảy không ngừng.

“Duệ!”. Quan Ny Vi thất kinh. “Anh nhanh chạy đi....”

“Anh nói rồi anh không thể bỏ em lại một mình”. Nếu thân thể của cô đến cuối vẫn không thể chống đỡ được anh nguyện ý chết cùng cô.

Ý đã quyết nên anh không chút nào dao động.

“Duệ....”

Đúng lúc đó tiếng súng vang lên Giang Phong Duệ nhắm mắt lại vòng tay siết chặt ôm người con gái mình yêu vào lòng.

Đến giờ, anh mới dám thừa nhận thật ra anh đã sớm yêu cô.....

Khi Giang Phong Duệ lần nữa mở mắt thì anh phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh.

Đinh Nhược Du ngồi cạnh anh đáng vẻ vô cùng lo lắng, thấy anh đã tỉnh rồi cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Cuối cùng thì anh cũng tỉnh rồi, Duệ ca ca anh có biết hay không em thật sự rất sợ”. Mắt cô nhắm lại.

“Anh sao lại ở đây? Còn Quan Ny Vi đâu? Cô ấy đâu rồi?”. Thần trí vừa tỉnh anh liền nhớ đến cô.

“Có người dẫn cô ấy đi rồi”.

“Là ai? Là ai dẫn cô ấy đi?”. Giang Phong Duệ kinh hãi giãy giụa muốn đứng dậy.

Đinh Nhược Du vội vàng đè anh xuống.

“Anh đừng kích động nữa nghe em nói này người đó là bằng hữu của cô ấy tên là Jarvis.”

Jarvis?

“Lúc anh rời đi em liền ngoan ngoãn ở chỗ Lâm thư ký, khi trời sáng em nhanh chóng về nhà thì phát hiện cả căn nhà đều là một đồng bẫy, lúc đó hấn đang ngồi ở phòng khách chờ em”. Đinh Nhược Du giải thích.

“Cho nên.....hấn là người đã cứu anh cùng Quan Ny Vi sao?”.

“Là hấn đưa anh tới bệnh viện sau đó còn nhờ em nhắn lại với anh”.

“Nhắn cái gì?”.

Đinh Nhược Du nhìn anh một cái, do dự không biết có nên nói hay không.

“Em nói nhanh đi”. Giang Phong Duệ giục cô.

“Hấn nói anh không tuân thủ lời hứa chăm sóc thật tốt cho Quan Ny Vi vì vậy hấn đem cô ấy về nước Mỹ rồi”.

Ý là....anh đã mất đi cô rồi sao?

Giang Phong Duệ như người mất hồn trong lòng đau đớn không thôi.

Nửa năm sau.

Newyork, Mỹ.

Giang Phong Duệ ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà cao chọc trời bên đường tuy nằm ở Newyork nóng nực nhưng nó lại mang không khí âm u, quỉ dị.

Phía dưới tầng hầm của tòa nhà này là tổng căn cứ của sở nghiên cứu mà Quan Ny Vi đã từng nhắc tới.

Nửa năm vất vả lắm anh mới tra ra được đặc khu của tổng bộ, tất cả đều nhờ vào chiếc đồng hồ mà Quan Ny Vi để lại cho anh.

Hôm nay, cuối cùng anh cũng có thể tìm đến cô. Anh không quản ngàn dặm xa xôi cũng không để ý đến nguy hiểm mà một mình đi tìm cô, anh không thể nào mất đi cô....

Anh nhất định phải tìm được cô....

Trong lòng đã quyết Giang Phong Duệ nhanh chóng băng qua đường sau đó dùng tấm thẻ mà trước đó anh đã đặc chế mà vào cửa bảo vệ kiểm tra phát hiện anh là nghiên cứu viên mới tới, mỉm cười gật đầu.

Vào thang máy nhấn xuống sáu con số mặt mã thang máy liền trực tiếp đi xuống dưới tầng hầm.

Vừa ra khỏi thang máy là một hệ thống soi tự động, anh chạm vào mắt trái của mình để máy quét kiểm tra sau đó cửa nhanh chóng được mở ra, trong khoảng thời gian ngắn anh không biết tiếp theo nên đi theo hướng nào.

Đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông mặc bộ tây trang trắng thớm đang đi về phía mình nên anh vội vàng chuyển sang hướng khác.

Dọc theo đường đi trên mỗi cánh cửa đều có đánh số làm anh nhớ tới trên chiếc đồng hồ kia cũng có một chuỗi con số như vậy.

Rất có thể đó là số phòng của cô.

Trải qua một loạt cánh cửa cuối cùng anh cũng tìm thấy căn phòng cần tìm.

“Người đang làm cái gì?”. Cánh tay phía sau duỗi tới chụp lấy đầu vai anh.

Bị phát hiện!!!

Thân thể anh cứng đờ trong đầu nhanh chóng liệt kê ra các cái có đã chuẩn bị sẵn, sau đó quay đầu lại mỉm cười.

“Ha, tôi là.....”

Anh bỗng khựng lại, kinh ngạc nhìn chằm chằm vào người đứng trước mặt anh.

“Không nghĩ tới người lại có bản lĩnh tìm được nơi này”. Đứng trước mặt anh chính là Jarvis, hần cười như không cười nhìn anh. “Người to gan thật, người có biết nếu như bị phát hiện kết quả là dạng gì không? Trên thế giới có thể sẽ có thêm một người biến mất”.

“Ta muốn tìm Quan Ny Vi”. Giang Phong Duệ không để ý đến lời giễu cợt của hắn trực tiếp nói ra lí do.

“Người không có tư cách tìm cô ấy”. Jarvis nhún mày.

“Ta muốn tìm Quan Ny Vi!”. Giang Phong Duệ vẫn kiên trì.

Bốn mắt nhìn nhau, khí thế nghiêm nghị ai cũng không chịu nhượng bộ.

Cuối cùng là Jarvis cười cười, hắn cúi đầu nhìn tấm thẻ trước ngực Giang Phong Duệ. “Coi như người có lòng nhưng chỉ sợ là uống phí thời gian của người rồi bởi vì Quan Ny Vi không có ở đây”.

“Cái gì?” Giang Phong Duệ không tin. “Cô ấy không ở đây thì có thể ở nơi nào cơ chứ?”.

“Cô ấy đã không còn trên thế giới này rồi”.

“Cô ấy không có ở đây.....trên thế giới này?”.

Nghe xong lời Jarvis Giang Phong Duệ liền cảm thấy trước mắt là một khoảng trống không, đầu óc như ngừng hoạt động thậm chí ngay cả thở cũng khó khăn cả người đờ đẫn.

Vì muốn được nhìn thấy cô nửa năm qua anh không tiếc tiền tập hợp tất cả các tinh anh trong giới khoa học, thuê đội ngũ thám tử giỏi nhất thậm chí còn có cả cao thủ hacker, hàng ngày anh chỉ lấy việc tìm được cô là mục đích sống còn công ty nghiệp vụ thiếu chút nữa cũng đã bị hủy, Nhược Du nhiều lần không nhịn nổi đã cãi nhau với anh.

Nhưng anh vẫn như cũ làm theo ý mình, vì cô mà mất ăn mất ngủ ném đủ mùi vị của nỗi tương tư.

Anh chỉ muốn tìm được cô mà thôi.....

“Không thể nào! Người nói láo!”. Anh đột nhiên nắm lấy cổ áo của Jarvis, đôi mắt đỏ hoe thần thái gần như điên cuồng.

“Cô ấy nhất định còn sống chỉ là hiện tại cô ấy đang trốn ở đâu đó thôi, ta phải đi tìm cô ấy nhất định sẽ tìm được.....”.

“Người bình tĩnh chút đi”. Trái với vẻ kích động của Giang Phong Duệ, Jarvis tỏ ra vô cùng ưu nhã bình tĩnh gạt tay anh ra.

“Ta chỉ nói Quan Ny Vi không ở trên thế giới này chứ chưa từng nói người không thể gặp lại người yêu nha”.

Anh sửng sốt.

“Người có ý gì?”.

Jarvis không trả lời anh mà trực tiếp mang anh ra khỏi tổng bộ, hai người cùng lên xe, sau khi qua hết phố lớn ngõ nhỏ thì chiếc xe dừng lại trước cổng ngôi nhà có vườn hoa hướng dương trước cửa.

Xung quang ngôi nhà giăng đèn kết hoa trông rất đẹp, một đám người đang tụ tập quang bếp than nướng thức ăn, mùi thịt tỏa ra bốn phía cực kì nóng nực.

“Chuyện gì thế này?”. Giang Phong Duệ đi theo Jarvis xuống xe, ngạc nhiên nhìn chằm chằm tình cảnh trước mắt.

Jarvis quay đầu nhìn anh một cái. “Không thể không nói người thật đúng là biết chọn thời gian, vừa lúc chúng ta thay cô ấy tổ chức tiệc sinh nhật”.

“Tiệc sinh nhật? Thay ai?”.

“Chính là cô ấy đó”. Jarvis dùng tay chỉ hướng cái cửa sổ sát đất.

Phía trong cửa sổ là hình ảnh cô gái mặc một bộ lễ phục cung đình màu vàng ngồi trước chiếc đàn dương cầm, tóc dài phiêu dật phong cách xuất chúng tựa một nữ vương.

“Cô ấy là Phương Vi Vi”. Jarvis giới thiệu.

“Phương Vi Vi?”. Giang Phong Duệ mơ hồ lặp lại.

“Không sai, cái tên Quan Ny Vi đã không còn tồn tại. Trong tài liệu lưu trữ ở tổng bộ cô ấy vì nhiệm vụ mà đã hi sinh”. Jarvis dừng một chút, hài hước nháy mắt. “Để tổng bộ tin rằng nữ thần chiến thắng của chúng ta vì nhiệm vụ mà hi sinh thật sự không dễ dàng gì còn có để dấu vết không bị lộ nửa năm qua cô ấy đều trốn ở chỗ này, cho tới hôm nay mới chính thức xuất hiện”.

Giang Phong Duệ si ngốc nhìn cô.

Cô ấy gọi là Phương Vi Vi, đó là tên trước kia của mẹ cô vậy ý đây là.....

“Từ nay về sau cô ấy không còn là Hủy Diệt Giả nữa”. Jarvis giống như nhìn thấu suy nghĩ của anh.

“Cô ấy là Phương Vi Vi là một con người bình thường.

Chỉ là.....con người bình thường.

Giang Phong Duệ không nói nên lời.

“Ngày đó, mặc dù sau khi được ta cứu cô ấy bị thương rất nặng nhưng toàn tâm toàn ý vẫn là nhớ thương người, khi đó ta đã hiểu cô ấy sẽ không thể rời khỏi người được”. Jarvis thở dài. “Cô ấy nói với ta mặc kệ là làm hộ vệ hay bằng hữu đều được chỉ cần cho cô ấy có cơ hội ở cạnh người là đủ rồi vì vậy chúng ta mới nghĩ ra biện pháp khiến tổng bộ tin rằng cô ấy vì nhiệm vụ mà bỏ mình”.

Cô làm tất cả chỉ vì muốn ở bên cạnh anh.....

Giang Phong Duệ cảm động không thôi. Anh như du hồn mà đi vào trong, mặc dù nửa năm qua anh luôn muốn được nhìn thấy cô nhưng ở ngay giờ phút này anh lại có cảm giác như là đang mơ tìm không tự chủ mà đập cuồng loạn.

“Vi Vi?”. Anh run giọng kêu cô.

Cô dừng lại động tác đánh đàn, quay đầu lại nhìn anh trông mắt toát ra niềm vui khôn tả. “Anh thật tới tìm em.....”

“Sau em có thể xác định anh sẽ tới?”. Anh mỉm cười hỏi cô.

“Anh có thể nguyện chết cùng em vì vậy em tin anh tuyệt đối sẽ không bỏ mặc em”. Cô cười, nụ cười đầy ngọt ngào tinh khiết. “Duệ, em xin lỗi nửa năm qua không cho anh biết tin tức gì vì em không thể để cho tổng bộ biết em còn sống được”.

“Tất cả đều không quan trọng chỉ cần em còn sống....còn sống là tốt rồi....”. Anh bỗng nghẹn ngào, nắm chặt đôi tay mềm mại của cô.

Hai người nhìn nhau dường như trong mắt chỉ còn có đối phương.

“Duệ, anh là rất thích em đúng không?” Nếu không sẽ không nguyện ý cùng nhau chết và cũng sẽ không để ý nguy hiểm mà đi tìm cô. Cô xấu hổ cúi đầu, hai má nổi lên màu đỏ ửng nhàn nhạt.

“Không phải là rất thích mà là.....anh yêu em!”. Anh dùng tay nâng cằm cô để cô nhìn thẳng vào mắt mình, chân thành tha thiết thổ lộ. “Những lời này là anh thiếu em...lẽ ra anh phải nói ở nửa năm trước rồi”.

“Nhưng còn Đinh Nhược Du....”

“Cô ấy chỉ là em gái anh thôi”.

“Nhưng anh từng nói cô ấy là người quan trọng nhất.....”

“Đúng vậy, đã từng”. Anh cải chính. “Nhưng bây giờ với anh mà nói em mới là người quan trọng nhất”.

Cô khẽ run, gương mặt nhìn Giang Phong Duệ đắm chìm trong tình yêu đầy dịu dàng của anh.

“Chúc mừng, chúc mừng!”. Tiếng hoan hô vang lên, có người còn tận hứng mà đốt pháo không khí náo nhiệt vô cùng.

Hai người không được tự nhiên khi trở thành tiêu điểm của mọi người.

“Bọn họ là ai?”. Giang Phong Duệ nhẹ giọng hỏi.

“Bọn họ là bằng hữu của em”. Vi Vi cười ngọt ngào, kéo tay của hắn. “Để em giới thiệu cho anh biết vị này là Finniem đây là Daniel, Jarvis thì anh biết rồi đó còn vị mỹ nữ đáng yêu này gọi là Đường Tâm, cô ấy quá lắm áh....”

Bọn họ mỗi người đều là tuấn nam mỹ nữ, có nhiệt tình có băng sơn nhưng có điểm giống nhau là tất cả bọn họ đều nhìn Vi Vi với ánh mắt đầy yêu thương.

Giang Phong Duệ tâm vừa động, chợt phát hiện cô dùng hai chữ “người nhà” để nói về bằng hữu của cô, có lẽ bọn họ không hiểu cách biểu đạt nhưng chắc chắn giữa bọn họ đều có tình cảm gắn bó với nhau.

Bọn họ không ngại nguy hiểm liên thủ lừa gạt tổ chức chỉ vì giúp Vi Vi trở thành người bình thường giúp cô đi tìm hạnh phúc của riêng mình.

Thật sự bọn họ là một gia tộc rất có tình có nghĩa.

“Được rồi, được rồi hiện tại ta tuyên bố tiệc sinh nhật chính thức bắt đầu mọi người cùng nhau hát chúc mừng đi nào!”. Đường Tâm vỗ tay hướng dẫn mọi người hát.

Tiếng hát hòa cùng tiếng cười vui vẻ vang dội bên trong ngôi nhà.

Ngoài phòng mưa cũng đã tạnh mây đen tản ra ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng ấm áp, mà nam chủ nữ chủ của chúng ta dưới sự chúc phúc của bạn bè mà vĩnh kết đồng tâm!!!!

HOÀN